

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

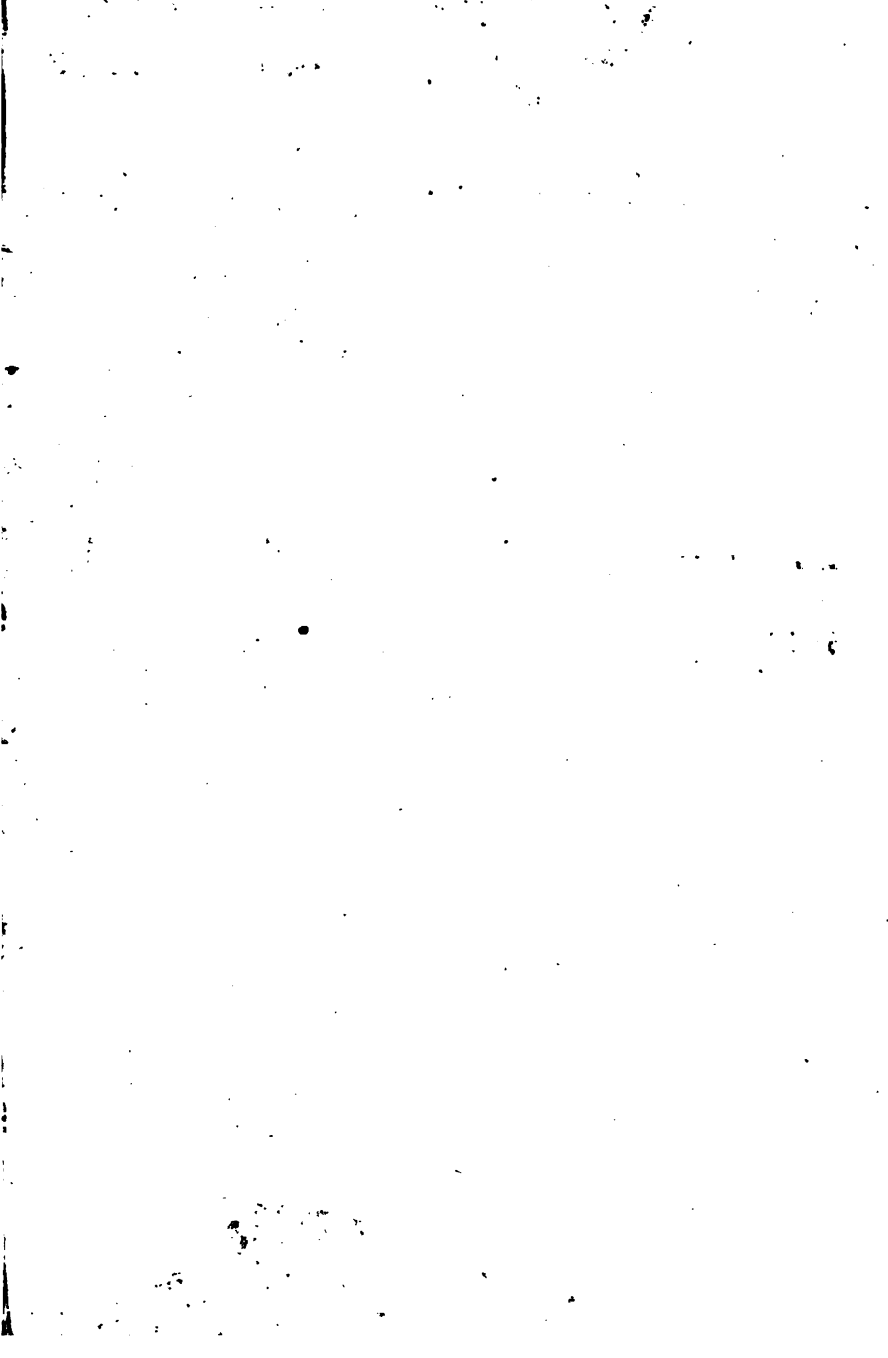

Rev. Richard Hooper, M.A., F.R.S.

G-73

W
—
W

Ἰνὴρης τε τῷτο, καί γε φίλίας χάριν.

ΒΟΥΦΟΡΟΜΑΧΙΑ

ΗΓΟΥΝ ΦΙΛΟΝΕΙΚΙΑ

ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗΣ,

ΕΙΣ ΤΟ

ΚΑΤΑΣΤΕΝΟΝ

ΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΠΟΙΗΜΑ

Σωπιδεύ κτ. τὸ αψνβ'. Σωτήριον Ε'τος.

Τ'πὸ τῷ ποσὲ Ε'νδοξοπύτῃ κ' Α'ξιοπρῆπτοῦ

ΚΤΡΙΟΥ

ΣΕΝΙΟΥ ΜΟΜΑΡΣ

Πρώτῃ Δραγμαῖν, τῇ ἐν Κωνσταντινπόλει

Πρέσβειω τῇ Α'σριακῇ Κράτει.

Νῶν δ' αὖθις τύποις ἐκδοθῶν κτ' δύο ἄλλων ποιημάτων
Ἡδίκων, κ' κτ' πλείους ἐπιμελείας διερρωθῶν.

αψγβ'. Ε'ΝΕΤΙ'ΗΣΙΝ. 1792.

Παρά Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων.

CON LICENZA DE' SUPERIORI.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ .

Ο Συγγραφεὺς τῆ Βιβλιαρίᾳ τῆς ταύτης, δείχνει
 νὰ εἴχῃ μίαν εἰδησιν λεπτομερεστάτην τῆς
 καταστάσεως, ἐξ τῆν ὁποίαν κατὰ τὸ παρὸν
 καὶ ἡ Κωνσταντινὺς πόλις, καὶ τὰ περὶ αὐτὴν εὐρίσκον-
 ται. Τὰ μέρη ταύτης τῆς Βασιλευσῆς Πόλεως,
 καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἀξιοθέατα κάλλη, καὶ τὰς περίξ Χώ-
 ρας τε καὶ Χωρία, καὶ καθ' ἑνὸς τὴν κατάθεσιν, καὶ τὰ
 πλεονεκτήματα, καὶ τὰ ἐλαττώματα, καὶ τὰ ἥθη,
 καὶ τὰς τρόπους τῶν οἰκητόρων, τόσον εὐμορφα ὅλα
 τὰ ζωγραφεῖ, καὶ τὰ παρασαίνει, ὅπως δὲν ἰξεύρω ἂν
 εὐχολῶ ἄλλος ἢ εὖλε διμνηθῇ νὰ δώσῃ μαῶς τοιαύτης

Μεγαλοπόλεως μίαν ἀκριβέστεραν περιγραφὴν . Με-
 τὴν ἀφορμὴν τὰχα ἐνὸς ἐριστικῷ, καὶ φιλονείκῃ Διαλό-
 γῃ, ὅπῃ κινεῖται μεταξύ τῆς Ἀσίας, καὶ τῆς Εὐρώ-
 πης, ἤρε τον τρόπον νὰ διηγηθῇ καὶ τὰς πλέον πα-
 ραμικρὰς περιστάσεις μετὰ χάριν, καὶ νὰ ξεναγήσῃ τὸν
 Ἀναγνώστην εἰς ὅσα εἶναι καὶ θεὰς ἀξία καὶ εἰδή-
 σεις, χωρὶς ποσῶς νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ, καὶ νὰ τὸν
 βαρύνῃ . Ὁ Ἀναγινώσκων ἐδῶ κἀθητὰι ὡσανὺ Κρι-
 τῆς . Προσέχει διὰ νὰ καταλάβῃ τῷ ἐνὸς καὶ τῷ ἄλ-
 λῃ μέρει τὰ δικαιολογήματα . Καὶ ἀνάμεσα εἰς τὰς
 ἐπαίνους, καὶ εἰς τὰς μέμψεις ὅπῃ τὰ ἀντιφερόμενα μέ-
 ρη προβάλλουσιν, ἐκείνος ὑπὲρ ἑαυτῶν, ταύτας κατ'
 ἀλλήλων, βλέπει ἐκεῖνο ὅπῃ πρέπει νὰ ἀποφασίσῃ,
 καὶ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, μαυθάνει ἐκεῖνο ὅπῃ δὲν
 ἵξευρεν . Εἶναι τὸ θαυμαστὸν ὅπῃ αὐτὸ τὸ δρά-
 μα τὸ ἐσυνέθεσεν ἕνας ξένος, καὶ ἀλλογενὴς . Πόσοι
 ἐγεννήθησαν, καὶ ἀνετράφησαν, καὶ ἔζησαν ἐπὶ πο-
 λὺ ἐν Κωνσταντινπόλει, καὶ δὲν ἔφθασαν εἰδὲ τὸ ἡ-
 μισυ νὰ ἵξεύρῃ τῆς πατρίδος τῆς . Πλὴν ἔτι εἶ-
 ναι . Ἄλλα εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁμμάτια ὅπῃ βλέπουν,
 καὶ ἄλλα ἐκεῖνα ὅπῃ θεωρῶν . Τὰ ὅμματα τῷ προ-
 σώπῃ βλέπουν ὡσανὺ ἐκεῖνα τῶν ἄλλων ζώων, καὶ κάμ-
 μίαν φοράν καὶ χειρότερα . Τὰ ὅμματα τῆς ψυχῆς
 βλέπουν πολὺ περισσότερα . Δύο ἄνθρωποι βλέπεσι τὰ
 αὐτὰ, ὅχι ὡσαύτως, τὰ ὅμοια, ὅχι ὁμοίως· ἀλλὰ
 μετὰ μεγάλην διαφοράν . Θαυμαστὸν ἀκόμη καὶ τὸτο,
 ὅτι

ὅτι αὐτὸς ὁ ξένος καὶ ἑτερόγλωσσος, ἔξευρε τὴν κοινὴν ταύτην καὶ τετριμμένην Διάλεκτόν μας, καθὼς ἴσως πολλοὶ ἀπὸ τῶν ὁμογενεῖς μας δὲν τὴν ἔξεύρουν. Ἰξευρεν ὁμῶς καὶ ἔγραψε κατ' ἐκείνην τὴν γλῶσσαν, ἡ ὁποία κατὰ τὸ παρὸν εἰς αὐτὴν τὴν Πόλιν εἶναι ἐν χρήσει. Μέμιγμένην δηλαδή με πολλὰς τῆς τυρκικῆς φωνῆς, καὶ λέξεις, καὶ φράσεις. Ὅθω ἂν εἰς τὸ λοιπὸν γένος ὅπῃ ὑπὸ ἄλλας ἐπικρατείας ζῇ, τὸ Βιβλίον διὰ τῆτο φανῇ ἀηδὲς, καὶ δυσνόητον, δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι εἰς τὰς κατοικῶντας τὴν Ὁθωμανικὴν Ἐπικράτειαν Ῥωμαῖας, καὶ μάλιστα εἰς τὰς Κωνσταντινουπόλιν, θέλει εὐδοκιμήσει, καὶ θέλει ἀρῆσει. Τὸ πῶς παρεκινήθη ὁ Ἀξιοπρεπὴς αὐτὸς ἄνθρωπος νὰ ἐπιχειρησθῇ τὸ τοιαῦτον σύγγραμμα, εἶναι καὶ αὐτὸ σημειώσεως ἄξιον. Ὑσέρειται (καθὼς ὁ ἴδιος κατ' ἀρχὰς τῷ Βιβλίῳ δηλοποιεῖ) τῆς φιλοτάτης αὐτοῦ Συζύγου, καὶ μένει χηρεύων πατὴρ μετὰ δύο ἀπαλὰ ἔτι θυγάτρια. Ἡ ὕσέρησις τῆς γλυκυτάτης αὐτοῦ συζύγου, γεμίζει τὴν ψυχὴν τα πικρίας, καὶ τὸν κατασφαίνει ἀπαρηγόρητον. Αἱ νεαραὶ θυγατέρες ὅπῃ ἐχρηιάζοντο ἀκόμι τὴν Μητρικὴν ἐπιστάσιον ἕως νὰ ἡλικιωθῶν, ὀρφανὰ πάντοτε ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὅμματα τα, τιτρώσκουσι μετὰ καθημερινὰς πληγαῖς τὰ σπλάγχνα τῷ φιλοσόντῳ πατρὸς, καὶ παροξύνουσι μετὰ τὴν ἐνδύμησιν τῆς ἡγαπημένης συζύγου καθ' ὅραν, τὴν καρδίαν τῷ πικρῷ Ἀνδρὲς. Ἡ θλίψις, τῷ κυρτεῖ

τὸν νῦν, καὶ ἡ μελαγχολία αὐξάνουσα, κωδωνεύει καὶ τῷ σαλεύσῃ τὰς φρένας. Εὐτυχὴς ὅμως εἰς τῷτο, διότι ἔχει φίλον ἕνα ἄριστον ἰατρὸν, καὶ εὐρίσκει ἰατρὸν ἕνα ἀπαράμιλλον φίλον. Τῷτος ἦτον ὁ Εἰσοχώτατος ἐν ἰατροφιλοσόφοις Γωάννης ὁ Ρῖζος. Ἀνδρῶπος εἰς τὴν ἰατρικὴν ἐμπειρίῳ καὶ ἐπισήμῳ υἱοῦ δεύτερος, εἰς τὴν εἰλικρίνειαν δὲ τῷ ἡθὺς, εἰς τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς, καὶ εἰς τὴν γνησιότητα τῆς φιλίας, πάντων ὑπέρτερος. Ἀνδρῶπος τὰν ὁποῖον ἔκλαυσαν ὑπερηθέντες οἱ ὁμογενεῖς, καὶ τόσον τὰν ἐλυπήθησαν θανόντα, ὅσον ζῶντα ἐθαύμασαν, καὶ ἐτίμησαν καὶ αὐτοὶ οἱ Εὐρωπαῖοι. Ἀνδρῶπος τῷ ἀποίῳ ἐνδοξον ἐνδύμῳσιν ἄφησε γεγραμμένην ὁ Σοφὸς Πιβάτης, εἰς τὸ πηλυμαδεῖς καὶ πάνσοφον λεξικόν, τὸ ἐκδοθὲν εἰς Βενετίαν, κηρύττωντάς τον ὡς Εὐρετὴν τῆς Ποσειδωνίᾳ Μηχανῆς, μὲ τιμὴν μεγάλην τῷ Γένει μας. Καὶ Ἀνδρῶπος εἰς ἕνα λόγον, εἰς τῷ ὁποίῳ τὸν θάνατον, ὁ τότε ἐν Κωνσταντινουπόλει Πρέσβυς τῆς Ἀγγλοβρετανικῆς Βασιλείας, ὁ Εἰσοχώτατος Πόρτερ, ἔφθασε νὰ εἰπῇ μεγάλη τῇ φωνῇ ἄνω. „ ὑπερήθηνεν ἕνα ὑποκείμενον, τῷ ὁποίῳ χρόνοι πολλοὶ πρέπει νὰ περάσεν, ὥστε νὰ ἀξιώσῃ τῶν Ρώμαιων τὸ Γένος νὰ λάβῃ ὅμοιον. Τοιῶτον εἶχεν ὁ περίλυπος τότε πατήρ τῷ Βιβλίῳ τῷτο φίλον εἰς τὴν συμφοράν τε, καὶ τοιῶτον μετεχειρίσθη ἰατρὸν εἰς τὸ πάθος τε. Ἀλλὰ μὲ πᾶσα καμίζεις ἀ-

φαγε ἰατρικὰ ὁ θαυμαστὸς ἰατρὸς τὸν ἰατρευτε; Μὲ
 ταῦτα ὦ Φίλτατε Ἀναγνώσα τὰ σιγίδια, τὰ ὁ-
 ποῖα ἀναγιγνώσκεις εἰς τὸ παρὸν ποιημάτιον γεγραμ-
 μένα. Καθὼς αὐτὸς ἦτον ἄρσος, καὶ ἐπιδεξιότατος εἰς
 τὸ καὶ ἰατρεύη καὶ τὰ νοσήματα τὰ σωματικὰ μὲ
 τὴν τέχνην, καὶ τὰ παθήματα τὰ ψυχικὰ μὲ τὴν
 γλυκυτάτην παραμυθίαν, καὶ μὲ τὴν σιωπητὴν συμβου-
 λην, ἔτ' ἐσυμβέβηκε τὸν ἀσθενῆ τε φίλον καὶ ἐπιχει-
 ρισθῆ καὶ συγγράψῃ τὸ βιβλίον τῆτο, διὰ καὶ ἐπι-
 σφύσῃ τὴν ψυχὴν τε ἀπὸ τὰ λυπηρὰ, καὶ καὶ προση-
 λώσῃ τὰς λογισμὰς τε εἰς χαριεσέρας ὑποθέσεις, ὅ-
 θεν καὶ μόνον ἤρτητο ἡ ὑγεία τε. Ἡ ῥετζέτα ἦτον
 ἐξαίρετος. Ὅλα τὰ χάπια τῶν σπετζιαρείων δὲν ἡμ-
 πορῶσαν καὶ κατορθώσαν τοῦτων ἀποτέλεσμα. Ὅλα
 τὰ βάλσαμα τῆς Ἀραβίας, δὲν ἠθέλαν δυνηθῆναι καὶ
 θεραπεύσαν τοιαύτην πληγὴν. Αὐτὸ ἦτον τὸ φάρμα-
 κον τῆς Ἐλένης καὶ Μενελαΐς. Νηπενθές, ἄχο-
 λον, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων. Ὡς ἐχεις, ὦ Φλ-
 τατέ Ἀναγνώσα, εἰς χεῖρας ἔνα Βιβλιάριον, ὅπῃ θε-
 ραπεύει τὴν Μελαγχολίαν, καὶ ὅπῃ φαῖδρύνει καὶ χα-
 ροποιεῖ τὴν ψυχὴν, μὲ τὸ καὶ ἰατρεύῃ τῆς θλίψεως
 τὴν ὁδύνην. εὐρήσεις δὲ εἰς τὸ τέλος τῆτος τῆ βι-
 βλίου καὶ ἕτερον ποίημα, τὸ ὅποιον καλεῖται ἀπόδο-
 σις ἀληγορίας, ἐπάνω εἰς τὴν παροιμίαν τῆ Σολο-
 μῶντος, καὶ μετὰ τῆτος, ἄλλην τινὰ διήγησιν τῆ
 Μέμνονος, ἥτις ἐστὶ μία ἐπίπλασος, καὶ μυθώδης

παραβολή , κατὰ λογάδην συγγραφείσα ὑπὸ τῷ
Γάλλῳ Οὐολταίρῳ , καὶ μεταφρασθεῖσα ἔπειτα ἐκ τῆς
γαλλικῆς διαλέκτου ὑφ' ἑτέρου τινὸς , εἰς τὰς κοινὰς
τάτας καὶ πολιτικὰς εἵχας τῆς ἡμετέρας γλώσσης ἢ
ὁποῖα αὕτῃ μυθώδης παραβολή ἐστιν ἕνας μῦθος, πολ-
λὰ ἀξείος . Πᾶς δὲ μῦθος, λόγος ἐστὶ ψευδής, κα-
τὰ τὴν παροιμίαν, ἀλλ' εἰκονίζει ἀλήθειαν . ἀνάγνω-
θι λοιπὸν ὡς φιλαναγνώσα , καὶ ὑγίαινε κατ' ἐχά-
τερον .

Τ Ω

ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΑΤΩ

ΚΤΡΙΩ, ΚΤΡΙΩ

ΓΕΩΡΓΙΩ ΚΡΙΤΖΟΤΑΚΗ,

ΤΩ ΔΙΑΝ ΜΟΙ ΠΕΡΙΠΟΘΗΤΩ.

Φίλεμ τιμαλφέςατε Κύριε Γεωργάκη,
ἀπαύζομαί σε ἐν Χερσῶ, τίμιε Κριτζοτάκη.

Κινέμενος εὐδελεχῶς ὑπὸ τῆς σῆς φιλίας,
καὶ γάπης πατριωτικῆς, ἢ ἀγαθοποιίας,
(Καίτοι μακρὰ ἀπέχων σε, ἀλλὰ ἀγνωμοσύνης
σημεῖον, ἢ τὸ πόρρωθεν τῷ μνήμῳ σφίξει φίλοις.)

Ἡθέλησα τὸ διωατὸν παρήκων νὰ δείξω,
ἀγνωμοσύνης τῆς ἐμῆς, πρὸς σέ νὰ παραστήσω.

Ὅθεν ἐζήτην πρόθυμος τὸν τρόπον τῷ ποιῆσαι,
ἀχαλεσθήναι πᾶ ἀξίως προσφανῆσαι.

Ἐν μιᾷ ἔν τῶν ἡμερῶν ἔλαβον εἰς τοὺς χεῖρας,
τῷ τὸ βιβλιάριον τῆς βασιπορομαχίας.

Καὶ ἀνεγίνωσκον ἀπὸ αὐτῶν μεθ' ἐσός μοι φίλον,
χάριεν περιεργίας μου, τῷ ὄντι ἀκιδόηλον.

Ἐκεί

Ἐκεῖ λόγος ἐγένετο ὅπ δὲ τυπώθῃαι,
 τῷ τὸ συγγραμμάπον, καὶ αὐτοῖς ἐκδοθῆαι.
 Διὰ τὸ εἶναι σαυῖον, καὶ ὅλοι τὸ ποθεῖν,
 ἥσθι τὰ εὖθιμ' ἀγαπῶν ἰσορκαῖ ἢ ἀκῆσι.
 Διόπ τῷ ἰσορεῖ εὖθυμα ἰσορίαν,
 μὲ τρόπον ἐπιτήδειον, μὲ πόρρωτοποιῶν.
 Τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκείνης τῆς ἀφῆμης,
 τὸ θαυμαστὸν κατὰ τὸν αὐτῆς τῆς παύσημης.
 Ὅπερ παρὰ τοῖς Ἕλλησι, βόσπορος ἐκαλεῖτο,
 παρ' ἡμῖν δὲ κατὰ τὸν, τῆς πόλεως τὸ κρεῖττον.
 Ἐκεῖνο σίχοις ἰσορεῖ, πόρρωπα δύο βάλλει,
 τῷ δύσῃ, καὶ αὐατοῦ, ὡς ἀδελφὰς προβάλλει.
 Εἶτα αἱ δύο ἀδελφαί, δίκλῳ φιλονικίας,
 αἰετα περιγράφει τὰ τῆς τοποθεσίας.
 Καὶ τὰ καλὰ, καὶ τὰ κακὰ, ὅλα ὁμῶς τὰ λέγει,
 καὶ εὖιοτε θυμῶνσι, μία τῷ ἄλλῳ φέγει.
 (Ὅπ τῆς γῆς τὰ παράγματα εἶναι συμπεφυρμένα,
 ἄλλα καλὰ, ἄλλα κακὰ, ὁμῶς συγκεκλιμένα.)
 Ἐκεῖ λοιπὸν κομψότητα μεγάλῳ τὸ βιβλίον,
 τοῦτο τὸ πᾶν ἰσορεῖ, μὲ εὖα χῆμ' ἀσειῶν.
 Ὅθεν ὁ φίλος μὲ ἰδὼν τῷ, ἐβίασέ με,
 ὡς φίλος, καὶ ὡς ἀδελφός, ἐπαρακίνησέ με.
 Νὰ τὸ τυπώσω παρ' αὐτοῦ, χωρὶς ἀργοπορίαν,
 τῷ ἐπειδὴ ἀρέθῃκα ἐδῶ εἰς βενετίαν.
 Διὸ παρεκινήθῃκα τῇ συμβαλῇ τῷ φίλῳ,
 καὶ τύποις τὸ ἐξέδωκα, μὲ ἐξοδα ἐκείνῳ.
 Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἐκδοταὶ σωθήσονται κρατῶσι,
 τὰ παρ' αὐτῶν ἐκδόματα φίλοις νὰ προσφωνῶσι.
 Καὶ ἐπειδὴ γε παρὸ πολλῶ ἐζήτην ἀρεῖν τρόπον,
 τὸ δεῖγμα τῆς φιλίας μὲ νὰ δείξω, καὶ τὸν πόθον,
 Ὅν ἔτρεφα ἐν τῇ ἐμῇ καρδίᾳ τῷ ποιῆσαι,
 ἀχαριστήριά πνα εἰκότως παρῆσθαι.
 Πρὸς σέ μοι τὸν ἀγαπητὸν φίλον, καὶ πατεράτῳ,
 εὖθυμον, ἐλάθῃον, Γεώργιον, Κετζίωτῳ,

Εἰδὼς σε δὲ καὶ τὴν καλὴν διάθεσιν ποθεῖσάν ,
 τ' ἀσεῖα βιβλιάβια , καὶ ὑπεραγαπῆσαν ,
 Εὐλογον ἔκρινεν ταύτῃ πρὸς σέ καὶ ᾠροσφώνησεν ,
 τῷτὸ ποιημάτων , καὶ καὶ τὸ παραστήσω .
 Σημεῖον τῆς ἀγάπης μου , λοιπὸν κ' εὐγνωμοσύνης ,
 δέξαι αὐτὸ παρακαλῶ , μετ' ἀγαθοσύνης .
 Καὶ ἀναγίνωσθε αὐτὸ ἐν ᾧ ῥα δὲ χαίρει ,
 χαίρει περιεργίας σου , ἅμα καὶ ἀθυμίας .
 Μὴ δ' ἀποβλέψῃς , δέομαι , εἰς τὸ βραχὺ τῷ δώρῃ ,
 ἀλλ' εἰς τὴν προθυμίαν μου , φίλος σου τῷ ἀδολῇ .
 Καθ' ὅπερ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος Ἀρταξέρξης ,
 ὕδωρ ἐδέξατο ποτὲ , (ἔτι καὶ τὸ πιστάτης .)
 Ἐκ τῶν χειρῶν τῷ χωρικῷ ἐκείνῳ γεντόνῃ ,
 βλέπων τὴν ᾠροθυμίαν σου , εὖ τοι εἶπε ἀπόρῃ .
 Ἀναγινώσκων δὲ αὐτὸ , μνήσθητι τῷ σὺ φίλῃ ,
 καὶ πατρῷόν τε ταπεινὸν , Κηρύκε τῷ δυσλῶν ,
 Ὃς τις σοὶ εὐχεται φεῖ παρὰ θεῶν ὑγείαν ,
 πλεῖστον , μακροσημέραν , ψυχῆς τῷ σωτηρίαν .

Τῷ α ψ υ β . ἔπει . Μῦθός Νουμβρίου καὶ

Εἰς Ἐντίαν .

Τῆς σῆς γὰρ πριότητος ὅπως ἐξηρημεύσας ,
 ὑπόχρεως διὰ παντὸς , ὡς ἀεργετημεύσας ,

Χαίρεις Κρῆς ὁ Κήρυκος , ὃς γ' εὐαγγέλιον τύχη ,
 φίλων , πατρῶος , συγγενῶν , καὶ ἄλλων ὑπερήθη .

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΙΒΛΟΝ,

Στὴν Πόλιν, εὖ Κατέσενον, πολλοὶ ἀνατραφεῖσαν,
 τὴν θέσω, καὶ τὰ κἀλλήτεα, ἔγγραφον μᾶς ἀφῆκαν.
 Ἀμὴ κἀνένας ἀκριβῶς ἴσχυσεν, ἠδωμήθη,
 ὡς ὁ παρύσης Συγγραφεὺς, ὅθεν τὸν λέγω ζῆθι.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.

Πὼς δίχως μέλος, καὶ λαλῶ ἐγὼ ἢ ἀποκοιτῶ,
 μέ αἰλτρίαν προφοράν γλυκὰ νάτραχῶδῃσω;
 Πὼς δίχως πρᾶξιν, καὶ ὄδῳ μπορῶ ἢ ἀποφασίτῳ,
 ταῖς περιβλεπτοῖς ἀμορφίαις κἄλλ' ἢ νά παρυσήσω;
 Πὼς καὶ τολμήσω τὸ λοιπὸν νά πιάτῳ τὸ κοῦδύλι,
 Νὰ χράψω σίχως πχνῆες ἐν πλατυτάτῃ Τ' ἡ;
 Ταῖς Μῦσας ἐπαράτησα, περπνὸν τὸν Ἑλικῶνα,
 καὶ ἡ μοῖραις με κατέστησαν εἰς λυπηρὸν ἀγῶνα.
 Ἀσπλαγγχοῦς εἶναι ἀδελφοῖς, τῆς μαύρης νυχτὸς κῶραι,
 δίδον ζωὴν, καὶ θάνατον, καὶ ἡ τρεῖς εἰν μαυροφόροι.
 Ἡ πρώτη κλώθει τῷ ζωῷ, ἡ ἄλλη τῷ μαζώνει,
 ἡ τρίτη πῶνα Φόνισα, τῷ κόπτει τῷ τελειώνει.
 Αὐταῖς καὶ διὰ λόγους χρυσῶ κλωστῶ ἐκλώσαν,
 καὶ ἀφ' ἧ μὲ δέσσαν τῷ καρδίᾳ, κόπτεται τῷ τελειώσαν.
 Καρδίαν μὲ τῷ ταλαίπωρῳ τῷ ἀφῆσαν δεμεῖν,
 καὶ τῆς ζωῆς μὲ τῷ κλωστῶ σ' αὐτῷ μαῦρα βστημεῖν.
 Τῷ κλωτῶσαν μόνον ἔλυσαν, πᾶ ἔμεινε δεμεῖν,
 σὰν ἴδασι τὰ μάτιχμυ τέτοια κλωστῶ κομμεῖν.
 Αὐταῖς δὲν ὑποφέρου μελωδικὸν τ' Ἀῖδον,
 τὸ πέρας πῶς νὰ θρήνῃ μαθαίνει τὸ Τελγόν.
 Πὼς νὰ σευάζῃ καὶ βογκᾷ τὸ ἄθλιον κλοῦσαι,
 γιὰτὶ ἐσάθη καὶ αὐτὸ τῆς λύπης παλικάρι.
 Οἱ μὲ καὶ μεῖα ἔμαδσαν, καὶ κλαῖω, καὶ σευάζω,
 χρυσὸ πηλὶ, πᾶ πέταξες; αὐτοφελῶς καὶ κρίζω.
 Εἰς τέτοιαν λύπῃ λυπηρῶν, πᾶ εἶναι ἡ καρδιά μὲ,
 Δεῦ σέρχεται ἡ χάρματα, καὶ ἔλθωσι κοντά μὲ.
 Τὰς Θρήνας ἀποφάγῃς, τὸ μέλος ἀγαπᾷς,
 τὰς Μῦσας, καὶ τὰς Ποιητάς, γλυκὰ πᾶ πράγμδῃς.

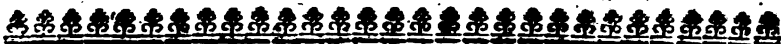
Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.

Λοιπὸν μὲ λύπῃ σὺν καρδίᾳ, καὶ δίχως μελωδίας,
 πῶς καὶ παύσαι εὐμορφίαν, πῶς εὖδ' ὅν κόσμον μίαν;
 ἔχω καὶ θάρσος εἰς σέ, φίλεμ' Ἰωάννη,
 σὰν ἔχω σὺν φίλτατε, μόνον αὐτὸ μὲ φθαίνει.
 Τὰς Μοίρας ὡς αὖ Ποιητὴς, καὶ αὖ Ἰατρός γνωρίζεις,
 Καρδιωνεὺς τὰς ζωποιας, τὴν φόνισα Μποδιζεις.
 Μὲ χάρις, καὶ ἡ χάρις κέ ἔχον σολισμένον,
 ἡ Μῆσας πολυμήντα Διφνοσεφαιόμενον.
 Ὡς ἄκρος φίλος, καὶ Ἰατρός τὸ πάθος με γνωρίζεις,
 Καὶ γιατρεῖαι πῶ ὠφελῶν, καὶ κάμω διορίζεις.
 Παρακινεὺς τὴν λύπῃ με καὶ τὴν σκορπίζ' ἐγγράφως,
 γνωρίζεις πῶς ἡ μοναχία, νεκρὰς καρδιάς εἰν τάφος.
 Δίχως καὶ εὐγ' ἀπ' τὸν ὄντα κάμνεις καὶ στεφανίζω,
 Κατάσερον, καὶ τὰ χωρὶς ὅλα καὶ τελευτίζω,
 Καὶ εἰς τὴν μνήμῃ με αὐτὰ, ὡς εἶναι τυπωμένα,
 με σίχως καὶ διηγῶ, ἐδῶ εἰς πρὸς εἰς.
 Ὅμως δὲ εἰν σὸ χέρι, καὶ τὸς κλαυθμὸς ὁ ἀφύσσω,
 τὴν λύπῃ π' ἔχω σὺν καρδίᾳ καὶ τὴν ἀλησμονήσω.
 Τὰ πένθικα παρηγορῶν, τὰ λυπηρὰ καὶ οἱ θρήνοι,
 καὶ τ' ἀποφυγῶ δὲ μπορῶ, σ' αὐτὰ καρδιά με κλίνει.
 Τὸ μαρμαρένιο χεῖρ με ὀλίγο αὖ γελάτη,
 ἀρχίζεν τὰ ὅι' σευαχμοί, τὰ κάμνον καὶ σωπάτη.
 Τὸ λόγος μόνον μαρτεῖς, πάλιν καὶ μ' ἐγκαρδιώνης,
 καὶ τὸ κρὲ γαίρετμος καὶ θανατοκουργώνης.
 Ταῖς εὐμορφαῖς ταῖς θαυμασταῖς βοηθεῖς καὶ ζωγραφίσω,
 Κατάσερον, καὶ τὰ χωρὶς ὅλα καὶ παρὰ ἔσω.
 Νὰ πῶ καὶ τὰ εὐαίπια, τὰ φανερά ψεγάδια,
 καὶ κάμω σίχως ἡδικῶς, με ἔδωκες τὴν ἄδεια.
 Τὰ πένθικα, καὶ τὰ πένθικα, καὶ εἶναι μεμιγμένα,
 με τὰ πικρὰ, καὶ τὰ γλυκὰ καὶ εἶναι εὐωμένα.
 Γὰρ καὶ ἀρέσω ἀλλοτὸς τὸν νῦν με δὲ συγχίζω,
 φθαίνει τὸν νῦν, καὶ τὴν καρδίᾳ, με σὲ καὶ γλενδιδρίζω.
 Ὅθεν ποροθύμως καὶ ἐγὼ σ' τὸ ἀφιερώνω,
 γὰρ με, γὰρ σὲ τ' ἀρχίτισα, γὰρ σὲ, γὰρ με τελευτῶ

Καὶ

Καὶ κατὰ τύχην αὐτὸς πᾶσι καὶ ἄλλοις τὰ διαβάτη,
τὰ λάθῃ ὅλα συμπαθεῖ δικαίως αὐτὸς λογιᾶται.
Τὸν κόπον αὐτὸς καταδεχθῇ, καὶ καὶ τὰ διορθώτη,
χαρὲν μεγάλῳ καίμει με, καὶ θέλει με σκλαβώτη.
Δυὸ κλόνοι ὅπως ἔμειναν ζωῆς με, φῶς; καὶ φάρος,
Ἀμπέλῃ; πῶς ἐξήλειψεν ὁ πανδαιμάτωρ χάρος.
Μπορῶν καὶ τ' ἀναγνώσθαι, σὰν φάσαν σ' ἡλικία,
τί εἶναι καὶ γνωρίσωσι τὸ κόσμον ἀμφοτέρω.
Νὰ ἴδῃ πῶς εἶναι μάταια τὸς νέος ὅς ἀρέσταν,
καὶ τῆς θλιμμένης με καρδιᾶς τὴν λύπην καὶ τὴν θβέταν.
Εἴ τι με παρηγορεῖς, τὸ πάθος με γνωρίζεις,
καὶ γιὰ τὴν αἰσθητικὴν καὶ καὶ τὴν διορίζεις.
Καὶ ἡ καρδιά μου δέχεται, πῶς ὠφελῶν γνωρίζω,
ποδῶ καὶ σε ἀχαριστῶ, καὶ σ' ἀγαπῶ ὡς φίλο.
Καὶ μένω δέλος πρόσυμος, φίλος μέγας θανάτου,
εἶδός καὶ τὸν γράφοντά, δεῦρ γραφῶ τ' ὄνομά του.

Π Ρ Ο Σ

ΤΟΝ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΝΤΑ.

Τοῦ καὶ οἱ Συγγραφεῖς τὴν Βίβλοντις ἀρχίζον,
 μέ γραμμὴν προφωνητικὴν, ἢ τὸ χαρτὴν μαυρίζον.
 Οἱ καὶ τὸ γράφοντι, ολίγοι τὸ διαβάζον,
 φυλάττων τὴν σωτηρίαν, παρέκει δὲ κοιτάζον.
 Ὅθεν ἐπιλογισάσθῃς καὶ μὴ τὸ φανερώσω,
 πῶς εἶναι προφωνητικὸν, ἕως καὶ τελειώσω.
 Ἰσως τὸ διαβάσας καὶ ἰδῶναι τὴν αἰτίαν,
 πῶς ἔτυχεν ἢ ἐβλάσθη καὶ αὐτὴν τὴν φαντασίαν.
 Τὸ ἔκαστον, τὸ πάθος μὲν γὰρ καὶ διατηρέω,
 εὖ καὶ λυπηρὰ μὲν μενέω, τὴν νῦν μὲν ῥήτως χέω.
 Διὰ τὸν φίλον τὸ περὶ τὰ λυπηρὰ γιγνόμενα,
 τὰ σωθέντα, τὰ ἔγραψα, καὶ εἶναι μεμιγμένα.
 Ἐπαίνους, καὶ ἐγκωμίας, περιγραφαῖς, σεβασίαις,
 καὶ μιᾶς καρδίᾳς ταλαίπωρης, ταῖς λύταις τὰ τυραννικά.
 Βεβαίως ταις χαροποιαῖς, καὶ μερικαῖς τραγῳδίαις,
 μετὰ χάρις τὰ ψευδέα, μετὰ ἀγκυλίας τὰ λυγρὰ.
 Καὶ εἰς τέλος οἱ διάλογοι, μετὰ ἡθικά κοτζάνια,
 τὰ κόσμῳ ματαϊότατα, μετὰ τὰ γλυκὴ φαρμάκια.
 Τὰ πάθη μὲν δὲ κρύπτονται, σαυτὴν εἰς σκληρὰ, ἢ πλήθια,
 καὶ μάστιγα, σαυτὴν ἢ καρδίᾳ ποθεῖ καὶ λέγ' ἀλήθεια.
 Καὶ ἀληθῶς ἐγλεῖμισα, καὶ ἔχω ἀχαριστία,
 τὴν φίλον μὲν πᾶσι δάσθηναι τὴν διαλόγ' αἰτία.
 Πᾶσι δὲ ἀδελφοὶ Βασιλεῖς, Εὐρώπῃ, καὶ Ἀσία,
 μαζί ἐφιλονεύησαν διὰ τὴν ἀμορφία.
 Μὲ ἀπλὴν φράσιν ἐλάλησαν, καθὼς περὶ σωτηρίαν,
 εἰδὼς εὖ μεγαλόπολιν, ὅσους δὲ ἐκλήβην.
 Μὲ λέξεις πᾶν ἀλλότρου, ὅμως σωτηρισμέα,
 Τότων πᾶσι ἢ καθολικαῖς, ἔμειναν ξεχασμένα.

ΠΡΟΣ ΤΩΝ Α'ΝΑΓΙΝΩΣΚΟΝΤΑ.

9

Μὲ ἄλλαις τῶναι πρόχειραις, καὶ ἔχον λεταφέτι,
 ὥστω καὶ τὰ φορέματα, τάξεις, καὶ κιαφέτι.
 Λέξεις πολλαὶ ἐχάθησαν, καὶ μερικαὶ ἀλλάξαν,
 καὶ αὐταῖς μὲ τὰ φορέματα μαζί καλά περᾶξαν.
 Τώρα δὲν εἶν παρὰξενον εἰς μιὰν σιωμιλίαν,
 καὶ ταῖς μεταχειρίζονται μὲ κατ' ἐλδοθερίαν.
 Εἶδὲ, ἀνάγκη ἦτοναι τὸ χέρι καὶ κρατῆσι,
 βαρῖνον, καὶ ἄλλα λεξικά, διὰ καὶ τὰς γροικῆσι.
 Οἱ εἵχοι πῶ διαβρίζονται εἰς μιὰν σιωτροφίαν,
 καὶ ἐννοῶνται πάντοτε, πρέπει μὲ εὐκολίαν.
 Καὶ αὐτὸ δὲν μ' ἐβεβαίωναν πῶς ἔτζη θεὸν ἀρέσω,
 βέβαια δὲν ἐφρόντιζα Ποίημα καὶ σιωδέσω.
 Μὲ τὸ καὶ εἶναι γυναικῶν διάλεκτικ' ὁμιλία,
 περὶ πηγαῖω ἀπὸ μιὰ σ' ἄλλω τοποθεσία.
 Οἱ τόποι καὶ αὐτὸ ὁμοιάζουσι, καὶ ἀνακατωμένοι,
 πλὴν ὅλοι εἰς τὸ εἶδος τὸ εἶν διαμερισμένοι.
 Καὶ δὲν βαρύνται εὐκολα, ὅσοι γροικῆν διαβαίξου,
 ὅταν θωρῶν π' ἀρμόδια περᾶξου σὺν ἀλλάξου.
 Ἄν δὲν ἀρέτ' ἢ σιωθεσις, ἄς μὴν ἀπολυθῆσιν,
 τὸ τέλος ἄς διαβάσῃ, καὶ τὰ λοιπὰ ἄς φῆσιν.
 Ἀνὰ φελ' εἶν τὰ μάταια, καὶ κάλλιο καὶ κατεμένα,
 παρὰ καὶ δίχως ὄφελος εἰς τὸ χαρτὶ γραμμένα.
 Τὸ κάθος μὲν, καὶ ἡλύπημεν, ἐστὰθησαν αἰτία,
 πῶ βάλθηκα καὶ ἐσύνθεσα αὐτῶν τῶν ὁμιλία.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

ΣΤΗΝ ΤΟΜΟΣ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΕΝΟΥ, Κ Α Γ

ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΣΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

ΜΕ φόβον μέγαν ἀρχινῶ, βοήθειαν να ζητήσω,
ἀπὸ τὰς Μύσας τὰς σοφάς, διὰ τὴν τραγυδιῶν.
Καὶ ἐνθουσιασμοὶ περὶ τὸν νόμον να φωτίσιν,
μέ λέξεις, φράσεις, σιωπῆσιν, τὴς εἰχὺς να σολίσιν.
Καὶ ἄστυν, καὶ κάλλοστε διὰ να παραστήσω,
ταῖς χάρις ταῖς περιβλεπταῖς ἐδῶ ἢ ἀπαρμῆτω.
Πῶν μέγα θαῦμα φύσεως, θαλάσσης μετ' τὴν ὄρη,
καὶ διφροσύνη ὀφθαλμῶν τὸ εὐμορφόν τε θαῖε.
Ἀπ' τὰ Φανάρα ἀρχινῶ περιήμενον πανάλη,
τελευτὰ μίλι ἀκολουθεῖ τὸ κάθε περιγιάλη.
Πῶν θαλάσσης τραχέμενη, καὶ ποταμός ὁμοιάζει,
ἢ ποταμός πῶ τὰ νερά εἰς θαλάσσαν τ' ἀλλάζει.
Στόμια δύο ἀνοικτὰ περὶ νερά καὶ πλοῖα,
τὸ ἓνα εἶναι τὸν Βορρᾶ, τὸ ἄλλο τὴν Νοτίαν.
Καὶ γίγινε νῆν τελευτῶν τζιφθῶν, ναῖαι καὶ νημεῖα,
σὲ πέντε ὥρας εἰς αὐτὰ τελειώνον τὴν πορείαν.
Μὲ κόλπης, καὶ γυρίσματα, πῶ τὰ νερά μ' ὑποδίζην,
να τρέχον ὅλον ἴπια, ἀκρόρεια τ' ἀντηκρύζην.
Τὴν Δύσ' ἀπ' τὴν Ἀντολίαν μ' ἀπορέπειαν χωρίζει,
καὶ σμίγει δύο θαλάσσης, καὶ τὴν ξηρὰν σολίζει.
Μὲ πῆξιν, θέσιν θαυμασιῶν, με βεῦμα καὶ ἀναφόρε,
μέ πρηνιχάδες καὶ νερά, μ' ὠρεῶν περιθαῖε.
Καὶ με σολαῖς ἐξάρεταις πῶ πάντοτεν ἀλλάζην,
εἰς κάθε μέρος, καὶ καιρὸν, τότεν πῶ ἄλλαις μοιάζην.
Εἰς

Εἰς καὶ ῥίγιο διάστημα, μιὰ νέα Φωρία,
 προσφέρεται, καὶ χαίνεται, πῶν θαῦμα καὶ ἀπορία,
 Κ' ὡσαύτως ὡραῖον Σέκτρον Πόντου, Βορὰ γολίξεν,
 με Κάσρα γαῖς ἀκρόρειαις, καὶ τόπια τ' αὐτοκρύξεν.
 Τεῖα Σεραγία δυτικά, Μπεσίπτας, Τζεραγανί,
 τῷ Τάπερδάρ, τῷ Μπεμπενί, κίσκι διὰ σεραϊνί.
 Φενέρμπαχτζε, Σεμοὶ λαμπροί, εἰς κίσκι γλῶ Α'σία,
 καὶ τὸ Κβαβαμπεϊλέρμπεγι, Γκιόκσεϊ Σεράγια τεῖα.
 Εἰς κ' ἓνα κίσκι ἐκλεκτὸ μέσα εἰς τὸ Τοκατί,
 γιατεῖν μακρὰν ἀπ' τὸν γιολό, δευ' τὸ Φωρεὶ τὸ μάπ.
 Παλάτια, ἀπητία, κίσκια, τζαμιά με μινκρέδες,
 με δένδρη, κυπαρίσσια, μποσανία, καὶ μπαχτζέδες.
 Στα μάτια ναῖαι φαίνονται ὡσαύτως ζωγραφισμένα,
 χωρίζεν, φάξεν, κρύπτονται, καὶ ἀγένην τὰ κρυμμένα.
 Δευ' εἰς ὀλίγα, καὶ ἀραιὰ τινὰς καὶ τὰ μετρήσῃ,
 με εἰς πυκνά, καὶ ἀμετρα, τὸν κάμην καὶ φασίση.
 Καὶ τῶτα με διάφορας περναῖς τοποθεσίας,
 βιβλίον ἐν ἐγίνετο ὅλον σκηνωγραφίας.
 Πολλ' ἀξίον καὶ τυκῶθῃ με ἴδρων, καὶ με κόπης,
 γιαδιγιάρι ἀξιεπαῖνον καὶ πάχ' εἰς ξένους τόπους.
 Ἡ φυσικαῖς ἢ ἀμορφιαῖς τῶν τέχνων ὑπερβαίνεν,
 Ὅθεν ὅσοι τὸ βλέπουν, ποτὶ δευ' τὸ χορταίνεν.
 Δυὸ χώρους εἰς κατάγιαλα αὐτίκα μιὰ τὴν ἄλλῃ,
 καὶ φαίνονται, καὶ τὰ χωρία με ἀπορέπειαν μεγάλῃ.
 Δολμαμπαχτζες, Μπεσίπτας, τ' Ὀρτάκιογι, γλῶ Δύσι,
 Κερκίτζεσμ' Ἀρναῦτκιογι, Μπεμπενί νέα κίσι.
 Τὰ Καϊλαρχιά ἀκολουθῶν, Ἰσάρ Μπαλταλιμαῖνι,
 ἢ Στένη, τὸ Γερίκιογι, Καλενδερί μποςανί.
 Τὰ Θεραπειά, Κιρέτζμπανη, τὸ Κεφελί, ὁ κόλπος,
 Μπαγιάνδερ, Σαχίχελ, τῆς πορταναῖδας τόπος.
 Μικρὸς ὁ νέος μαχαλές, τὸ Κάσρο λευ' Ἰσάελ,
 ὁ Μαυρομῶλος ἔρημος, καὶ τέλος τὸ Φανάελ.
 Τῶν χώρων ἀράξεν Σπένταρ, πῶς εἶναι γλῶ Α'σία,
 καὶ Κεζλιντζέκι, Σταύρωτες, Τζεργιελιοὶ χωρία.

Καλέμπαχτζε με τὸ Βαυλὶ, ἢ Καντιλὶ τὸ νέο,
 μικρὸ μεγάλο Γκιόκσι, ποτάμι κιόσκ' ὠραῖο.
 Γοάρι, Κιόφε, Καμλιτζα, καὶ Τζιμπυκλί κοντάτε,
 τὸ Γυτζιρλί, Σαλταγιέ, καὶ Μπέικοζ παρακάτω.
 Τιαλίκιγι, Χανκιάρσελε, τῷ Γίχαντος τὸ ὄρος,
 Μωτζζάρμπαχτζε, Καβόκλια, ἢ Πύργος λυχνοφόρος.
 Ὅλα μαζεῖνοι Σαυμασά, καὶ τὸ καθ' ἓνα χώρια,
 Παλάτια τὰ βασιλικά, κιόσκια δὲ περιδώρα.
 Μὲ θάλασσα κτ' μεσῆς, πῶ μέρχ νύκτα τρέχει,
 τῆς Οἰκημένης ὅλης Γῆς ταῖς ἀμορφιαῖς σιιέχει.
 Ὡραῖος ναῖαι ποταμὸς τὰ ὄμματα θαρῶσι,
 Πῶς εἰν λιμένας ἀγαθὸς, τὰ χόρτα μαρτυρῶσι.
 Αὐτὰ ριζώνουσι κοντὰ σὺν παραθαλασσία,
 καὶ δένδρη καταπράσινα, πᾶν ὅλο ἀμορφία.
 Τόσον περπνὴ μιὰ θάλασσα τὸν κόσμον δευ' εἰν ἄλλη,
 1 μετὶ τῷ ξηραὶ συμφώησε νὰ κέμην τὸ κανάλι.
 Τὸ μαῖκρος, καὶ τὸ σέκωμα δίδην ὀνομασίαν,
 τὸ λευ' τῆς Θράκης Βόασπον, τῆς Πόλις ἀτυχίαν.
 Δυὸ μόνον εἶναι Βόασπορι σ' ὅλλω τῷ Οἰκημένῳ,
 πολλαῖαι τὰ κατὰενα, μ' αὐτὸ τὰ ὑπερβαίνει.
 Γεωγράφοι π, καὶ ποιηταὶ συμφώηως ἐπαινῶσι,
 Καὶ μέγα θαῦμα φύτεως δευ' σφάλαν αὐτὸ τῷσι.
 Καὶ τότ' αὐτὸ ἐπέλαξε μετὶ τῷ τοποθεσία,
 πῶ Βασιλέων ἔγινε θρόνος, καὶ κατωκία.
 Ὁ Κρονσῶνπῆνος Βασιλᾶς σ' αὐτόκτισε τὴν Πόλιν,
 ὡς Φοίνιξ ναὺ μοναδική, σὺν Οἰκημένῳ ὅλλω.
 Ὡς Φοίνιξ, ἀλλ' ἡ δόξα της ἔσβυσ', ἐγίνη σάκη,
 καὶ ἄλλη νέα φαίνηκε, ἐγιν' ὁ θρόνος Τάχτι.
 Ὁ Ἡ'λιος ἐβασίλευσεν, αὐτέτελ' ἡ Σελήνη,
 καὶ ἔγινε παυτέλλωος, τὰ Ἀ'σρα της τὰ σβύει.
 Δεβλέτι ἡγεμονικὸν μετ' ὅσον σαλτανατί,
 σόμα νὰ πῇ δευ' ἡμπορεῖ, ὅσα θωρεῖ τὸ μαίτι.
 Δευ' παρασήνω τὰ περπνὰ, στωπάνω τὰ κρυμμένα,
 τὰ φανερά, ἢ σινῶμα, γράφω ἓνα πρὸς ἓνα.

Κατὰ

Κατάφερον, δὴ θάλασσαις, Εὐρώπῃ καὶ Ἀσία,
καὶ μὲ Λιμὴν Ἐρυθρὸν τρεῖς πόλεις, καὶ χωρία.
Καὶ τόσον αὐξήσαν αὐτὰ, καὶ ἐπληθύναν τῆρας,
πῶ μιάζον πόλεις τὰ χωρία, Βασίλειο καὶδε χώρα.
Ἡ Μαύρη, καὶ Ἀσπρὴ θάλασσα μητρὸς ἐγίνοντο τῆτος,
να τρέφαν ὥσαν δύο βυζία, τὸ ἄμετρον τὸ πληθὺς.
Συνέχ' αὐτὸ πολλὰς φυλαῖς, σιωήσεαις, καὶ τάξεις,
φορέματα καὶδε λογιῆς, μὲ γλώσσας, ἥδη, πράξεις.
Βενὰ μεγάλα, καὶ μικρὰ, Νησιὰ μὲ Μοναστήρια,
λόγους μὲ βρύσεις, βάρματα, καὶ κάμπας μὲ τζαίτια.
Μὲ χιόνια ὄρη ὑψηλὰ, πῶ πάντοτε ἀσπερίζον,
καὶ φαίνονται ἀπὸ μακρὰ εἰς νέφη νὰ ἐγγίζον.
Εἴν' ὁ ἄλλο μέρος ἀμυδαῖς εἰς παραθαλασσία,
πῶ φαίνεται τῆς Ἀφρικῆς ἡ ἄγρια ἐρημία.
Τὰ ἄγρια, καὶ τρομερὰ, εἴν' ἐξω χωρισμένα,
τὰ ἡμέρας μὲ τὰ φαιδρὰ, εἴν' μέσα σιωαγμένα.
Εἴν' κόλποι, λίμναις καθαφαῖς, μὲ γλώσσας πῶ σφαλίζον,
καὶ ποταμοὶ μὲ ψαίρα, ὅπῃ ταῖς πλημμυρίζον.
Εὐρύχωρα πετρώεττα παυθαύμαστα γεφύρια,
στράταις πλατυσταῖς λιθόστρωταις, Χανία αἰώνια κτήρια.
Κραιάρις, καὶ χαββίζια, πῶ τὰ νερὰ σιωάζον,
σπερεζία ὑψώνον, ταξίμια τὰ μοιράζον.
Μπογαζία κασροκλείδωτα, μὲ τρομερὰ κομματία,
τῆς Πόλις φυλακότες, Ἀργοὶ πῶν ὅλο μάτια.
Φαναρία εἰς ἀκρόρειαις τῶν μπογαζιῶν Πλειάδες,
τειχόκασρο πῶν ἄβυσσος μὲ πύργους, καὶ κηλάδες.
Βυζαντιὸν χυτὸρειθρον μολυβοσκεπασμένον,
μὲ κτήρια, παλάτια, καλῶς πετειχισμένον.
Πῶ φαίνεται εἰς μάτια εἰς λόγον μέσα Πόλι,
ἡ μέσα τε περὶ κολόνας εἴν' καὶ θόλοι:
Δὲν ξέρην πρῶτα πὶ νὰ ἰδῶν καλῶς τοποθεσίαν,
φύσεως ὡραιότητος, καὶ τέχνης ἀμορφίαν.
Τὴν θαυμαστὴν ἀκρόρειαν, περὶ τὸ περιγιάλι,
γιαλὸ μὲ ρεῦμα ἰχυρὸν, αὐτίκῃ σὲ κανάλι.

Τὰ κίονια λαμπροόλισα, καὶ μαρμαροκτισμένα,
 μ' ὅλο χυσοῖα, καὶ βαφαῖς, πένφια τυπωμένα.
 Κ' ἐξόχως εἶναι πόσσαρχ' κάτω σὸ περιγιάλι,
 τὸ κτίσματος διάφορον, ὅλ' ἀμορφοῖα, καὶ πάλῃ.
 Καὶ τὸ περτνόν, καὶ φαβερὸν εἰς ὁλονῶν τὰ μάτια,
 Σεραῖ Μπαρὴν περίφημο με κτίρια, καὶ κομμάτια.
 Ο' Τσπχανῶς με πλειότερα Βυζαντίο αὐτικρίζει,
 σὸν ἀεὶ θυμὸν σαυ' ῥίπτει, ποτὶ τὰ δὲν σασίζει.
 Κ' εἰς τὸ Κερσέμιμαχαζὶ ὀλίγ' ἀρχδιασμένα,
 ὁμοίως καὶ σὸν Τερτανῶ, μέσα εἰς τὸν χιμένα.
 Κασράκ' ἐπαῶν εἰς νηοὶ με κύργον, καὶ φανῶν,
 σολή σὸ φῶς, σὸ σκοτὸς φῶς εἶναι, καὶ ἔχει χάρα.
 Μὲ τὰ μικρὰ τὰ τόπιατ' γὰ σέρνῃ σιωπάζει,
 ὅσας φοραῖς ὁ Βασιλᾶς πηγαίνει, καὶ γυρίζει.
 Περίφημος Ἀγία Σοφία ὠραία ἐκκλησία,
 μ' ὅλο κολόνας ἐκλεκταῖς, καὶ μάρμαρα ψηφία.
 Εἴν' ὁ κυρπὲς τῆς τεχνικὸς, σαυ' πλασιωτὸ πάνεσι,
 καὶ τόσον εἴν' ἀρύχωρος, ὅτ' ἀεὶ ἔχει πέρι.
 Εἴν' κ' ἡ κιστζὰν Ἀγιατοφία εἰς μέρος πᾶν κρυμμένη,
 γιὰτ' εἴν' μικρὴ καὶ ἀσόλιτος, τὴν ἔχον ξεχασμένη.
 Κληττέτζαμι, καὶ ἄλλῃ μιᾷ, πᾶν τρεῖς τὴν λέγειν μίαν,
 ζωγραφισμένα ἔχ' ἡ μιὰ ὠραῖα τὰ τερχεῖα.
 Πολλοὺς καὶ ἄλλους εἴν' τζαμιά πᾶ ἦσαν ἐκκλησίαις,
 μόνον ἐκείνας ἔμειναν πᾶ ἔχον ἑνοεῖαις.
 Ε'ξ' ἀπ' τὴν Πόλιν, καὶ κοντὰ μ' ἀγιάτμα ἐκκλησίαι,
 πᾶ Μπαλέκλι τὰ ψάρα δίδον ὀνομασίαι.
 Στὴν πρῶτ' οὐλὴν πᾶ Σεραγιὸ εἴν' κτίριο μεγάλο,
 καὶ με εἴν' χώρα καὶ κοντὰ μικρὰ εἴν' κ' ἕνα ἄλλο.
 Τὸ πρῶτον λέγειν Τζεπχανέ, καὶ τόχσοι γεμάτο,
 ἐπαῶν ὅλον ἄρματα, καὶ μυϊμέτις κἄτω.
 Τὸ ἄλλο εἴν' Ἀσλανχανῶς, καὶ φυλακὴ ὁμοιάζει,
 θηρίων ναῦαι ἀττήλαιον, καθὼς εἶναι περάζει.
 Μέσ' σὸ Σεραῖ Βασιλικὸ κοντὰ εἰς κυπαρίτσια,
 εἶναι Κολάνκ πᾶ μ' αὐτὰ σὸ ὕψος εἶναι Ἰσίο.

Στὴν Πόλιν ἄλλη πορφύρα κυκλοσφραγισμένη,
 μ' ὅλο κοιμώσκει σιβακτὰ ἵνα πεκοσμημένη.
 Καὶ πυραμῖς μ' ἐμβλήματα πῦρ ἀπὸ πέτρα μία,
 μὲ ἄλλω μιά πετροκτιστὸν δόξας παλαιὰς σημεῖα.
 Μὲ τείχε φίδια πρὸντζινα ὄρσά περιπλεγμένα,
 τὰ ἄγρια κεφάλια τὸς τὰ ἔχουσι κοιμένα.
 Τειχέρ λεὸ ἔνα κίερον εὐμορφ' ἀπομεινόμεν,
 λέγεται πῶς τὰ ἔμεινε ἀπὸ τὸν Βελιστάρι.
 Σ' ἓνα μποσὰν ἐκεῖ κοντὰ εἰς πρόποδας θωρῶσι,
 περίφημον ἀγίασμα, Βλαχέριας τὸ καλῶσι.
 Καὶ ἄλλο κίερον μικρὸ περικοιμηχυστιμένο,
 μπογδαύσεραϊ κρίζεται, ἀπ' ὅλης γκορασμένο.
 Τρεῖς τέρνας μεγαλώταταις, ἡ μίαται κοιμμένη,
 γιὰτ' εἶναι πολυσύλωτος, εἶναι ἐξακωσμένη.
 Εἶν' κί ἄλλα μέσα εἰς τὴν γῆν, ἡ εἶναι ὅλ' αἰλήθεια,
 ὥσπερ μέσα εἰς σπητὰ τὰ κίμων παρκενίδια.
 Καὶ τῶτα μόνον ἔμειναν, τὰ δὲ λοιπὰ χαθῆκαν,
 εἰς τὴν Πόλιν ἀναρμόδηματα ἐφθάρησαν, κτεθῆκαν.
 Κολόν Ἰσοκρόγλυπτον ὠραίαν εἰς τὰ μάτια
 ἡ φθονερ' ἀντιπάθεια τὴν ἔκαμε κοιμώσκει.
 Καὶ ἄλλη μιά μονόλιθος ἦτον μισοκοιμμένη,
 τὸ σπητὶ πῦρ τὴν σκέπαζε τὴν ἔχει κεκοιμμένη,
 Μεγάλη πόρτα τῆς ξηρᾶς χυτῆ ὀνομασμένη,
 εὐγαλαν ὅλαις ταῖς εὐλαῖς, τὴν ἔχουσι κτισμένη.
 Πολλά Σελήν ἠφάτισεν ὡς Ἡλῖος τὰ χιόνια,
 εἰς τὸ κοινέλι ἔμειναν μόν' τείχη καταχθόνα.
 Τὼρ ὅλα τὰ νεόκτιστα ποθῶ ἡ ἀπαρμόμηνω,
 ζητῶ βοηθεῖαν Μιστῶν, ὅδεν γὰρ μὴν ἀφήσω.
 Νέον Σαράϊ καὶ παλαιὸ τὸ πρῶτοναι μεγάλο,
 πολλα ὠραίον κ' ἐνδοξον, ἡ περικοιμητὶ τ' ἄλλο.
 Ντακτασὰ εἶν' τῆς ξηρᾶς, Μπαχριέ νερὺ Σαράϊ,
 εἶν' τ' Ἀλμπεκίσι, Σαυταμπάτ, ἡ Καρκατῆζ τὸν μαῖ.
 Τερπνὸ τ' Ἀἰναλικαθὰν μέτανα τὸν Διμένα,
 κίόσκι τὸ Γαλατάσαρὰϊ με τῶτο κί ἄλλο ἔνα.

Σερσίῳ ἐνδοξότατον Πατάκατοι τὸ νέον,
 λαμπρὸν, ὃ χαλκίεσσαν, καὶ θαύμασον ὥραιον.
 Τὸ ρέσμιτε, τὰ τάρξια τε, Βαφῶς τε, καὶ χρυσία,
 κατέστησαν ἀλλότῃσαν καὶ νέαν δὲ μορφία.
 Ντιβαυχανές, καὶ Ἀρζοντῆς, μὲ δ' ὑπέρπειρος μεγάλας,
 ὥραιας πόρτας, σκίλαις τῆς, τόσον πῶ δὲ εἰν ἄλλαις.
 Μεγάλον, καὶ περιβλεπτον εἶναι τὸ Τεφερδάρι,
 τὸ πρόσωπόν τε σύμμετρον, γενίτζικιὰ γιαδιγιαῖρα.
 Εἰς νέαν ἐμετέβαλαν τὴν παλαιὰν τὴν τάξιν,
 ἀπὸ τῆς σάμπαις εὐγαλαν, τὴν ἔβαλαν σὲ πράξιν.
 Μεκπερχανές βασιλικὸς σ' αὐτόχει τὸ τζαδίερα.
 μὲ πόρταν ὥρμότατῳ, σειρά τὰ παραθύρια.
 Πολλὰ Σαράγια ἐκλαμπρα Πατάδων, καὶ Ἀγάδων,
 μεγάλων Καζασκέρων, πλοσίων Οὐλεμκῶν.
 Εἶναι τῷ Γενιτζαράγα δ' ὑψύχωρον παλάτι,
 μὲ ἓνα τζαρδάνι ὑψηλὸν πῶ σῶς φωτιαῖς εἰν μμάτι.
 Πυρκαϊαῖς ἐλεειναῖς ἐσάθησαν αἰτιά,
 πῶ τὰ καμμένα κτίσθησαν μὲ νέαν δὲ μορφία.
 Τὰ κῆρα τὰ πέτρα καὶ τὰ διατυπῶν,
 μὲ τῦρκικα ὀνόματα, μόνον τὰ σημειῶν.
 Τὰ τζιφπλίκια σιωπῶ πῆναι πολλὰ ὥραια,
 γιὰ πὶ ποθῶ καὶ διηγῶ τὰ πλέον αὐαγκαῖα.
 Τζαμιά μεγάλα, καὶ μικρά, μὲ λεπτὸς μινारेδες,
 καὶ Ἰμαρέτια μὲ χολιά, Βασιλικοὶ Τυρμπέδες.
 Κ' εἰν ἄλλο τῶρα κίττειται μὲ ὥραιαν νέαν τάξιν,
 τέλειον ὅποιος τὸ ἰδῆ, πολλὰ θέλει θαυμάζει.
 Μεγάλα κῆρα ἐνδοξὰ μὲ γύρωθεν καμπέδες
 ξεσοδοχεῖα περιστὰ μ' αὐλαῖς, δένδρη, τζεσμέδες.
 Βρύσις ἢ πλεὶς περιφῆμος μεγάλη εἰν καὶ νέα,
 τὸ χῆμά τῆς ὀντάγωνον, καὶ ἡ πολλὴ ὥραια.
 Μοσλεῖν εἰς τὰ πρόσωπα αὐάμεσα σεμπίλι,
 καὶ ὅλα εἶναι θαύμασά Ἰτζάτι, Τέχνη, Τ' ἡ.
 Ἰδραγωγὸς καμαρωτὸς, δοχεῖον πῶ σιναῖζει,
 τὸ Γεῖναπ' ὅλα τὰ νερά σῶς βρύταις διαμοιράζει.

Τζαφ

Τζαρσιὰ ὅπῃ λαβύρινθος ἢ γράταις τὴς ὁμοιάζον,
 κολόνας τὰ σολίζουσι, καμάρας τὰ σπετάζον.
 Τόσον μακράναι μερὰ, τινὰς σαὺ σερανίζει,
 ταῖς ἄκραις μὲ τὸ μάττω δὲν ταῖς ξεκαθαρίζει.
 Πολλ' ἀργασήμα, μαχαζιά, μὲ σερα γκιαβγκίμα,
 μὲ πόρταις σιδηρέναις, ὅμῃ καὶ παραθύρεται.
 Δυὸ Μπεζεσένια θαυμασὰ μὲ πλῆτη γεμισμένα,
 μεγάλα Χανία, καὶ μικρὰ σαὺ κάστ' εἶναι κτισμένα.
 Ταρπαχανὲς βασιλικὸς πλέσος, καὶ μεγάλος,
 Σιμκεχανὲς, Σερατζχανὲς, τὸ μαῖκρος δὲν εἶν' ἄλλος.
 Ἀστροὶ μεγάλοι εὐμορφοὶ, καὶ μαρμαροσρωμένοι,
 ἡμέραν νύκτα ανοικτοὶ, πάντοτε παρμένοι.
 Τῶν Γενιτζάρων εἶναι δυὸ ἀρύχωροι ὄνταδες,
 τῶν Τζεμπτεζίδων πλεὶς μικρὸς κισλαὶς γιὰ τὴς ὀρταῖδες.
 Καὶ ἓνα ἄμοιον ἔχουσι καὶ ὅλοι οἱ τοπτζίδες,
 Πεϊκίδες Πεϊκχανὲ, ὡς κ' οἱ Ἀραμπατζίδες.
 Δυὸ φόροι εἶν' περίφημοι γιὰτ' εἶν' πολλὰ μεγάλοι,
 Ἰππόδρομος, καὶ ἀτμειντάν, εἶναι καὶ τόποι ἄλλοι.
 Καὶ Τερσακίδες ἐνδοχοὶ χωρίσματα σαὺ μάτια
 μ' ἓνα μεγάλο κτίσμα πῶ χύνει τὰ κομματῖα.
 Εἶν' τόσ' αὐτὰ τὰ κτίρια, π' αὐ' ἦσαν ἐκομένα,
 μιὰ χώρα ἐκατάσθησαν, μὲ κτίρια ξεκατμένα.
 Τόσον πολλὰ ἐπλήθυσαν, σὺν Πόλιν τ' ἀργασήμα,
 π' ὅλον τὸν χρόνον φαίνεται, σαυτῶν γὰρ πανηγύρια.
 Τὰ σπητῖα, τὰ παλατῖα τῆς, σαὺ πέλαγος ὁμοιάζον,
 μὲ πλοῖα πῶ τῶν θάλασσαν εἰς χώραν τῶν ἀλλάζον.
 Ἀπ' τόνα μέρος φάγουν, ἀπ' τ' ἄλλο σαὺ γυαλίζον,
 μὲ τὸν Βορῶν, μὲ τῶν Νοτιῶν πάνταθεν ἀρμαλίζον.
 Στῶν ὀψ' αὐτῆς τῆς θαλάσσης καίτια ὅπῃ βράζον,
 ἀχόλασα πᾶν κ' ἔρχονται, κ' ὡσαύτ' μυρρίγγια μοιάζον.
 Ἡ Ὁράκη μοὶ ἀξιώθηκε γὰρ τόσ' ἀτυχισμένη,
 γὰρ ἔχῃ ὅλ' αὐτὰ μαζὶ γιὰ νάναι ζηλωμένη.
 Κεὶ ὅσοι πάντῳ βλέπουσι θαρῶν ἐν σωτομίᾳ,
 τῆς Οἰκουμένης ἅλης γῆς σαστῶ Γεωγραφία.

Τινὰς μίαν μέραν εἰς αὐτὴν πλεῖσθ' βλέπει, στεφανώζουσα
 καὶ ἄλλος τῶ κοπιαστικῶς τὰν κράσιον τετραγυρίζει·
 ὦ Πόλις πολυπόθητη, πολλὰ ἐπαινέμενη,
 περιβλεπτή, περιφρημένη, ὅλβη, τὴν Οἰκήμενη·
 ὦ Πόλις πόλεων πολλῶν καυχῆμα καὶ σεμνότης,
 ὦ Πόλις πολυθαύμασε, καὶ ὄντως ὠραστός·
 ὦ Πόλις πολυκώθυρῳτε, Ἐθῶν ἡ κατωκίς,
 τῶν πόλεων ἡ σωτήρις, εὐλοῖ, καὶ ἀτυχία·
 Λέγω Κωνσταντινούπολις, ὡς κραταία κυρία,
 καὶ κορωνὶς τῶν πόλεων ση. Ρ' ἡμέλη καὶ Ἀσία·
 Πρὸ σὺν καθεδρῶν ἑνδοξον τὴς πόδας τε φίλῃσι,
 καὶ ὡσὺν κορὸν ἀπ' ἀμύμον, ὅλοι γὰρ προσκυνοῦσι·
 Οὐ μόνον ἀπ' τὸ ὄνομα χρίνεται γνωστὴ μένη,
 ἀλλ' καὶ ἀπὸ τῶν θείων τε καὶ τῶν ἑλκυσμένων·
 εἶναι πολλαῖς ἢ χάραϊς σὺ, τὰ πολυθύλητα σὺ,
 ποιά γλῶττα διώχεται καὶ τῇ τὰ προτέρημά τε σὺ·
 Καὶ περὶ Ἀνατολὴν σένα καλῆμεν ἔχει,
 εἴλω Δύσιν, καὶ ὁ Ἡ' ἴλιος σένα πρωτοφωτίζει·
 Τὸ χῆμά τε καὶ τρίγωνον, καὶ τὰ διάσημά σὺ,
 καὶ ἦτον αὐτὰρ τυφλῶν τὸ πρῶτον ὄνομα σὺ·
 Ἐπτάλοφος, ἐπτάπυργος, ἐπτάμορφ' εἶσαι χώρα,
 καὶ ἑβδομήντη δύο φυλαῖς, σὲ κατοικήσιν ἡμεῖς·
 Καὶ τεύχεος, τεμπρόσποκος, μεγάλη εἶσαι Πόλις,
 μέ κτήρια, καὶ σπο φαίνεσθαι, μέ δένδρα τεύχεα·
 Δυὸ θαλάσσης ὑποκρίνται, ταῖς δυὸ ποδῶν φίλῃσι,
 Ἀνατολὴ, καὶ Ρ' ἡμέλη, ἐσένα προτιμῶσι·
 Καὶ πανταχόθεν ἔρχονται, ἀρχόλκισαί τε σένα,
 ἢ Καραβώλῃς πλοῖσιν, τὰ πλοῖα φορτωμένα·
 Ὡς φοινῆξ εἶσαι θαυμαστή, ταῖς φλόγαϊς κινδυνώδεις,
 καίεσθαι ταῖς πυρκαϊαῖς, καὶ ξανθίζονταί τινες·
 Ἀπὸ ταῖς σάκταις σὺ ζεῖσθαι, μίαν καὶ ἀμερῆν
 βγαίνει, ξανθισθίζεσθαι, πᾶν θαῦμα καὶ ἀπείρη·
 Καὶ πάλιν ὅταν σὲ θώρῃν, ὅλοι ἡμῖς σκετίζον,
 ζωγράφοι, καὶ ποιηταί, κοινῶς δὲν ἐγγίζον.

Ο' Ζάξις δὲν ἀποκοτᾷ σένα, νὰ ζωγραφίσῃ,
 καὶ Ὅμηρος αὖ σ' ἐβλεπευ, ἥθελεν ἀπορήσῃ.
 Τῷ Δημοσθένει ἡ γλυκιά, καὶ θαυμασ' ἀγλωττία,
 γὰ παρὰ σὲ ἀδωατὰ τέχαια τοποθέσῃ.
 Νὰ ζωγραφίσῃ τεχνικά, αὐθρόπῃ νῆς δὲν φθαίει,
 δίχως νὰ ἴδῃ τὰ ὄμματα, τίς τὰ κατалаμβανέι;
 Βαφαίς, καὶ λόγια τεχνικά, αἰθήσεις τὰς γελῶσι,
 ἢ χάρις σὲ ἢ φυσικαίς, τῷ τέχνῳ ξαπέρῃσι.
 Καὶ ὅπως ἀξιάγασον εἰς Οἰκισμένῳ ὅλῳ,
 σὲ λέγει μεγαλόπολιν τῷ Κωνσταντίνῳ πόλιν.
 Ὅλα μαζί συμφώνησαν τὰ πέσρα Στοιχεῖα,
 ἢ ἀμορφίαν κατέστησαν πᾶναι τὸν κόσμον μία.
 Στῷ Οἰκισμένῳ ἀπάσαν ὅσας εἰς σκιορπισμέναις,
 σὲ σένα ὁ Δημιουργὸς ταῖς ἔχει ἐνωμέναις.
 Τὰς βλέπουν ἀναρίθμητοι, ἀλίγοι τὰς γνωρίζουν,
 οἱ ξένοι τὸ ἐναντίον θαυμάζουν, καὶ σασίζου.
 Καὶ φαίνονται ἐκστατικοί, ὅταν αὐτὰς θωρῶσι,
 ὅλον τὸν κόσμον κί αὖ ἴδῃ, ἐσένα προτιμῶσι.
 Ὡς Πόλις πολὺ θαύμασ' ἡ, ματιῶν πληροφορεῖα,
 ὅσοι ἀπ' ἔξω σὲ θωρῶν, μένου εἰς ἀπορεῖα.
 Διγώτ' ἀπ' τὸ δίκαιον, γιατί νὰ σὲ δοξάζω;
 εἰς ἔπαινος ἀληθινός, γὰ βλέπω καὶ θαυμάζω.
 Μόνον ἐγκωμιάζεται, τῷ κακῷ συμτυχαίνω,
 πῶς ἀρχισα μετανοῶ, πελειῶνω, σιωπαίνω.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΤΠΟΘΕΣΕΩΣ.

Τὸ κάλλος πάντα σάθηκε τῆς ἑχθρας ἢ αἰτίας,
καὶ μάλιστα μιά εὐμορφὴ σαυ χάσῃ τὰ πρωτεῖα.
Αὐτὴ εἰς θρόνον ὡς θεὰ νὰ εἴν ἐπαύω θέλει,
κὶ ὁ Ἐρωτας σὺς πόδας τῆς μὲ φλόγαις, καὶ μὲ βέλη.
Θέλει αὐτὴ ὡς τύραννος ὅλῳ τῷ ἐξῆσθαι,
καὶ ἡ καρδίαις νὰ γίνωται διὰ αὐτῶν θυσιᾶ.
Ὡς Ἡλῖος σὺν Οὐρανὸν πᾶ ὁμοίαν δὲν γκωρᾷζει,
καὶ πὺς Ἀέρας τὺς λαμπρὰς ὅλῳ νὰ τῆς σκοτίζει,
Θέλει ὡς Ἀστὴρ ταῖς λοιπαῖς σαυ λείπῃ νὰ φωτᾷζει,
σαυ τῷ Σελήνῃ ἢ εὐμορφαις κοντά τῆς νὰ χλομιάζει.
Καὶ πέποιτας νὰ σάθηκαμ τὸ λέγ' ἢ Ἰσορᾶ
τῶν Ποιητῶν, τὸ μαρτυρεῖ καὶ ἡ μυθολογία.
Ὁμοίως τώρα ἤλθασιν εἰς λόχους, καὶ εἰς μάχη.
δύο ὡραίαις ἀδελφαῖς, καὶ αὐτὰ πρωτεῖα καὶ χη,
Ἀσίας τῆς πλεὺς εὐμορφῆς, ὁ φθόγγος εἴν αὐτίκα,
κὶ Ἰδῶ ὅπῃ ἐγράφκεν ἡ Βασιτορομαχία.

Αἴνιγμα, Στίχοις Γαμβικοῖς.

Τὸ φθόνος, φόνος, πόνος, καὶ ὄνος.

Εγὼ κακὸν κακιστὸν ἀρχήθην πέλω,
δασυὴ φέρω τράχειλον, ὡς καὶ τῷ κέραν.
Ἄν γὰρ σὺ τὸν τράχειλον ἐξέλῃς μόνον,
Κακῷ πατρὸς κακιστὸν ἀρήσεις γόνον.
Εἰ δὲ φιλώσης τῷ δασυθεῖσαν κέραν,
Πολλὰς βροτὲς φθείροντα ἀρήσεις πόνον.
Εἰ δ' ἐξέλῃς αὐτῷ τῷ φιλωθεῖσαν κέραν,
Ζῶον φείσον λοιπὸν ἀρήσεις ὄνον.

ΒΟΣΠΟΡΟΜΑΧΙΑ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Α΄ΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ,

Καὶ Ἐλαττώματα ὅτῃ ἔχεν ἡ πᾶ ἑὺς μέρη.

Ἦν εὐμορφῶν Ἀνατολῶν, πολλὰ τῶν κακοφανῶν,
 τῶν Δύσιν Πόλιν γὰρ κπσθῆ, πῶ ἄλλῃ δὲν ἐφαίνῃ.
 Ζηλῶν, ἡ ἀραθυμᾶ, μέσα καρδιά της βράζει,
 δὲν ἀποδείχῃ τὸν θυμὸν, κρυφαὶ ἀνὰσεμᾶζει.
 Κάλλη της τὰ ἐξαίρετα, τῶν ἐπαρηγορῶσι,
 Θωρῶντας ἡ τὴν Βασιλεῖς, πόσον τῶν ἀγαπᾶσι.
 Πῶ ἄρχισαν Παλάτια, τῶν γὰρ κδομᾶσι,
 γὰρ ἡ ἄρχωνται τὰ κιάσκιά της, τὸν θρόνον παρατῶσι.
 Θωρεῖ πόσον νοσίμησαν, αὐτὰ τὰς προσικιάδας,
 καὶ τῶν περυσόπρον, τὰ κίελα τὴν κλάδες.
 Θωρεῖ τὰ Περγαλιά της, πλείως δὲν τ' ἀγγίζεν,
 τὰ σπήναι μόνον τὰ χωρῶν, καὶ ὅχι ἄλλῃ τὰ κίελα.
 Σαὺ εἶδ' αὐτὴ πῶς ὁ καιρὸς, πῶ σὰν τροχὸς γυρίζει,
 τὰ κίελά της, τὰ κιάσκιά της, σκληρὰ τὰ ἀφανίζει.
 Καὶ ἄρχισαν οἱ Βασιλεῖς, αὐτὰ γὰρ τὰ ξεχνᾶσι,
 Δύσως τὰ περγαλιά, πλέον γὰρ προτιμᾶσι.

Β

Καὶ

Καὶ μάλιστα τῆς ἀδελφῆς ἡ δόξα πῶς αὐξάνει ,
 τὴν μακρυνῶν ὑπομονῶν τελείως αὐτὴ χαίνει .
 Φθονεῖ , ταραῖζ' , ἀγανακτεῖ , τὰ χεῖλη της ἀσπείρει ,
 ὁ Ἰ᾽δρυς της τῶν περὶ χεῖ , κ' ἡ ὄψις προσκίπτει .
 Ἀρχίζει νὰ καταφρονῇ τῶν Δύσιν , τὰ χωρά της ,
 κὶ ἀπὸ τὸν φθόνον τὸν πολὺν , ἀρνείται τῶν φιλιότης .
 Τῷ λόγῳ της μ' αὐθαδεῖαν παυᾷ , καὶ τὰ χωρά της ,
 ἀπρογυαλιστὰς ταῖς πράσιναις , ταῖς βρύταις , τὰ νερά της .
 Ἀκ' ἡ Δύσις κὶ ἀπορεῖ , ὅθεν ἀπολογεῖται ,
 ταῦτα πρὸς τῶν Ἀνατολῶν ἄτακτως διηγεῖται .
 Ἐγὼ λέγ' εἶμαι ὡς θωρεῖς ποικιλοσολισμένη ,
 με χάrais ; χώrais ; καὶ χωρά ; διὸ καὶ ζηλωμένη .
 Μ' ἂν ψέγῃς τὸ ἐλάττωμα , πῶς ἔχουσιν οἱ ἄλλοι ,
 σὲ λέγουσιν τὰ ψευδάρια , καὶ σιωπῶν τὰ κάλλη ,
 Ἐπίγειος Παράδεισος , δίχως ψευδάρια εἶσαν ,
 τώρα μὲν τὰ κάλλη σὲ , νὰ τὰ κατήγορήσαν .
 Ὅποιος τοξάει ἔμπροσθεν , πῶς γίνεται ἔμπροσθεν ,
 θέλει δεῦρ θέλει γίνεται σημάδι καὶ ἀτόσθεν .
 Πρέπει νὰ λές ταῖς χάrais μὲ , με βλέπεις ἔμπροστά σου ,
 διὰ νὰ ἐπαινῶ καὶ ἐγὼ , τῶν ὠραϊότητά σου .
 Ἐγὼ λέγ' ἡ Ἀνατολή , ταῖς χάrais σου γνωρίζω ,
 κὶ αὐτὴν ἀχρημὺν τώρα σὲ πῶ , ἔξωρε δεῦρ σὲ βερίζω .
 Ἐκεῖνα πῶς καυχᾶσαι σὺ , τῶν ἀχρημῶν σκεπάζον ,
 σαὺ νύμφῳ σὲ σολίζουσιν , ὅμως δεῦρ σὲ ἀλλάζον .
 Ἐμὲ ὅσον σολίζεις , χαλῶν τῶν ἀμορφιά μου ,
 σαὺ βλέπω πῶς οἰκοδομῶν , σκεπάζει ἡ καρδιά μου .
 Τῶρ ἀγαπῶν οἱ αὐθροπιοὶ , ἐκεῖνα πῶς φαντάζον ,
 καὶ με βαφαῖς , καὶ με σοφαῖς , ψευδάρια σὲ σκεπάζον .
 Ἀπ' τὸνα μέρος κτίζουσιν , ἀπ' τ' ἄλλο τὰ κρημνίζει ,
 βροχή , αἶρας , θάλασσα , φωτιά τὰ ἀφανίζει .
 Ὅσαυτ' ἀράχνας ἢ σολαῖς , τὰ στήνα σου κλαβία ,
 με βίαν καθὼς κτίζονται , χαλῶσι καὶ με βία .
 Τὰ κτὲρ ἀποφάγῃς , γὰρ πολλὰ βασίσαι ,
 δεῦρ θέλῃς νὰ τὰ ματαιῇς , λέν πῶς μελαγχολοῖς .

Καὶ

Καὶ θέλων νάχην Κιόσια, σὺν αἰναιτῇ τζακίμα,
 ἢ σάλαις τῆς, ἢ ἢ κάμεραις, νὰν ὅλο παραθύρια.
 Ἄν εἶχες τὰ Παλατια μὲ, τὴν ξαναλέγ' ἢ Δύσι,
 ἱξάρω πὼς ἐστὺ ἀλλοιῶς, μὲ ἢ θύλες λαλῶν.
 Θωρεῖς πὼς μὲ σολίζου, καὶ παλαιά, ἢ νέα,
 εἶναι αὐτὰ χαροποιά, καὶ τὰλλα εἶν' ὠραία.
 Ἀ' λήθεια; εἶναι σερεὰ τὰ πέτρινα τὰ κίτσια,
 πλὴν εἶναι μελαγχολικά, βαθυὰ χὲν παραθύρια.
 Τ' ἄλλαυα χαλεμέατα; μὲ πλῆθος σαχνησία,
 τὴν ὄρασιν ἀφραίνουσι, μὲ δίχως συμμετεία.
 Τὰ ἀφανίζεν ἢ βροχῶς, Πυρκαϊῶς τὰ καυγῶν,
 πλὴν δὲν τὰ κίτριν σερεὰ, νὰν πρόσκαιρα τὸ σέργῶν.
 Καὶ εἶναι χαζερηλιδικά; καλὰ γιὰ τὴν υἱεσία,
 χαντροὶ οἱ ταῖχοι πέτρινοι, πᾶντ' ἔχων ὑγρασία.
 Καὶ ὅταν σείεται ἢ γῆ; τὰ κίτσια κινδυνεύων,
 τὰ ξύλινα δὲν πάτωσι, τρίζοκοτῶν, σαλάων.
 Σαρχάγια τὰ Βασιλικά, τὴν λέγει ἢ Ἀσία,
 πορτὺ ἐστὺ, τὰ εἶχα γῶ, μαζὶ ἢ τὰ πρωτεία.
 Ἀντικρὺ σὺν Ἀκρόπολιν εἶν' παλαιὸ Παλάτι,
 τῷ Βασιλέως νικητῷ, Σουλτάνῳ Ἀμειράτῃ.
 Τὰ κιόσκιατ' εἶν' μεχούρικα, μέσα σὺν Ἰσορία,
 αὐτάναι τὰ πρωτοτυπα; ἢ ἔχων τὰ πρωτεία.
 Ὀλίγοι τὰ σοχαζόνται γιὰτ' εἶναι σὰν κυρμένα,
 τὰ μάτια δὲν τὰ βλέπουσι, ἢ εἶναι ξεχασμένα.
 Κατὰ θεοῖς τῆς Περσικῇ, μὲ ξένῳ ἀμορφίᾳ,
 κίσις Ἀρχιτέκτονικῇ, μὲ ἄλλων συμμετερίᾳ.
 Τὸ πρῶτο πέν' ἀρὺχωρον, ἔχει κυρτὴ σὺν μέσῳ,
 φανάρια σὰν παραθύρια μὲ πῆλιν τῷ ἀρίσει.
 Ἐπὶ τὰ εἶναι σὸν κυρτὴ; ἡμέρας οἱ Φωσῆρες,
 φέγγῶν τὴν νύκτα πρόπρον, μ' ἀφαιμεσαις κινδυνῶν.
 Κατὰ μεσῆς πολὺτημον χαβῦζι; στανπρῶσι,
 σόλαις πολλαῖς ὁλόγυρα; Βασιλικὸ σερραγι.
 Καὶ εἰς τὸ μέρος τῷ μπαχτῆ, ἔχει περὶ πῆλιν;
 λετταῖς κολοναῖς παρχιαῖς, Σαντζακι μὲ γιαννιῆζι.

Τὰ ἄλλα καὶ πολὺ γωνόν, καθρέπτες ἀπρεκίζον,
 καὶ τοῖς σολαῖς αὐξανέσι, μέτ' οὐκ αὐτὰρ ἔχον.
 Δυσκόλη εἴν' καὶ θαυμαστὴ, καὶ ἡ σκιαγράφια,
 μ' ὅλα βαφαῖς ὡς ζωντανοῖς, λαμπρότατα χρυσία.
 Μὲ πικρὰ γυρσίματα, μαζὴ περιπλεγμένα,
 καὶ σύμμετρα δεσίσματα, τάχυν χηματομενά.
 Μὲ μαίρμαρα περίφημα, εἴν' καὶ τὰ δύο κτισμένα,
 καὶ μ' ἐπιμένειαν πολλὰν ὅλα κλειόμενα.
 Ἡ Τέχνη εἶναι θαυμαστὴ, ὁμοίως καὶ ἡ Τ' ἄλῃ,
 καὶ φανερώσῃ δὲν μπορεῖ, γλῶσσαι, ἢ καὶ κοῦδύλι.
 Κί' εἴ' ἄλλοιαι πετράγωνοι, πῦ ξακερὰ τὰ νεά,
 μ' ὅλο κολώναις θαυμασταῖς, καὶ παλαιὰ Γδέα.
 Κοντάτῃ εἶναι παχουλῆς, σ' ὄρατον περιβόλι,
 π' ὅταν αὐθῇ ὅλας μαζή, ὅμοιο δὲν ἔχ' ἡ Πόλι.
 Τῷ πρασιναδάτῃ θωρεῖ, τ' ὀρθανόικτο τὸ κῶσκι,
 μεγάλα δένδρα φαντωτὰ, πυκνὰ σὰν ναῦαι Μπόσκι.
 Τὸς δρόμους ἴσως σαρωπὲς, ζερβαί, δεξιά, σολέζον,
 καὶ τοίχους καταπράσινης, μέ' αὐθῇ χηματοῖζον.
 Παράδεισος ἐπίγειος, αὐτῇ καὶ μέσ' σὸν Μοῖν,
 ἔχει, εἶπε, τίποτα σολῶν, καλέσασθαι Σαραῖ;
 Μὲ ρέσμι Βαβυλωνικῷ, σέ' μιαν αὐλὴν μεγάλην,
 καὶ ἄλλο χαλῆσται, ψαλὰ σὸ περιγιάλι.
 Αὐτόναι εἰς ἀπρόρειαν, τῶν ὅλο νοσιμαῖδα,
 εἴν' καὶ ἄλλα πλεὶ ἄρυνχωρα, πανῶ σὺν πεδιαῖδα.
 Οὐκ ἄνδρες αὐαρίθμητοι, κῶσκια, Διβανχανάδες,
 θωρεῖν ξηρὰς ταῖς ἀμορφηαῖς, λιβάδια, πρασιναῖδες.
 Τόσων τὰ κυπαρίσσι καὶ πῦ δὲν εἴν' α' ἄλλα μέρη,
 κικινναεῖς καὶ πρᾶσινας, χοιμῶνα, καλοπαῖρι.
 Δὲν ἔχει φθιάσιν στερεῶν, εἰδὲ ὠρύαν ταῖσι,
 αὐ κατωκίσει Βασιλῆς, ἡδελε τὰ ἀλλάξῃ.
 Πόλι τῶτοναι πῦ ἄρεσε τῷ Ἀννακτος Ἀχμήτῃ,
 σὰν πέρας τὸ Σακταρ τ' Ὀρᾷ μέ' τὸ Ντιβλέπ.
 Ζαῦταρπασα νομάζον, τὸ μέρος τῶν ἡ σκαλα,
 καὶ τὰ λουτὰ τὰ σιάντῃ, εἶπα τὸ πᾶν μεγάλη.

Καὶ πῶς ἐπίσδει ποτὲ τίποτα ὠραῖα κάλλι,
 νὰ ξεχάσῃς ὁλόπελα, ἵαλθαι σαυτὸ τὸ χάρι;
 Ὅταν θυλάζω νὰ τὰ ἰδῶ, καρδία μ' ἀνάσσει,
 καὶ τὴν αἰνέμι τῷ λαῶ, τὸ νιόσω τῷ σκεπάζει.
 Εἴνχα κόντα τὸ Σπύταρι Σουλτάνου τὰ Σιράγια,
 μὲ πρασιναδάς ὅπισθεν, ἐμπρός, ἢ εἰς τὰ πλάγια.
 Τοποὶ εἴνχα μέσσοι, τῶν χαρεμιῶν σιργιαῖα,
 μὲ περὶ ὅλ' ἄνθρωπα, Βυνα μὲ τ' Ἀγραβαῖα.
 Πῶς εἴμενε εὔα καιρὸν, πολλὰ ἄχαρτημεῖν,
 ὅτ' οἱ μεγάλοι Βασιλεῖς μὲ εἶχαν σολισμεῖν.
 Τώρα ἴδες πῶς κίττει; παίγει τὸ Κανδηλί μιν,
 τὸ κίόσκιον, ταῦς ἄμορφιαῖς ῥημαῖζεν σαυ' ἐχθροῖ μιν.
 Χαλνῶσι τῷ ἀπρογιαλῇ, μὲ στήθα τῶν σκεπάζει,
 ταῖς πρασιναδαῖς, τὰ Βυνα, μὲ τοίχας καταφράζει.
 Ἐκεῖ τῷ εἶχαν φιλιαῖς, μελωδικὰ τ' Ἀηδόνια,
 τῶν κεραιμίδια, Σποργίται, Χελιδόνια.
 Οὐμῶμαι πῶς ἀφραίνετο τῷ σείρτζῳ τὸ μάιν,
 τὸν πύργον τῷ Κυλέμπαχτζῇ, τῷ Κανδηλί Παλαῖν.
 Καὶ ἦτον τὸ Σουλτανέ Σουλτάνου τὸ σιργιαῖν,
 μ' ὠραῖο κίόσκιον γιὰ τὸ, χαρῆζι, σαυπρωῖν.
 Καὶ τὸ Μικεμπένισε μαζὴ, τὸ εἶχαν σολισμεῖν,
 μὲ εὔα κῆσμα σαυ' Κελές, τῶν τώρα χαλασμεῖν.
 Τὰ μάρμαρα τὸς πῆρασι, ταῖς ἄμορφιαῖς τὸς σβύσαν,
 τὸ Σαντιμπάπ μάλισα μὲ τὰ ἐσολίσαν.
 Ἐνὰ λιθαδί πρῶστον, κόντα τὸ περγιαῖν,
 σαυ' ἐχθρὸν κίόσκιον μὲ δεινὰ, ἐχ' ἄμορφιαῖς μεγάλα.
 Τῷ θάλασσαν, ἢ τῷ ξηρῷ εἰσὶ σολίζεν,
 Παλαῖνα τὰ ὀλοχάσαν, κόντα τ' αὐτὰ π' εἶζαν.
 Καὶ τὰ πολλὰ ὀσμήτα, ὅν τράπον εἶναι τώρα,
 τῷ ἐξοχίῳ τῷ καίμενοι, νὰ φαίνεται σαυ' ἡώρα.
 Κιγμέτι τ' εἴνχῃς ἄμορφιαῖς, ἐκεῖνοι δὲν σκεπάζει,
 π' αὐτὸς νὰ τῷ αἰχάνοι, σκληρὰ τῷ ἀφαιρῶν.
 Ἰδες τὸ Μικρογγιόσκι πῶς πηλικά τὸ κίττει,
 λιθαδί, ἢ ἀπρογιαλῇ, πρῶτος δὲν ἐγγίξει.

Καὶ χαμηλὸν κ' ἀρύχωρον, Σερῶν ἔτι πεδιάδα,
 σολίζει, τὸ σολίζουσι, γιγλὸς, καὶ πρᾶσιναδάς·
 Στὴν θάλασσαν τὰ κιότνια, πᾶν χαμηλὰ μ' ἀρέσθαι,
 τὰ ὑψηλὰ μὲ φαίνονται, πῶς θέλει καὶ πᾶσι.
 Σαὺ Πύργοι ἀπὴτα ὑψηλὰ, σὰ νέφη ἀνέβαιναν,
 τὸ θωρὸς ἀγελῶσι, ταῖς ἀμορφῶς μακραῖναι.
 Εἶναι περὶ τὰ χαμηλὰ, καὶ ἔχον κοσμηάδας,
 ὅταν θωρῶσι τὸν γιγλὸν, σιμα τὴν πρᾶσιναδάς.
 Τὰ τρίπτυχα τὰ χαίρονται, περιφῆμοι Ἀνέμοι,
 καὶ μάλιν' οἱ ζηλιάρδες, φιλάχην τὸ Καρέμι,
 Αὐταῖσι σαὺ κατάρτι, κοντὰ τὸ περὶ θωρῶν,
 εἰν ἑυμορφῶν τὰ χαμηλὰ, σαὺ παρὰ τὴν πλώρη.
 Στὴν χώρα μέσασιν καλά, λαμβανὺν τὸν ἀέρα,
 τὸ θωρὸς ἐν ἀρύχωρον, καὶ φέγγει τὴν ἡμέραν.
 Τὸ Γκιόκτι τὸ ἀγαπῶ, γιὰ τ' εἰν βάρυα κρυμμένα,
 ὡσαὺν ἐγκόλπ' ἀπῆμτον, σὺν κόλπον σπεπατμενόν.
 Σαὺτὸ ἡ πρώτη Ἀνοιξίς, ἀρχίζ' ἀπὸ τὸν Μάρτη,
 ὅταν τὰ ἄλλα τὰ χωρὰ, τὴν κερπερὸν κάρθη.
 Σαὺτὸ τ' Ἀηδόνια ἐκλεπταί, κάμωσι κτηνία,
 ὡρῶν τὰ τραυτάφυλλα παῖδ' ἐν μέλωδ' ἰχ.
 Μέσ' τὸ κερπὶν σιωτρησῶν, παίξην γλυκὰ τὰ Σαζία,
 καὶ ἡ κοπέλας τραυτῶν, μὲ ἔσκι δίχως νάξια.
 Βλέπῃσι σαὺτὰ ἐπὶ ἀρχῶν, μὲ κιότνια πρᾶσιναδες,
 καὶ πῶς μὲ τὰ τζιμπῆκια τοῖς φαίνοντ' οἱ Ἀγαδες.
 Νερόμυλον πᾶ φαίνεται πῶς κρύσταλλα τζακίζει,
 πάντων μ' ὁρμῶν, καὶ βοτῶν, καὶ ὁ κοτακὸς ἀφείζει,
 Μέσα βάρυα πηγαίνουσι, κερδίζουσι μετ' ἰλισία,
 σὲ Ἰσκιὸν ἑυμορφῶν δένδρων, κοντὰ σὰ κυκαρίστια.
 Νερό θωρῶν τρεχάμενον, μὲ αὐτὴν πρᾶσιναδάς,
 λιβάδια μέσ' εἰς Βονά, Μπαχτζέδων κοσμηάδας.
 Τὰ ἑυμορφῶν τραυτάφυλλα, τὰ βλέπῃν τόσον πηλῆδια,
 πᾶ ὅσον μόνον τὰ θωρῶν, πισδῶν καὶ ἀλήθεια.
 Πισδῶν καὶ ὅποιος ἰδῇ ταῖς ροδοτολισμενάς,
 Κανέμιταις ζαχίφταις, καὶ σιλαβῶν φορτωμέναις.

Ποτὼς δὲ τὸ θαυμάζομαι, π' αὐθαγῆς τῆς δὲ φθάνει,
να εἶναι μέσ' τὸ Γαῖόνισσι, πῶς καλὸ σεραῖν.

Τὸ ξανθὸ Μπεϊλέρμπεϊ, μόνον σὲ τ' ὀνομάζει,
συμῆμαι τὸ περιγιάϊτε βαρὺ αὐασημαί.

Εἰν' λίγοι χρόνοι τῷ τανὲ, καθὼς τὸ ξάρον ὅλοι,
ἀπρηγιαλῖα θαυμαστῇ, μεγάλο περιβάλι.

Τώραν Σαραϊ Βασιλεῖ, με εὐμορφῆς μπαχτζέδες,
χαβάζια, σαιπρβάνια, Βασιλῖα ἐγκλεστζέδες.

Εἴνα Σαραϊ παλαιὸ, μικρὸ, καὶ ξεχασμένο,
με τῇ αἰτίαν αὐτῶν, εἶναι αὐασημαῖ.

Τὸ αἰξήσαν, ὅσον μπορεῖ, με περιπαῖς ὀνδάδες,
τὸ καποικὶ Κιζλάρεγας, Βασιλῖκοι Α' γάδες.

Τὰ κίόσνια τῇ μολύβια σκεπαῖζν τὰ φανταῖζν,
κικηναιαῖς, κικηρσοῖ, περτὶ τὰ ἰσκιῖζν.

Σὲ παρασημάδας, σὲ δεαδρά, νερά καὶ ἀμορφῖα,
καὶ σὲ λιβαδῖα με ἔρνα, μια εἶναι ἡ Α' σῖα.

Ἡ Δούς ἀποκαίνεται, γιὰ λόγῳ με λαλῶσι,
με τὸ Ρ'ιτζαλι Βασιλεῖς, θαρεῖς πῶς με πιῶσι;

Ὁ Ἡ'λιος τὸ Γαῖόνισσι αὐ' πρῶι με σολῖζν,
τὸ καλοκαῖρ ὀλοκληρον, τὸν σεῖρτζῇ φλογίζει.

Τὸ μέρος τῇ καπαφρονεῖς, εἰν' ὅλο Σεταρεῖ,
αὐτὸ εἶναι τῇ προπιά, καὶ ὅλο τὸ Ντεβλεπ.

Σεραῖγια τὰ Βασιλῖα, τὰ Κιόσνια, καὶ Παλάτια,
χαροποιῖσι τῇ ψυχῇ, ἀφρχίνουσι τὰ μάτια.

Κι αὐτάναι τέτοι ἐνδεῶς, ὅπῃ τὸ κάθε ἔνα,
τὸ ἀποδείχνει φασαρά, πόσον πᾶν ἐμεῶς.

Καὶ μάλισα τὸ ἐπλάμωρον, καὶ μαρμαροκτισμένον,
μ' ὅλο γιανλῖζι, καὶ τζινα, ὠρχῖα σολισμένον.

Ὀνδάς μεγάλος σὸ γιανλὸ, με σπυχρηῖα τρία,
ὅλα με πῶς κικητεδες τῆς, με ἀπρη συμμετεῖα.

Καὶ εἰς τὸ μέρος τῆς ξηρῆς, εἰν' ἄλλοι δυὸ ὀνδάδες,
πχλῖζια τῆς χωρῖζουσι, κολόναις σὰν λαμπάδες.

Δεῦ εἶναι κίελο πᾶν ὀλο λαμπαρὸ, μέσα εἰς τὸ κανάλι,
καὶ μύελα αὐ' κῆσιπσι, αὐτὸ κῆσιπσι πάλι.

Μὲ νέαν τάξιν τὰ λοιπὰ, εἶναι κεκοσμημένα,
 Σεράγια τῷ Μπεσπτασιῷ, ἔχον ὀνομασμένα.
 Καθὼς τὰ πύργια τῆς σολῆς, ἔτζη τὰ ρέτμι ἀλλοῶν,
 μὲ τὴν πανθεῶν μέθοδον, καὶ ἡ βαφαῖς πελάξαν.
 Ἡ πόρταν, τὰ παραθύρα, οἱ τοῖχοι, τὰ ταβάνια,
 καμάραις, κιοσκία, σαχνησιὰ, χαβάζια, σταντρυβάνια,
 Τῶρ εἶναι ὅλ' ἀλλότρια, μὲ νέο Λεταφέι,
 ἱτζάπα Βασιλικὰ, τὰ θέλει τὸ Δεβλέπ.
 Ἐνα ἐξαίρετον ὄνδα, κολόνας τὸν βασιῦσι,
 μικρὰ δυὸ κιοσκία σὰ πλάρα, σὺν μέσῳ τὸν κρατῦσι.
 Μίς τ' ὄν γιαλὸν πὸ πάτω τῆς, εἰς δίπτερι μιὰ σκάλα,
 μὲ τόσῳ πύχλῳ, καὶ σολῶν, ὥσταν νὰ εἶναι σάλα.
 Καὶ εἰς αὐτῷ κτ' μέσῃς, μιὰ πόρτα εἶν' μεγάλη,
 μὲ γράμματα ὁλόχρυστα, μὲ ἀπρέπειαν, καὶ κάλλη.
 Καρέμι τὸ χρυσόφθρον, τὸ φράζον κυπαρίσσια,
 κηρία νέα τ' αὖξηται, μὲ ἀμορφία περσιῖα.
 Κ' ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, κοντὰ σταῖς πρασινάδας,
 κιοσκία εἶν' χαλμάστα, μὲ χαμηλὰς ὀνδαῖες.
 Μὲ τὸ καῖκι σὰν περὶ πνέει θωρεῖ, θαυμάζει,
 καὶ συμπεραῖν ὁ λογισμὸς, τὰ ὅσα δὲν κοιτάζει.
 Ταῖς σκεπασμένας ἀμορφιαῖς, ὁ νῆς ταῖς περιανίζει,
 ὥσταν ὁ Ἡλῖος τὸ γιαλὶ, περὶ καὶ δὲν ραγίζει.
 Ἐχει μπαχτζέ ἀρύχωρον κατὰ τὸ τέλεγιαλί,
 μὲ κυπαρίσσια σὸ Βυνὸ, κιοσκι, κάμπας μεγάλοι.
 Κι ἄλλο Σεράϊ χαρμόσιον, τὸ λέγον Τζιραγανί,
 Βεζίρη εἶν' οἰκοδομῇ, τῷ Ἀνακτος περιανί.
 Μπαχτζέδες ἔχει κιοσκία, χαβάζια, σταντρυβάνια,
 σ' αὐτὰ παμνε Μπροῦμπασας, ὠραῖα Τζιραγανία.
 Στὴν Πέντα εἶν' τῷ Τεφερδάρ, πῶν θαυμασὴ κὶ ὠρσία.
 Σαραῖ μικρὸ μὲ κιοσκία, γιὰ ἓνα Βασιλεῖα.
 Τὸ θῶρος εἶν' θαυμασὸ, θωρεῖ περὶ πνέον γιαλὶ,
 τὸ Σκῆταρ, Βυζανῖον, καὶ θάλασσα μεγάλη.
 Εἰς τὸ Μπεμπέκι πλεῖον μικρὸ, εἶναι καὶ ἄλλο ἓνα,
 καὶ εἰς ὅλ' αὐτὰ περιφάνια, πολλὰ ἐπανομένα.

Εἶν' ἔχωρα Παλαίπα μεγάλων Βεζιράδων,
 μέ ωραιότατα γιαλιά Πασιάνων, ἢ Ἀγαίων.
 Καὶ μάλισ' ἡ Ἀληταῖα, πᾶν ὅλο πρσιναῖα,
 μέ περὶ γάλι πέτρινο, καὶ σπῆπα σὺν ἀράδα.
 Ὅλα χυσι χαρμόσυνος, ἢ Σαμασιὺς ὀνδαδες,
 τζαμλίγια τὰ καφασωτὰ, μ' ἐλόχρυσος σοφάδες.
 Διβανχαναῖδες ἐκλεκτοὶ, καὶ αὐτὸς τὰ παραθύρια,
 ἔχον Τερέφια σηκωτὰ, σὰν αὐοικτὰ τζαμπέλια.
 Μπαχτζέδες, κιόσκια, ἢ λωτρὺς, χαβαζία, σαντεβαῖα,
 τὸσαν πᾶ δίχως τὰ Βυγὰ, εἶναι σὺν ἀπεργαῖα.
 Ἀέρα ἔχον καθαρὸν, π' ἀφραίνει, ἢ δροσίζει,
 τὸσον Βορὰς σὰν καὶ ἡ Νοπὰ, ὅταν φυτᾶ τ' ἀγνίζη,
 Ὁ ἴσκιος τὰ ζωογονεῖ, ἀπὸς πᾶ Ἡλῖος γύρει,
 τὰ κιόσκια καὶ ἡ ἀερογιαλιάς, εἶν' εὖα πανηγύρι.
 Καγίγια πᾶντ' ἐκὶ περὶν, τὸ μάλι σεργιανίζει,
 μέ κιαφέπα διάφορα, ἢ ὁ νῦς μαζ' ἐγλευτίζει.
 Τὰ Σαζία τὰ ἀρμονικά, καλιαῖς πᾶ τρυγιδῶσι,
 τὴν μελωδίαν, τὸς σποκὺς, μέ ἡδονῶν γροικῶσι.
 Καὶ τὰ καράβια βλέπεις, πῶς πάγην, ἢ γυεῖζην,
 μέ τὴν ἀδίαν σύρνης, μ' αέρα ἀρμεσιζην.
 Τὴν πέτραν τὴν περὶ φημον, αὐτὸς κρυτὸς κοιτάζην,
 σελῖδια τὰ μαυρομματῖκα, μέ ἐργαλειὸ πῶς βγάδην.
 Αὐταῖς ταῖς χάραϊς ἔχουσι, τὰ Δωτικὰ τὰ μέρη,
 Εἰς τὸν καπρὸν τῆς Ἀνοιχῆς, καὶ ὅλο τὸ καλοκαίρι.
 Καὶ μάλισ' ὁ Καρπύζισμός, μέ τ' ἄλλα δυὸ χωρία,
 ὅπῃ εἰς τὰ ἐπίλοιπα, ἐπῆσαν τὰ πρωτεῖα.
 Τοποθεσίαν ἔχουσι τὴν πλεῖα χαρτωμένη,
 πᾶ πᾶντ' οὕτῃ ἐστάθηκε, ἢ πλεῖο ἐπανεμένη.
 Βυγὰ μέ δευδρ' αἰθαλῇ, ὠραία θεωρία,
 διασκεδάζην τὸν σεβδᾶ, καὶ τὴν μελαγχολία.
 Μεγάλα σπῆπα ὑψηλά, μέ κιόσκια, καὶ σάλας,
 σοφάδες αὐτοπόκαρδος, μ' ἀπρέπειας μεγάλας.
 Κυλέμπαχτζε μέ τὸ Βαυλί, ἀγναῖα τὸς Σωρῶσι,
 τὸ Κακδὶλί, Μπεϊλέρμπεϊ, εὖ βάλλος συμφωνεῖ.

Μὲ τὰ Βανάτες τὰ περὶνὰ, ὠραία σολισμένα,
 ὡταὶ νὰ ἦτον πηκτικὰ, λαμπρὰ ζωγραφισμένα.
 Μὲ σήπηκ, κίστικα σὸν γιγλὸ, κήτες στὴν πεδιάδα,
 ἀμπέλια τὰ ἀπλόκημα, ἱστὶ δένδρα στὴν ἀράδα.
 Κρηναεῖας τὰς φουτωαῖς, τὰ ἴσα καταστάτια,
 ταῖς πρασιναδαῖς ἡμεραις, μὲ ἀμορφοῖα βατίμα.
 Δὴ Βανά· σὸ Σκύνταρι, ὅσο φηλ' αὐβαῖναι,
 εἰς κάλλος, κὶ ὠραϊότητα, τὰ ἄλλα ὑπερβαῖναι.
 Ἡ' ἀμορφοῖα ἢ διαφοραὶς τόσον τὰ μάπη φαῖναι,
 πῶς ὅσον ταῖς κοιτάζουσι, ποτὲ δὲ ταῖς χορταῖναι.
 Γλωττα δὲ εἶναι ἀρετὴ νὰ τὰ ἀπαεθμῶναι,
 εἰδὲ πονδύλι ἤμπορεῖ ποτὲ νὰ ἰσορήσῃ.
 Ἐκείνοι πῶς τὰ κατοικῶν τὴν ξίζουσι γνωρίζουν,
 ὅσοι περὶν, καὶ τὰ θωρῶν, πολλὰ τὰ μπεγευοδίζουν.
 Τὴν Δὴσ' αἰνεῖ πῶς παιστὶ τ' αὐτοκρινὰ τὰ κάλλη,
 ξαναλκεῖ Ἀνατολὴ, τὴν κατοικεῖναι πάλι.
 Ἐκείνοι πῶς σὲ ξέρουσι νὰ κέινουσι τὸ ἐργῶν,
 κ' ἐκείνο ὅπῃ αἰνεῖται, ἰδὲ πῶς σὲ τὸ λέγων.
 Ἐ'νας δικὸς σε σείρτζης, συγὰ, συγὰ περὶναι,
 σὸ Τζιμπυκλὶ σερμαῖζε, καὶ ἔτ' ἐτραγωδῶσε·
 Ἀνατολὴ Βασίλισσα, μὲ χάρας σολισμένη,
 παινεῖ ἐσέ, καὶ προπιμὰ ἄλη ἢ Οἰκισμένη.
 Ἐπίγειος Παραδείσος, εἶσαν ἐσὺ Ἀσία,
 τὰ μάτια μὲ θωρῶν εἰς σέ τ' ἀληθινὰ σημεῖα.
 Ἡ' πρασιναδαῖς, τὰ Βανά, τὰ δροσερὰ νεράισα,
 πολλὰ τὸ φαεινῶναι π' αὐτόναι τ' ὀνομάσαι.
 Καὶ σένα εἶναι πῶς προπιμῶν, τὴν Οὐρανῶν ἢ σφαίρας,
 σὲ σένα πρωτοφαῖνονται, οἱ ἐκλαμπροὶ Ἀέρες.
 Σὲ σένα βλέπω τὴν αὐγλῶν, ὅτ' ἀρχινᾷ κ' βγαίνει,
 μὲ ρόδα, καὶ τραντάφυλλα σου νύμφη σολισμένη.
 Πῶς βγάζει τὸ νταβάκιτς, τὸ πρόσωπόν της δείχνει,
 τὸν Ἰδρων της τὸν δρατερόν σα' χορτ' ἀπαῶν ρίχνει.
 Πῶς τ' Ἀ'τρα ὅλα χαίονται κοντὰ στὴν ἀμορφοῖα της,
 κὶ ὡσὰν φαῖος Αὐγελοῦς πηγαίνει ἐμπαροφάτης.

Χρυσὸς ὁ Ἡΐλιος τὸ ταχὺ, εἶναι συνηθισμένος,

Ὡς τῶν γαμβρῶν ἢ ἀκολυθῇ, μ' ἀκῆπαις γολισμέκοις.

Ἐβραία ἢ Πανσέληνος, ἐπεὶ λαίμαργ' αὐτοῖσιν,

τὸ βραδὺ ὅταν ὁ Ἡΐλιος νὰ βασιλεύῃ θέλει.

Ποτὲ δὲν εἶν' κλειῶ εὐμορφῇ, παρὰ τῶν εἶν' κοντῶν,

καὶ πλεῖο μεγάλη φαίνεται ἀπῶν γὰ Βυγῶν.

Χρυσῶν αὐτῇ τὴν θαλάσσαν, καὶ αὐτῇ μᾶς φωτίζει,

τότε τὸ περιγιάκιμας, ὡρῶμα πολὺ ἀχθίζει.

Α' σία ἡγεμονικὴ εἰς γλῶ, καὶ γὰ Οὐρανία,

Θωρὸν σὲ σὲ τὰ μάτια μὲ πανθαύμαστα σεργιανία,

Καὶ πῶς νὰ σέρῃ ἢ ψυχὴ μ' αἰνῶ νὰ τὰ γυρίσω,

ἐξαίρετος τοῖς ἁμορφίαις, νὰ τὰς ἐπαραστήσω;

Τὶ ἄλλο πρὶν ἐκείνῳ, μπόρῃ αὐτὰ νὰ ἴδῃ;

ἀφ' οὗ ἐσὲν ἐγνωρίσθαι, ἐσὲν ἐπιτιμῶσι.

Ἐχὼν ἐπὶ αὐτοῖσιν τῆς, τὰ Δυσκὰ χωρὶά μας,

Μὲ σὲνα καθιδιώνονται, τὰ μάτια τὰ δικαίμας.

Δὲν ἔχω λόγους ἀρκετοὺς, πρότερος νὰ γυρομάζω;

ὡρεπεῖ λοιπὸν νὰ σιῶτῶ, νὰ βλέπω, νὰ θαυμάζω.

Ἐτὶ εἶπε, ἢ σιῶπαστε, ἀπὸ καρδίᾳ σεοάζει,

ἢ ἔπειτα πάλιν ἀρχινᾷ, καὶ τὸν σκοπὸν ἀλλάζει.

Θωρῶ, ἀνῶ, ἀπορῶ, δευ' ξάρω τὴν αὐτῶν,

Γιατὶ νὰ ἀφημίζωσι, σεοῶχωρα χωρὶά;

Πολλὰ καλὰ τὸ ξάρω γῶ, καὶ τὸ γνωρίζῃ ὅλοι,

γιατὶ κείνης π' ἔχουσιν ὀφειλῆς, εἶν' πλεῖο κοντὰ ἢ Πόλι.

Χαζῶρ ὡς πῦν πῶς ἔχουσιν, ὡς μὲν εἶπῃν σεργιανί,

Μπεσίκτασι, Ὀρτάκιγι, καὶ τότο σ' αὐτῆς φθαίνει.

Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ εἶπῃν, γιὰ τ' ἄλλα δυὸ χωρὶά,

Κυράτζεσμ', Α'ρνατκιγι, Α'ρχόντων κατοικία.

Καὶ ἀγκυλὰ νὰν σὲ γιαλὸ, τὰ αὐτῇ μὲ φαντάζουν,

Πλὴν μέσα βλέπω τὰ χωρὶά, πῶς Μπαλατᾶς ὁμοιάζον.

Σοκάκια ἔχον βρομερά, ἢ σράτῃς σπεπασμέναις,

Τζιφτχανέδες, τζαῦτζαλα, μὲ μπύλαις συγχαμέναις.

Τόπον κοντὰ δὲν ἔχουσιν νὰ βγῶν νὰ σεργιανίσαν,

καὶ νοσιμαῶς ἐσοχῆς ἢ εἶναι νὰ γνωρίσθαι.

Θωρῶν Κρημνὺς ἀπὲς Βενά πῃ προέχοντι πᾶθος,
 καὶ ὅποιος θαρρῆι νὰ τ' ἀνέβῃ, κάμνει μεγάλον λάθος.
 Τί χάριν ἢ ἄχυν ἤμπορῶν, οἱ δύσβατοι Καγιάδες,
 καὶ Σέπα σὰν τειχόκαστρα, μὲ σκάλας γιὰ Κελαδες;
 Κατζίκια μόλις ἤμπορῶν ἐκεῖ νὰ περπατήτῃν,
 Ἀρχόντισσας, καὶ Ἀρχοντες, πῶς νὰ τὰ σεργιαυίστῃν;
 Νπερέδες μὲ τυκνά τζαλιά, καὶ σράτακ μονοπάτια,
 τὰ βρακοπόδια κέπκα, τὰ καίμνησι κομματάκια.
 Χρυσὰ Σαρίκια ὑψηλά, σὰν Ἡΐλιος εὐολισμένα,
 ἀπὸ σωνιὸ γὰ σπήτια τῆς, πρέπει καὶ ἀκλεισμένα.
 Οἱ κόσμος σὰν δεῖ τὰ θωρεῖ, ἃ χρῆζεν τὰ σολίδια;
 καὶ ἢ εὐολισμένας νὰ θωρῶν, μόν' τοιχῆς, καὶ σκεπιδία;
 Ἀς εἶχαν μὲς γὰ σπήτια τῆς, καὶ τὴν ἐλάθερα,
 σὸ παραθύρα νὰ σαθρῶν, σὰν τ' ἄλλα τὰ χωρία.
 Ἀν' τραγωδήσῃν διωατὰ, ὁμῶ καὶ αὐτὰ χελαίστην,
 Φοβῶνται μήπως ἔξαφνα, τὸ κέφι τῆς χαλαίστην.
 Τελειώνει, καὶ ξανχαλεῖ, ὠραία ἡ Ἀσία,
 γνωρίζω καὶ τὴν ἀμορφιά, λέγει, καὶ ἀχημία.
 Τὰ σπήτια τόσον πληθύναν, πῇ χώραις καὶ ὁμοιάζον,
 ὡσὰν χωρία εὐμορφα, ἅς μὴ τὰ γνωμιάζον.
 Βενά, Λαγκάδισ παρσίνα, οἱ εὐδεδροὶ Μπαχτζέδες,
 τώρα ἐμετεβάλθηκαν, καὶ ἔγιναν μαχαλέδες.
 Ἐχάθηκαν, ἐσβύτηθηκαν χωριῶν ἡ ἀμορφία,
 σηκώθηκε, καὶ ἔφυγε, γλυκεῖα ἐλάθερα.
 Τὰ σπήτια πῶς γιὰ τὸ, περὶ βλεπτ' ὅχυν θῶρος,
 καὶ ἐκεῖνα πῇ ἐκτίσθησαν, ἐπαύω εἰς τὸ ὅρος.
 Κ' εἴν' γιὰ τὰ παραθύρα τῆς ἀρμόδια Παροιμία,
 τὸ, φᾶπ μάτια ψάλα, περὶ δρομον κοιλία.
 Ἀνὰ κρῖν ὅταν κατοικῇ, ὁ Μέγας πῇ ὀρίζεῖ,
 νὰ ἰδῇ σεργιαυί πῇ γιὰ τὸ, τινὰς ἅς μὴ ἐλπίζῃ.
 Κλεισμένα τὰ παράθυρα, κάθονται οἱ καίμενοι,
 καὶ ἔξω εἰς τὴν σκάλαν, ποσῶς τινὰς δεῖ βγαίνει.
 Καγίικια ὅσοι ἔχουσιν, μπορῶν καὶ σεργιαυίζον,
 οἱ δὲ λοιποὶ ἀπὸ μακρῶν, τὰ βλέπω καὶ τζιγίζον.

Σαὺ νῦν εἰς χώρα κατοικῶν, μακρὰν ἀπὸ τῆς χώρας,
 ὅσοι τῇ χώρᾳ τὸ χωρὶοῦ, ποθῶν τ' ἀφίενν τῶρα.
 Κι' ὥσαν ἐλᾶθ' εἰς χώραν ἃς μὴ τὰ γκαμιάζειν,
 πῶς ἄλλα εἶν, ἢ ἄλλα λεο, ἀπὸ τῆς τὸ κοιτάζειν.
 Για τὴν ὅσοι τῆς βολεῖ, τὰ παραπῶσιν ὅλοι,
 τὸ καλοκαῖε σὲ χωρὶοῦ, χειμῶνα παῦ σὺν Πόλει.
 Καὶ μάλιστα εἰς τὸν καιρὸν, τῷ νότος καὶ θερμίζει,
 τ' ἀρχοντικὰ τὰ σπήτια, ὅλα τὰ φλογατίζει.
 Τῷ Δύσιν κακοφαίνεται, τὰ εὐμορφα χωρὶοῦτης,
 Ἀσία νῦν πταφρονεῖ, πλὴν θέλει τῷ φιλιά της.
 Πάλιν τῷ λέγ' ὁμολογῶ, τῷ ὠραϊότητά σου,
 γιὰ χάριν τὸ γνωρίζω γῶ, νάμαι ἀγναυπά σου.
 Μὲ νεζανέτ' ὅμως θωρῶ, πῶς σὺ πολλὰ πασχίζεις,
 χωρὶοῦ μὲ τὰ ἐξαίρετα, νὰ τὰ ἀλτζακλαντζέης.
 Σαὺ νῦν μὲν εἶχες σὺ χωρὶοῦ, τῶν ὅλο γαρσιντζέης,
 γιὰ τ' ἦτον κορακοφωλιά, τὸ λέγειν Κιζγαντζέης.
 Περὶ γεῶν σο Μπέϊογλε, τάφαι, ἢ κοιμητήρια,
 ἐπεὶ ἦσαν τὰ μνήματα, θαφπαῶν οἰκητήρια.
 Κόρακες πλεὶο χειρότεροι, τῶρα τὸ κατοικῶσι,
 τὰ σπήτια, καὶ ἢ σφάτταις τε, καλὰ τὸ μαρτυροῖσι.
 Αὐτὸ βρωμεῖ, μαυροκοπᾷ, τὸ βλέπεις δεῦ τ' ἀρκεῖται.
 λοιπὸν γιὰ τὴν κατηγορεῖς, περὶ αὐτὸν ἐπαινεῖται;
 Ἐγὼ μ' Ἀνατολίπτα, τῷ λέγει ἢ Ἀσία,
 δεῦ ξάρω τζερεμόνιαις, Πολίτην ὁμιλία.
 Μὲ ὄνομα καθολικὸ, τὸ μαῦρο, λέγω μαῦρο,
 τὸν νῦν μὲ δεῦ συγχίζω γῶ, τὰ κομπλίμεντα ἢ αὐρῶ.
 Τὸ Κιζγαντζέης περὶοῦ, σὰ μάπα αὐτὸ ὁμοιάζει,
 ἔχει Βενὰ τὸσον περὶοῦ, π' ἄλλο δεῦ τὰ περᾶζει.
 Μὲ σπήτια αὐοικτόκαρδα, χαρμόσυτος σοφάδες,
 π' ὥσαν ἢ σὸ μέρος τῷ Βενᾷ, θωρῶν ταῖς πρασιναῖδας.
 Σταύρωσις, ἢ Τζεεαγκιέλιγι, καλαῖαι δυὸ χωρὶα,
 Καὶ τὰ γιαλιά τῶς εὐμορφα, περὶ τὴν τοποθεσία.
 Μπαχτζέδες αὐτὰ ἔχουσι, μὲ δρασερά μποσανία,
 λαγκάδια ἀρὺχωρα, ἐξαίρετα σαργισαία.

Μὴν νὰ μ' ἀκούγῃς ἤθελα, αὐ. Σέλης πέμ' αὐθαδεῖα ;
Ταῖς χάrais δεὺ κατηγορῶ, σὲ λέγω τὴ φεγαδία .

Τὸ μέγα βεῦμα θάυμαστω, ἔχει τοποθεσίαν,
κείμεν νὰ εἶν πέποιε χωρὸς, μ' ὀλίγ' ἐλάττωσαν .

Τὰ σπήτια εἶν ἄγρια, μὲ κίστικα, καὶ μεταχτῆδες,
τὸ περὶ γαλ' ἀπλόχωρο, αὐτῆσι γὰρ ἐρχατῆδες .

Χρήζει μὲν τ' αἰνιδι μύρων, γὰρ περὶ τὰ σερραφίνα,
πλὴν εἶναι τὰ σερραφίνα, καὶ θολικὰ τυράννια .

Συναίχονται παρὰ βία, καὶ τῶν τὸ μείνταιι,
πῶ μοιάζει ἀπαράλλακτα, τῆς Πόλης τὸ Καμπάι .

Κ' ἄθῆς ὅπῃ ἀράζουσι, ἀρχίζον γυμνάζειδες,
Ταῖς λύραις τὴ νὰ παίζουσι, μαζώνων σερτζίδες .

Στὰ παραθύρια βλέπουσι, χορῶν τραγῶδες,
ποτῆρια λεὸ συγχαμερά, καμμίαν σὰν ἰδοῖσι .

Ὀλίγον ἡσυχάζουσιν, αὐγὴ ξουαρχινῶσι,
κὶ ὅσοι ποθῶν νὰ κρημνῶν, ἀπὸ σαναῖο ξυπνῶσι .

Τὸ ἐγὼ ἀμόλα θλιβερό, πολλὰς λαλιὰς φωνάζων,
τὸ ἐγὼ αἰετ' ἀκολουθεῖ, καὶ τὸν ἐτῆ τὸν κρίζων .

Καὶ οἱ Λαῖοι δεὺ λήπουσιν αὐαίμετα γιοσμᾶδες,
σὰ καπηλιά πηγαίνουσι, μεθῶν καί τιν κινωγᾶδες .

Ὅσοι σὸν δρόμιον εὐρεθῶν, φάγουσι σὰν τὰ σποργίτια,
ταῖς πόρταις τὴς κλειδώνουσι, σφαλῶνται μετ' σὰ σπήτια .

Τὸ παραθύρι τ' ἀνοικτὸ, ἢ αὐ μοιάζει χρεῖας πόρτα,
Γιαλὸ, καὶ δεῦρα δεὺ θωρεῖ, αὐατολῆς τὰ χόρτα .

Τὰ Μπογυρδαῖνα βρώμερα, θωρεῖ ἀραδιασμένα,
τὰ μέγα ὅπ' κὶ αὐ θωρεῖ, εἶν ὅλα συγχαμεῖα .

Φρονίμων καὶ τὰ ὄμματα, δεὺ θέλων νὰ ἰδοῖσι,
κὶ ἀπὸ τὰ παραθύρια, ἄθῆς αὐαχαρῶσι .

Κατάρτια βλέπει μὲ πασιὰ, χοινιά τὰ πέντωμένα,
ἢ εἰς καὶ τὸν θανατικῶν, τὰ ῥῆχα μολεμένα .

Καὶ βλέπουσι ταῖς σκλάβαις τὴς τὸ πῶς ταῖς ὀλεσίζων,
ταῖς καίταις τὴς τεινάζουσι, ταῖς ψύραις τὴς τζακίζων .

Σὰν αὐαθῇ θανατικὸν τὴς πιαίνει μαύρη ζάλη,
νέβγουν ἀπ' τὸ σπήτιος, τρομαρ' ἔχον μεγάλη .

Ἡ πάντα μόνον τὸν Βορρᾶ, καλὰ τὸν αὐτὸν κρύζει,
 καὶ μιλῆμι σὰν φασγᾶ; τὰ σπῆπιά της δροσίζει.
 Τὰ καὶ ὅτ' ἀπολεθῶν τῆς λαύρας εἰν μετ' αὐτῇ,
 καὶ τὰ νύκτωρ, μέτα σὺς τὸ μεσοαῖνι.
 Ἐλὰς ἴσως ἔχουσιν τὰ ὄσανα κρυμμένα,
 γινώσκω τὸ προτέρημα, εἰν μόνον παινυμένα.
 Εἶχα γὰρ ὁγιάν ἐλὰς ἴσως τὸν ἅγιον Ἡλία,
 τὰς ἰστέν Ἀρμένιδων, καὶ Ἑβραίων τιμωδία.
 Θωμᾶς, τόπον πῶς παινῶν, ὅλο σενοχωρεῖ,
 τὸ αἰεὶ ρεῦμα ὃ ἀγαπῶν; τὸ ἔχω ἀπορία.
 Αὐτὰ καὶ τὴν ἀλήθεια σὰν μ' εἰπῆς, νὰ τὴν ἀνέσω σέργω.
 Στὸ μὲν τῆς Ἀνατολῆς, παρὰ βία δεσφ' ἀράζην,
 μὲν τῆς ποδῶν τῷ Γίγαυτος, καὶ τὸν κερὸν κοιτάζην.
 Εἰς τὴν αὐρὸν θαντικῶ, σὰν σαματῶν κοντάσθ,
 οἱ λιτζίδες βγαίνουσιν, μολύναν τὰ χωριάσθ.
 Ἐμὲ δὲν ἐνοχλῶν, χωριάμμε δὲν πείραζην,
 τὰ πάντα τὴν θάλασσαν, ἐλὰς ἴσως κοιτάζην.
 Ὅτ' ἐν τῇ νῆς τῷ λόγῳ, τὴν λέγ' ἡ Δύσις πάλι,
 τὴν νομαί σὰν ἀδελφῶ, πᾶς εἶσαι, καὶ μεγάλη.
 Χωρὶς τὰ ἐξαιρέτα, ὅμως μὲν ψεγαδιάζης,
 καὶ ὡς γὰρ ταῖς χάρισται; μετ' αὐτῶ μ' ἀναγκάζεις.
 Παρὰ τὴν σάθη ἀμορφία, δίχως μικρὸ ψεγάδι,
 ὅλα, ἔχουσιν ἐγκλημάσθ σημαδί.
 Τὴν αἰεὶ ρεῦμα ὃ ἄχρ' ἴσως καλῶς τοποθεσίαν,
 ταῖς χάρις ἔχει αὐτό; μετ' αὐτῶς εὐμορφίαν,
 Ἐν ὅλῳ δὲ φανεραῖ; πολλὰ ἐπαινυμένας,
 ἢ πλεῖον ἐξαιρέταις, σ' αὐτὸ εἶναι κρυμμένας.
 Πᾶντα πᾶναι θαυμασῆ; τὸ Ἀκιντὶ χωρίζει.
 τὸ ἀναφορὸν ὠφέλιμον, ἐκεῖ τὸ αὐτὸν κρύζει.
 ἔκκει τὸ Κατάστροφον, ὠραία σολισμένα,
 ἀμφοτέρων τὰ Βυτὰ εἰς δυὸ διηρημένα.
 δένδρα ἀσπίοφυλλα, περπναῖς μετ' ἀσπιδάδας,
 καὶ σπῆπια, κισσῶν, καὶ τζαμιά, μετ' αὐτῶς λαμπάδες.

Τὰ ὑπερβαίνει ὅλ' αὐτὰ, αὐτὸ τὸ μέγχι ρεῦμα,
 ὅπῃ Ἀφραίνει κατ' ἐνός, πνοή, καρδιά, ἢ βλέμμα.
 Καὶ χορτασμόν δὲν δέχεται, αὐτ' ἢ τοποθεσία,
 ὅτ' εἶν πολλὰ περιβλεπτος τῆς Πάντας Θεωρία.
 Ρεῦμα θωρεῖ τῷ ποταμῷ, ἢ τὰ γυεῖσματά τε,
 τὰς δίνας, ἢ τὰς συστροφάς, πῶ κάμνῃν τὰ κεράτε.
 Πῶς καπιβαίνῃν τρέχωντας, πῶς σρέφωντας γυεῖζον,
 τὴς Θεατῆς μὲ ἠδονῇ, πολλὰ ἐγλευδιρδίζον.
 Μ' ἀρμυρῇ αὐτῷ παλαῖνσι, ἐμπαρὸς τὸ περὶ θῶρε,
 Βοηθεῖ Βορρῆας τὸ αἰνιτῇ, Νοτιά τὸ ἀναφῶρε.
 Ἐὼς αὐτῷ εἶν π' ἔρχονται, τὰ πλοῖα μ' ἀποκλία,
 ἢ ἔπειτα τὰ σύρνωσι πολλοὶ, μὲ δυσκολία.
 Τὸ πέρασμα τῶν καγκινῶν, ἔχει μεγάλο χάξι,
 τὸ ρεῦμα ξεπερζάσῃ, γιὰ πῶ πολλὰς ζυπαῖζει.
 Κάθε σεργιαῖνι παρατῶν, ἢ τῷ μόν ἑνὶ ῥυράν,
 ὅσοι περνῶν, διαβαίνωσι, κί ὅσοι διημερῶν.
 Νάν τὰ καράβια σὺ μὲ λὲς μπελᾶς καλαμπαλίκι,
 ἢ τῷτα εἶναι σὰ χωρεῖ, σεργιαῖνι, ἢ σελήνι.
 Οἱ γκεμιτζίδες σὸν χορὸν ὅλης τῆς ξεπερνῶσι,
 ξάβρον καλὰ χορᾶσι, παίζωσι, τραγυδῶσι.
 Εἰς τὸ Βανὸ τ' ἀγίασμα, εἶναι Προφήτε Ἡλία,
 ἔχει νερὸ ἠδύτατον, καλὴ τοποθεσία.
 Στῶν ἐορτῶν γίνεται, μεγάλο πανηγύρι,
 εἶναι αὐτὸ περίφημο, σὲ θῶρος, ἢ σείρι.
 Σ' αὐτῶν τῶν Πῶντ' ἀγναῖνσι, κοντὰ εἶν ἢ Ἀσία,
 ἢ ἀπ' ἐκὶ σὲ φαίνεται, ὠραία ζωγραφία.
 Σ' αὐτῶν ὁπόταν τῶν αὐγῶν, Ἀἠδονία κελαῖδῶσι,
 μέλῳς τε τὸ γλυκύτατον, οἱ κάτωικοι ἀκῶσι.
 Καὶ τῆς Εὐρώπης τὰ Βανὰ, ἀμορφοσολισμένα,
 τόσοι κοντὰ σ' αὐτῶν, πῶ φαίνοντ' ἐκωμένα.
 Τερπνὸς ὁ κῶλπος Μπεμπεικῖς γὰ εἶναι λίμνη μοιάζει,
 τὰ Καϊλάρ παραδείσος, πῶ τὸ καυᾶλι φράζει.
 Χωρεῖ, Βανὰ, Ἀκρόρεια, μ' ὠραῖο περιγιάλι,
 ἔχῃσι τῶν ὁροπέμῃσιν, εἰς ὅλον τὰ καυᾶλι.

Τὸ καλοκαῖρ' αὖ σύρρασι, ὀλίγον ἐξίγεται,
 πλὴν τὸν χειμῶνα ἔχουσι ξεχωριστὸν Δεβλέτι.
 Ὅταν τὸ κρῦν τὰ χωρὶά φηρώνη, τ' ἀχημίζει,
 αὐτὸ εἶναι πᾶ μοναχὰ, πολλὰ τὸ νοσιμίζει.
 Καράγιαλῃς ὁ ἄγγελος, ποσῶς δὲν τὸ συγχίζει,
 τυφαῦ Α'γὰς ὁ τρομερὸς σ' αὐτὸ δευ' ὀγραυτίζει.
 Μὲ παραθύρια αὐοικτὰ κίθονται σὸ Ταυτέρη,
 κάμυναν σερραῖα τὸν γιαιλὸν, μὲ ζῶκι, καὶ χαζῶ.
 Τὴν νοσιμάδα βλέπουσι πᾶ ἔχον τὰν χιονίζει,
 αἴρεισι μὲ τὰ σιμέφα, καὶ ἡ θάλασσα π' ἀσπερίζει.
 Πάτην τὰ χιόνια σὰ Βανά, σκεπάζονται ἀσπερίζαν,
 τὰ δένδρα καὶ ἀεθαλῇ, τότε πλεῖν προκινίζειν.
 Ὡρῶσι σὰ αὐτοκρινὰ, τὴν δὲ μορφιά βενίτις,
 πᾶ ξεχωρίζ' ἡ ἀσπὶς δένδρα, καὶ κυπαρίσσια.
 Ὡρῶσι τὰ καγίγια ἐμπρὸς τῆς νῆς φαράν,
 τὰ σκαμπειὰ μὲ ἄρμαθιαὶς πῶς σπαρταρῶν σαλάαν,
 Τόσον πολλὰ κινούνται, καὶ ὅσοι τὰ θωρῶσι,
 χαίρονται, καὶ ἀφροίνονται, τὸν τρόπον ἀπορῶσι.
 Καὶ εἰς τὴν ὅψιν τῷ γιαιλῷ πῶς εὐράπτει, καὶ πηδῶσι,
 ὅταν οἱ μαῶροι Δέληφες, μ' ὀρμὴν τὰ κυματῶσι.
 Τότε οἱ Γλάρ' ἀπ' αὐτῶ τῆς πετῶσι, καὶ φωνάζαν,
 χαρίζαν τριγυρίζουσι, χιώνονται καὶ τ' ἀρπάζαν.
 Ὡρῶσι σὴν ἀπρωγιαλῇ, τῆς Γελίπας πῶς τῆς σέρναν,
 τὰ ψάεα τὰ καλήπερα, γιὰ λόγους τῆς τὰ πέρναν.
 Καὶ τὸ Σαρανταῖον, μὲ πέτοιαν διολίσαν,
 μπορῶν αὐτῷ καὶ κάμυνσι μὲ ζῶκι τὴν νησεῖαν.
 Εἰν εὐμορφίᾳ ἀσπρηγγία, καὶ ὀμαλῇ γαλιῶν,
 τρέχον χρυσὰ τὰ ῥάβδατα, σὴν λάμπει ἡ Σελιῶν.
 Καὶ τὰ καγίγια πῆσι τῆς, λαμπρὰν σείραν ἀφίναν,
 ἀνάλυτὰ μαλασμάτα, φαίνεται πῶς νὰ χιών.
 Δευ' πάχον ὅσοι κερτακῶν, τῆς ψυχρῆς τὸν ἀγῶνα
 εἶναι χωρὶς ἐξαίρετο, καλὸ γιὰ τοὺς χειμῶνα.
 Ε'χω χωρὶς πᾶ τὰ παυῶν, γιὰ τὴν ἀπρόπειαν τε,
 καὶ μάλιστα τὸ προτιμῶν, εἰς τὴν ἑλὰ θωραῖαν τε.

Σπυδαῖοι περιγύφιοι, με εἶχες τὸ παιῆσι,
 κοπέλαις τύπες ξάρονσι, γλυκὰ πὺς τραγυδοῖσι·
 Πολλὰ τραγυδία ἴξαρα, μόν' ἓνα τὸ θυμῆμαι,
 ἄκρ' αὐτὸν δεῖ βαρύνεσθαι, γιὰ πὶ τὸ προτιμῆμαι·
 Χαερωμένα Θεραπεία, ὅλον ἐλάτρεχα,
 πῶ Θεραπείην ταῖς καρδίαις με ἄκρα Θεραπεία.
 Ὅποιος τὰ πρωτωνόμασε; ἐγνώριζε τὴν χάρι,
 τὸ Σταυροδρομί μαρτυρεῖ, τὸ ξυρεῖ τὸ Φανάρι.
 Εἴχην αἶρα εὐκρατὸν, καλὸν γιὰ τὴν υἱείαν,
 καὶ ἐγλευτζέδες περισσὰς, πῶ φραίνην τὴν καρδίαν·
 Βενὰ μικρά, καὶ ἡμέρα; πῶν ὅλο καὶ ἡμέρες,
 πολλὰ σεργιαῖα, καὶ εὐκόλα; κοντὰ σὰς πωρασινάδες·
 Χαβῶζ' εἶναι με θαλάττα, ὃ ἡσυχὸς Διμῶνας,
 μέσ' ἀπ' τὴν Πᾶντα τὸ χωρὶ; μοιάζει περισπερῶνας·
 Αὐτὴ κοντὰν Πέρδιες; Τρυγόνες; Περσεύεια,
 καὶ θέλῃσι νὰ κατοικῶν, ὅλα τὰ καλοκαίρια.
 Μὲ τὰ κοπαδία περπατῶν, πηγαίνῃ σὸ σεργιαῖον,
 εἰπὼ Πᾶντα σὰς ἀερογιαλιάς, σ' ἀγιασμά, σὸ μπουάνι·
 Στὸν μύλον πάγην ὑψηλά; καὶ καθόνται σ' ἀλῶν,
 ὅτ' αὐτὸ εἶχε τὰ πτερὰ, τ' ὠνόμαζαν Παχῶνι·
 Πηγαίνῃ ἐγλευτίζουσι, κοντὰ εἰς τὸ χαβῶζι,
 εἰπὼ βρύσιν τὴν περὶ φῆμον, πῶν κρῖν σὰν τὸ Μπαῖζι;
 Χωρὶς τρομαρά φεσφεσέ; λαλῶσι, κακκακίζῃν,
 ταῖς πωρασινάδαις χαίρονται, ὅλας ταῖς τελευτεύῃν·
 Δογάνια τὰ Βασιλικά, ἐκεῖ δὲν τὰ ξυπάζῃν,
 οἱ Ἀτματζέδες, Ἀετοὶ ποτὶς δὲν τὰ περαῖζῃν·
 Ὁ Περγιαλίτης ἀγγελος, ποτὶ δὲν τὰ συγχίζει,
 ἀεὶ καὶ πῶ περὶ ἀπ' ἐκεῖ, ὅτ' αὐτὸν ἰδὼ θυεῖζει·
 Κονὰν ἐκεῖ δὲν καμνῶσι, Θέλει με φαρμάκι,
 Οὐπὲ πηλίκι, ἀγέλα, κακόφωνοι Κορακοί,
 Τ' Ἀηδόνια ἔχουσι φιλία, καὶ γλυκοκακοδοῦσι,
 τὰ Θεραπεία, τὸν Εἰρώτα, μελῶδικα παιῆσι·
 Παγῶνια τὰ ὀλόχρυστα, βγαίνῃν σὸ περιγιάλι,
 εἰπὼ Πᾶντων καθόνται, θωρῶν τὸ θαμνασὸ καναλί.

Μὲ τὰ πρῶτα τοὺς Ζέφυροι σάν παίζον ἀγαλλιάζον,
 σὸ κύμα σὺν τῷ γιᾶλῳ, Νερχίδες ὁμοιάζον.
 Καὶ τὴν Πανσέλην ἀπαντῶν, ὅταν παροβαίῃ ἀγνακτία,
 καὶ λαμπρὸν ὀλόχρυσον, ἀεραῖων σάν διακμάτια.
 Καὶ λαμπρὸν ἀσφάπτει θάλασσαν, μὲ τρεῖς περὶ χυμένη,
 Σελήνῃ ἢ ἀργυροφύλλῳ; λαμπρὰ σφαιρομένη.
 Τέτοι' ἀμορφία ὅσ' ἴδασι, πλεον δευ' τὴν ἑσχῆσι,
 πάντα ἐγκωμιάζουσι, τὰ Θερμαῖα πάντοτε.
 Μὲ πτόκον τρόπον τὰ παινεῖ, ἕνας πᾶν τὰ γνωρίζει,
 τὰ ψεύματ' ἀπὸς ρέφεται, καὶ τὴν καρδίαν τ' οὐρίζει.
 Κι' ἄλλοι πολλοὶ καλλιτέρα, τὰ Θερμαῖα παινεύσαν,
 μὲ σίχως τεχνικὰς πολλὰ, τραγῳδία τῷ ἀρέσαν.
 Εἰς ὅλο τὸ Κατάσκειν τὸ ξάρις δευ' εἰς τὸν τρόπον,
 μὲ ἄλλον καὶ παραβληθῆν, πρὸν αὐτὸς ὁ τόπος.
 Περιγιάλ' Πᾶντα ἀπέλασεν, καὶ μάλιστα' ὁ Λιμένας,
 πολλοὶ πολλὰ πῶς τ' ἀγαπῶν, τὰ μαρτυρεῖ κατ' ἑναὶ.
 Εὐδία ἢ συχ' εἶναι καὶ, καὶ ὁ γιᾶλός ὡς λάδι,
 Καθρέπτῃς εἶναι τὸ πρὸν, ὁμοίως καὶ τὸ βράδι.
 Βενὰ μικρὰ τ' ἀντικρινὰ μὲ τόσῳ παρσιναῖον,
 ζωγραφισμένα φαίνονται, ὅλα μὲ τὴν ἀράδα.
 Οἷον τὴν νύκτα τὰ κηλὰ, ὅπῃ σὰ σήπια ἄπτον,
 μέσ' σὸν γιᾶλόν νάν φαίνονται, ὡς Ἀῖτρα ὅπῃ σράπτων.
 Αὐτὴ τὸ σκότος χάνεται, ἢ νύκτα μοιάζει μέρα,
 καὶ τὰ φασέκια λαμπρὰ, ψηλὰ εἰς τὸν Αἶρα,
 Ὡς σάν πρὸς ἀπὸ φωτὶ, πολλὰ ψηλ' ἀνεβαίνουν,
 Καὶ Ἀῖτρα λαμπροφώτισα, σπέρτων σάν κατεβαίνουν.
 Καὶ ἄλλα ρίπτει σὸν γιᾶλόν, καὶ τὸν φωτισθάν,
 πᾶν ὡσαν Πάπικος βυτῶν, βγαίνει δὶχως καὶ σβύσκει.
 Μέσ' σὰ καγίλια μπαίνουν, καὶ τὸν ἐτερυγάζουν,
 Κοπέλας σάν Νεραΐδες, τὴν θάλασσαν σολίζον.
 Καὶ τὸ Φερκαρὶ φαίνεται, αὐτὴν πῶς τὴν ῥικνίζει,
 μὲ ὅλο χρυσάφια λαμπρὰ καὶ ταῖς ἐγλευτιρδίζον.
 Χοροὶ, Μευτζλίσια, Σάξια, ἔξω σὸ περὶ γιάλι,
 τραγῳδία καὶ κατὰ γιάλια, ἡδύφωνον Μοσκαλί.

Ζερβά δεξιά της τὰ Βονά, τὰ ὅμοια αὐτῆς ἔσσι,
 κὶ ὅλοι τ' αὐτὰ αὐοίγῃσι, γὰρ καὶ τὰ ἀγροικῆσι.
 Σαὺ εἰν' αἰὶς τῶν Γεφαιῶν, καγίκα σωμαγμοῖα,
 μὲ Ἀφροδίταις, κ' Ἐρωταίς, εἰν' ὅλα σολισμεῖα.
 Ἀφίγῃσι σὰ ἀσπὴν τῆς τὰ βέλη, κ' δοξάρεα,
 κ' πέρνῃσι ταῖς βόλταις τῆς, ψαράων τὰ Γεφάρια.
 Μ' ἐλάθεραν καίγῃσι, γέλῃσι, χαράτλιν,
 μού' πιαῖνσι, κ' νά-πιασῇν ποτὶς δὲν κινδυνῶν.
 Στὴν κόλπον δὲν ἐμπαίνῃσιν ἄλλοι Μποςαντζίδες,
 τῶν κῆντα τὰ Γεφάρια, κ' ἡμέρα ἡ Σμαεῖδες.
 Δὲν εἶναι τόπος σκυθρωπὸς εἰς τῶτον τὸν Λιμεῖα,
 γιालὸς, αἶρας, κ' ἡ γῆ, εἰν' ὅλα σολισμεῖα.
 Γὼ δὲν εὐαντώνημαι σὺν ὠραιότητάς τε,
 μ' αὐ' ἐλθωμεν σὺν Ἀδθεραῖ, σὺ χαίεις τὸν Νταβάσιν.
 Θέλεις τῶν λεγ' ἡ Ἀτατολή, γὰρ μὲ ἀποσομώτης,
 ὅμως γὰρ καὶ ἐλπίζω γὼ, τὸ δίκιόν μου γὰρ κῆσῃς.
 Πῶς ἔχῃσι τὸ ξάδρω κεῖ, Μεκιάνι, κ' ἡτυχία,
 τὸ καλοκοῦρι τὰ πηλῖα, πᾶν ὅλο ἀμορφία.
 Νὰ ὑποφέρω δὲν μπαρῶ, γὰρ λές πῶς σ' ἐπαινῇσι,
 ὅταν ἡ ξεύσις ἀμορφιάς, τὰ Θεραπειὰ πᾶσι.
 Ἐκεῖνα πᾶ ἐστὺν θαρρεῖς, γὰρ εἰν' ἐλάθερα,
 ποτὶς σὲ μέγα φαίνονται, ὅλο σενοχωρία.
 Οὔτ' εἶναι πᾶ δοκίμασαν τῶν ζέση τῶν μεγάλῃ,
 αὐτὰ γὰρ εἶναι γὰρ βγαίνῃσι, ἔξω σὰ περιγιάλι.
 Τὰ βράδι ν' ἀναπαύωσι, γὰρ παρῶσιν Ἀέρη,
 τῶν λαύρα γὰρ δροσίζωσι, πᾶ εἶχαν τῶν ἡμέρη.
 Γὰρ τῶτα καὶ μαζώνονται, σὰν γὰρ μὲν εἶχαν ἀσπῆται,
 ὅς πᾶν πῶς φέρῃς ἔχῃσι, κ' λέγῃν τῶν ἀλῆθεια.
 Οὔταν φυτὰ ὁ Ἄνεμος, αὐτὸς παραζαλίζει,
 παρὰ θύρα αὐ' κλείσωσι, ἡ ζέση τὸς σκοπίζει.
 Δὲν Βρύτιν κρίσῃ ἔχῃσι, κ' εἶναι μακρὰ εὐ Μίλι,
 ὅταν γὰρ ἰδῇσι τὸ νερό, ξηραίνεται τὰ χεῖλη.
 Ζεσὰ νεράκια, κ' θολὰ, ποτὲ δὲν ξεδιψᾷσι,
 σὰν τὸς ἀβρῶσες, κ' αὐτὰ τῶν Βρύτιν τῆς πομῆσι.

Ζητήσι τὸ καλὸν περὶ μέγας ἐπιθυμία,
 ὅταν μεγάλο γιατρικὸν, ἀπὸ πλὴν Σπετζαρία.
 Σεργιάωνι σὺ δὲ τῷ θαρρῆς, ὅσα ὀνομαπίζεις,
 σεργιάωνι τὸ καθολικόν, πὶ εἶναι δεῖ γνωρίζεις.
 Σαῦ θέλωσι εἰς Θεραπειὰ νὰ παῦν νὰ σεργιάωσιν,
 λέγων νὰ παῦν εἰς αὐτοκρωσὶ, κ' ἐκεῖ νὰ περπατήσιν.
 Στὴν σκάλα τῷ Βασιλικῷ, εἰς βρύχωρον τζαϊεχ,
 πᾶν ψάλλων Πιράδειος, Βασιλικὸν σείει.
 Τερπνὰ νὰ ἰδῶν πῶς εὖωτε αὐτ' ἢ τοποθεσία,
 μέ νοσιμάδα τῷ γιατρὶ, ξηρὰς τῷ ἁμορφία.
 Στα μάζα λέγων καὶ ἐμβῶν, νὰ πάγυν εἰς Τοκάη,
 ἢ αὐτοζῆ, νὰ φραγθῇ ἡ καρδιά, καὶ νὰ χαρῇ τὸ μάτη.
 Χαβύζια, κρόσνια νὰ ἰδῶν, καὶ τὰ πυκνά Τζιμισίγια,
 τὸ Σαντηβάνι Σαυμασό, τὰ παρσίτικα τζαϊεχ.
 Χαλεσάτη πεδιά, Βενὰ τεργουχμεσὴ,
 μέ δειδρα, βεῦμα, καὶ πηγᾶς, πᾶντοδεσ τολισμεσὴ.
 Ἡ ἁμορφιάς διάφορας, καρδίαν τὴν ἡδύην,
 ὁ δρόμος μέ τὸν Ἀραμπᾶ, τὸ ζῶει τὸ αὐξάνει.
 Μὲ γέλοια, μέ τραχυδία, καὶ μέ τὰς χορταίδες,
 νὰ παῦν, καὶ νὰ γυρίσῃ λέγων εἰς παρασινάδες.
 Εἰν καὶ ἄλλοι ὅπῃ θέλωσι, εἰς Ἀκμπάμπα νὰ πάγυν,
 ἐκεῖ πᾶν ἴσκιος πολὺς, νὰ αἰτῆσθαι νὰ φαγῶν.
 Πανὶ ἄλλῃ τὸν νερόμυλον πᾶν, τόπος κεκρυμμένος,
 μέ παρσίτικαίς, μέ νερά περπὰ ὠτρεπισμασὴ.
 Μ' ὠραῖα δειδρα ὑψηλά, λιβάδια, καὶ μποσάνια,
 μ' εἰς σεργιάωνι νὰ φραγθῶν, τὸ κόσμος τὰ σεργιάωνια.
 Καὶ ἄλλῃ εἰς Σουλτανὴ νὰ πάμω ὅλο ἴσια
 λέγει, γιὰτὶ μ' ἀρέσκει πολλὰ τὰ κῦπαρσίτικα.
 Λέγ' ἄλλῃ πᾶν σήμερ γιὰ ἐδικόν μ' χατῆρ,
 εἰς Τζιμισιλι πᾶν εὐμορφῶ, σὺν φράγκικῷ μωδισῆρ.
 Ἐχει ζεφά, δεξιὰ Βενὰ, εἰς μέσῳ πεδιάδα,
 χαβύζια βρύσαις, κρόσνια, μ' ὠραῖαν παρασινάδα.
 Στὸ Κιορφες μπαχτζεσ' ἄλλῃ μιά, μέ τὸ νὰ τὸ γυρεύῃ,
 εἰς εἰς πλὴν μνήμῳ της, νὰ ξαναπαῖν τζαϊεχ.

Στο Καβαντζίκ' ἐπιθυμῶ, πολλὰ νὰ σερχανίστη,
 τ' ἔχει χαβῆζι σὸ Βυγὸ, μὲ δένδρα, καὶ μὲ βρύτη.
 Τετραγωνὸν λιθόστρωτον, ριχὸ, πολλὰ μεγάλο,
 τέσσαρα κίστικα τύμμετρα, ἕνα ἀντίκω σ' ἄλλα.
 Καὶ ἄλλοι πάλ' ἐπιθυμῶν τὰ Μπεϊκὸζ', τὰ νερά τη,
 γιὰ τὴν τὰ ὑστερήθησαν, ποθῶν καὶ τὰ ξεσῶν.
 Πισδῶ νὰ μὴ εἴναι σ' ὅλα τὰ Θεραπεία,
 ὅτ' νὰ μὴ με ἀγχαῖ, μὲ ὅλην τὴν καρδιά.
 Ποιὸν ἤκατες τὰ Θεραπεία ποτὶ νὰ κομαίτη,
 τὰν θέλει καὶ ἔχει ὀρεξία καὶ πᾶν καὶ περπατῶν;
 Πῶς μόλις βλέπῃ σ' αὐτὰ, τόπον γιὰ καὶ καθίστην
 λοιπὸν πῶς εἶναι βολετῶν, νὰ τὰν καὶ σερχανίστη;
 Μοῦ ὅτι καὶ ἡ θάλασσα, μὲ τὸ κριαλὶ καχίμ,
 τὸ περιγιάλι, συμτροφίαις, καὶ τὸ μεταφίρῃ.
 Τὰ σπῆνιξ δὲν ἀνέφερε, κοντὰ σὸ μετζιτάκι,
 μὲ περιγιάλι βρομερὸ, καὶ θάλασσα Μπατάκι.
 Ἰσκιὸν καὶ αἶρα ἔχῃ βραχὺ μὲ ὑχρησία,
 γιὰ Πάπιας, καὶ Βαθρακῆς, καλὴ τοποθεσία.
 Πολλὰ χωρὰ ἀφίκες, καὶ ἡλθες σ' αὐτὰ Θεραπεία,
 νὰ καμῇς τὸ ἐγκάμιον, μεγάλῃ εἶχες βία.
 Σὺ μάγον λὲς τῆς χάρις τῆς, χεδὸν δὲ τῆς ἀφίκο,
 ψευδὶς τῆς καὶ νὰ σὲ πῶ, καὶ τῆς παραστήκο.
 Στὸ Νεοχωρὶ τὸ παλιὸ, ποῖος παρὶ νὰ χιωνιστήν,
 μὲ γνώμῃ, καὶ ἀπόφατι καὶ βυγὶ νὰ σερχανίστη;
 Εἶναι χωρὶς τόσον μακρὸ, ὅταν πολλὰ χωρὰ
 μεγάλο κείμεν νὰ χαλὰ, τέτοια τοποθεσία.
 Νάσαι Κατήλων τὸ Τζαρά, τὸν Τζήρων Μπεζέσενι,
 τὸ μέρος τὸ πλεὸν παλαιὸν, εἶναι κοντὰ σὲ τὴν Στένη.
 Νεοχωρὶ προσωπάμαται, τὸ λέγον καὶ ἔτ' ἐν τῶν,
 τόσον πολλὰν τὰ σπῆνιξ τη, καὶ μοιάζει νὰ καὶ χαίρει.
 Ἡ, ἄκρας, καὶ ἡ μέσην, εἰς ὅλο ἀμορφία,
 μὲ θῶρος καὶ περιβλεπῶ, μὲ αἶρα, καὶ δροσία.
 Βυγὶ καὶ χαρμῆς, σρωτὰ μὲ παρσιναῖα,
 μὲ ἀπλόχιαρα λαγκάδια, πλατῖα καδιδά.

Τὰ κιοῖμπασι ἑξαίρετῶν ἔχει τοποθεσία,
 με κάμπ', ἀμπέλι, καὶ γιοῦλὸ, πῦν ὅλο ἀμορφία.
 Οἱ Τζήροι τὸ βρωμίζουσι, ὡς τὸ Μπακίχ Παζάρι,
 θαυμάζω πῶς δευ' βρέθηκε κανέναν γὰρ τὰ πόρτι.
 Νὰ κίση αὐτὴ εὐμορφὸν σὲ τίτιον ἕνα τόπον,
 πῶ νάκη χαζαρεδικο, καὶ με ὀλίγον κόπον.
 Ἡ Σπένη εἶναι σύνωσις, ὅλο σεποχωρία,
 καὶ σ' ἔχει ἀνυπόφορον, δίχως ἐλάθερα.
 Ἀρέσκειαι ζὰ μοίπα Βυγὰ με παρσιναδες,
 ὁ κόλπος τε, Σεράγιτι τὸ κατοικεῖν Μυλάδας.
 Βγαίνουν σὸ Μπαλταλμαὶν οἱ Τόρκοι σείρτζιδες,
 γιὰτ' ἀγαπᾷσι τοὺς Καχβέ, καὶ εἶναι περιεπιδες.
 Στὸν ἴσκιον φαντασῶν δεινῶν, πᾶν σρώνουσι τὸ πῦνι,
 πίνον Καχβέ, με τὸν Καπὺ, πινο, καὶ μαῦρο ζεῦνι.
 Καὶ βλέπουσι τῶν θαλασσαν, τὴν κεφαλὴν ἀνέσθ,
 γεμίζον τὰ σζμεπένιατες, καὶ τὸν καχβέ παῖσι.
 Εἰς τὸ λιβαῖδ' ἀρῶνωρο, Βυγὰ τεργυλισμένο,
 καὶ ἡ Τόρκεσαις πυγαίνουσι, γιὰτ' εἰν μέτω συρμένο.
 Κ' εἶναι σ' αὐτὰ μοναχικό, μόν' ἕνα Τζιφιλίκι,
 ἀδύς πῶ φθάσαν παραιτῶν, τῆς χώρας τ' ἀγερλίκι.
 Εὐγάνον τὰ γιανμακιάτες, καὶ σρώνουσι τὰ πάλικια,
 καὶ ὅλους γιορδίζουσι σῆς ἐξοχῆς τὰ ζάκια.
 Σταῖς κένιας σολινάζοντα, καὶ τραγῶν χαράων,
 τραπέζ' ἢ σκλάβαις κίσομεν, σὸν ἴσκιον μαγειράων.
 Καὶ με τροφή, καὶ με τροφή τῶν, πίνουσι χορταίνον,
 ταῖς αἰσθησεῖς ἐλάθερα με ἔσκι ταῖς ἀφραίνον.
 Τὰ σῆπια εἶναι σπαρπισα, παντὰ εἰς τῆς μεταχτζέδες,
 τὸ θῶμα, καὶ τὴν μοναξία ἔχον γιὰ ἐγκαυτζέδες.
 Εἰς τὸ Ἰσάρ τ' ἐνάντιον εἰν ὅλα σῶν ἀρχδα,
 τὰ πλεόπτα εἶναι μικρά, καὶ δίχως παρσιναδα.
 Ἐπάνω εἰς τῶν θαλασσαν σῶν ἀρχδιατμένα,
 ὡτὰν παραβία πλημμερῶ, σὸν Ταρσανῶς δεμένα.
 Κ' ἐκείνα πᾶν σὸ Βυγὰ, δὲν μοιάζουσι κτημένα,
 σῶν παρσιναδ' ἀνάμωσα, φέγοντας φετρωμένα.

Πᾶντα μὲ ρεύμα διωκτὸ, πᾶ τὰ νερά τε βράζον,
 τὸ λεῖ. Σεῖταῦ Ἀΐωποι, μὲ τὸ νὰ τὸ τρομάζον.
 Ἐ΄χει Σαρὰί Ἀρύχωρο, καλὰ σέρεωμενός,
 ἢ ἔσωθεν, ἢ ἔξωθεν εἶναι ὠραϊσμένός.
 Εἶν ὅλα αὐοικτοῦ καρδὰ τὰ κίόσκια, ἢ Πηλατία,
 τὸ Κάστρο εἶναι πευδικὰ, κί ἄγρια τὰ κομματια.
 Φατήμεχμέτης τ' ὅκησε σὺν πέρατε σὺν Δουσί,
 Πόλιν σὺ τὴν ἀπταλόφον, γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ.
 Σὺν τ' ὄνομα τῷ νικητῇ, ἔχον χῆμα τὰ τεῖχη,
 τὸ ρέσμι τε βεβαίωστε τῷ Ἀνκτος πλὴν τύχη.
 Κί αὖ ποροπηγνύνται εἰς αὐτὸ μεγάλοι, δυὸ Κυλάδες,
 σ' αὐτὸ καταδικάζονται, Κανλίδες, ἢ Γιοτμάδες.
 Βενά, καχιάδες περιστοί, μ' αὐτὰ καλὰ περριάζον,
 ἢ κυπαρίσσια μὲ δένδρα, σκεπαζόν, τὰ φαντάζον.
 Ὅλα μαζὴ ἀρέσθαι γιὰτ' εἶν ἐν σιωτομίᾳ,
 Κάσρα, ἢ χώρας, ἢ χωρὶς, ποικίλη ζωγραφία.
 Τὸ Κάστρον πᾶν ἀγναυπά τε, ἔχ ἄλλη θεωρία,
 εἶν σ' ὅνα μέρος ποταμὸς, σ' ἄλλ' ἀπὸ θαλασσία.
 Κοιτάζουσι τὰ σπηῖά τε, Βενὰ τὰς νοσιμάδας,
 γιὰλὸ, νερά, τῷ Γκιόπσι, μὲ πηλιδίαις πορσινάδας.
 Κί αὐτὰ ἐγίνοντο μαζὴ ἐν εὐμορφο τατφίει,
 μὲ τὸ Σαρὰί Βασιλικὸ, σὸ πορσινο τζαίει.
 Αὐτὸ τὸ χῆμα εὐδοξον κίόσκ' εἶναι, ἢ Πηλατί,
 πὶ γλήγορα τὸ κρίζουσι, σαστίζ' νῆς, ἢ μάπ.
 Εἶν κίόσκ' ἐμπαρὸς κατὰγειον, ὀνδάδες σὰ πλάρατε,
 τζαμλίκια διπατώνουσι, μόν' τὰ ὀπίσθιά τε.
 Δεξιά ζερβιά ἀγαίνουσι, ἢ πέσσαρες ζερπαδες,
 τὸ περιγιάλι νὰ θωρῶν ἐννιά τε οἱ σοφάδες.
 Μιὰ σάλα εἶν κατὰ μεσῆς, μακρὰ τόσον μεγάλη,
 σὲ μὲ, ἢ σὲ δεῦ βερίσκειται, ὥσαν αὐτὴ μιὰ ἄλλη.
 Τρεῖς πόρταις, τὴν ἀνοίγουσι, κί ἀνάμετα ὀνδάδες,
 κομμεύουσιν εἶν ἢ κόχαις τε, κί ὅλ' ἔχουσι σοφάδες.
 Τῆς σάλας εἶν Ἀρύχωρος, ἔξω σὸ περιγιάλι,
 ὅλο χρυσία, ἢ βαφαῖς, μὲ ἀπορέτωι μεγάλη.

Εἴν' ὅλα τῆτα σύμμετρα, λαμπρὰ, πολλὰ ὠρεῖα,
 περὶ ἔργα, καὶ εὐτακτα, μετὰ μίαν νύκτα Ἰδέα.
 Ταῖς φυσικαῖς ταῖς ἀρροφιαῖς, ἡ τεχνικαῖς σοφίαν,
 μολύβια τὰ Βασιλικά, μόν' δὲν τὰ ὠραίαν.
 Σε κάμνω τῶν περιγραφῶν, γὰρ ἡ δὲν με περᾶζει,
 αὐξάνει τὴν ὁραότητα, τὸ κάλλος δὲν σκεπάζει.
 Τὰ σπήτια πᾶσι ὑψηλὰ, ἀγρυπνοῦσι τὸ θῶρος,
 ποῖος ἀνεβαίνει, κάθεται γὰρ ζῆλος εἰς τὸ ὄρος;
 Τὰ χαμηλὰ μ' ἀρέσσει σὺν παραθαλασσία,
 εἶναι τέρπνα, καὶ νόστιμα καὶ δίχως τὰ χερσὶα.
 Καίλαρ' αὖ τὰ ὑγεινὰ, τὰ κατοικῶν Μαλαῖδες,
 μπαχτζέδες, κίόσκια ἔχουσι, περὶ πᾶσι διβαυχαῖδες.
 Βενὰ πᾶ ἐν ὅλο χαρὰ, περὶ γὰρ με Παλάπα,
 εἴν' ὅμως τὰ σερραῖα τῆ, καλὰ μόν' γὰρ τὰ μάπα.
 Ζεῦκι; χαζοὶ πάντες κείνοι πᾶ ἔχον σπήτια,
 καράβια δὲν ἀράξουσι, σοχάσ' ἂν λέγ' ἀλήθεια.
 Καὶ τὸ Μπεμπέκ' ἕνα κωρὸν, ἦτον καλὸ σερραῖον,
 τὴν ἔμεναν ἡ ἀκρασία, ἡ σκάλα, τὸ μπασάνι.
 Καὶ ὅλο τὸ σερραῖον τε, εἴν' ἐσραχωρημένο;
 καὶ τὸ χωρὶς ὁλόκληρον, εἰς δύο Βενὰ χωμένο.
 Ὀλίγοναι τὰ σπήτια τῆ, πᾶ ἔχον καλὸν τόπον,
 καὶ ἂν εἴν' γιαγκάκης ὁ Οὐσκας, σὺνεν μεγάλην κόπον.
 Αὐτὸ μετὰ τῷ Μπαράιμπασᾷ τῶν ὁροσῶν ἐκπύθη,
 αὐτὸς αἰτῶν σάθηκε πᾶ Δύσις ἐσολίσθη.
 Αὐτὸς τὴν σάσκεν ἀλλάζει, καὶ ὡς τὴν ἀκόμ' ἀλλάζει,
 θυμῶμαι τ' εἶμην, τ' εἶσθην, καρδιά μου αἶμα σάζει.
 Ὡρεῖς ταῖς χάραϊς πῶς κινῶ; καὶ τῆς ἀπαρθεμίζω;
 τὰ ἀχρημα ὅταν μιτῶ, μὴν λέγεις πῶς σὲ βρίζω;
 Ἡ Δύσις ἀπεκρίθηκε, καρδιά μ' βαρύνει σελᾶζει,
 ἀπ' τὴν καρδιά σου γὰρ ἐμε, γὰρ λές πῶς αἶμα σάζει.
 Ὡρεῖς πῶς τὴν ὁ Βασιλεὺς γὰρ σὲ παρηγορέσθι,
 Παλάτι κτίζει ἑκκαμῶρον ὅτῃ καὶ μὲν ἀρέσει.
 Εὐμορφὴ πάντα σάθηκες, καὶ τὴν ἀκόμ' εἶσαι,
 αὐτὸν τὸν ζῆλον τὸν θερμὸν π' ἔχει καρδιά σου σβύται.
 Οὐτό-

Ο πόθος πάθος εἶν' κρυφόν, ἡ ζήλια δὲ εἶν' ζήλος,
 καὶ ὁ πόνος, φθόνος τῆς καρδιάς, ἐχθρὸς πῶ μακάρι φίλος.
 Ἐγὼ δὲ σ' ἀντιέκομαι σὺν ὀφθαλμοῖσιν σου,
 νὰ ὑποφέρω δὲν μπορῶ μόνον τὰ περὶ τὰς σου.
 Τῶρ ὅσα διηγῆθης γὰρ τὰτα τὰ χωρία,
 ὁμολογῶ ὅτ' εἶν' σὺντομος ἀληθινὴ Ἱστορία.
 Ὅμως δὲν ὀνομάπτεις Σαρχί πῶ Ἐμυργεή,
 εἶναι αὐτὸ περίφημον ἑδάθ' ἀπ' τὴν Σπίνη.
 Ἐῖχει ὄνδ' ἀπετρόκιστον, ὁπῶντι ἀπορία,
 μὲ βρύσαις, τσασπρβάνια, κριπέ, τζιλιὰ, χρυσία.
 Εὐρύχωρον, καὶ ξαπλωτὸ σαυτζάκι τὸ ἐστιαίει,
 νὰ εἶν' αὐτὸ Βασιλικόν, τὸ κίμνει νὰ ὁμοιάζει.
 Εἶν' τὰ Βενάσις πάντεσσι, πάντοθεν παρασιναῖα,
 καὶ ἕνα μπὸς αὐτὸ εὐρύχωρον κοντὰ σὺν πεδιαῖα.
 Π' ὅχει μαγκανοπήγαδα, πῶ ὅταν τὰ γυρίζῃ,
 σηκώνειν ἕνα ποταμόν, χιώνον, καὶ μαγκερίζῃ.
 Ὅσαις φοραῖς τὰ σοχασθῶ, πάντα τὰ καμαρώνω,
 τὰ μάχη με νὰ ἴδω ἀλλῇ, ποτὲ δὲν τὰ σκεῖνω.
 Καὶ μάλις αὖ Πέντα πῶ με ἴστω περὶ γιᾶλι,
 πῶχει ξηρὰς ταῖς εὐμορφιαῖς, καὶ τῇ γιᾶλῃ τὰ πάλῃ.
 Δὲν ἑθαῖρῶσα ἀδελφὴ ἐσὺ νὰ ἀποκοπῆς,
 τὴν ζέσω π' ὅχι ἡ Θεραπειὰ νὰ τὴν ὀνομαπῆς.
 Καὶ νὰ με τὴν κατηγορῇς, ὡς νὰ μὲν εἰς ἐκείνη,
 πῶ τὰ δικάσῃ τὰ χωρία, ὁ Ἡλῖος σὺ τὰ φέει.
 Τὰ Θεραπειὰ δὲν εἶν' ζεσὰ εἰς ὅλας τὰς μέρη,
 ἔχου μέρος δροσερόν, ἄλλον τὸ καλοκαίρι.
 Καὶ τὰ σεργιάνι ἂν εἶν' μικρὰ πῶ λές π' ἔχεις κοντὰ τὴς,
 τὰ ὅσα ὀνομάπτεις εἶν' ὅλα ἐδικὰ τὴς.
 Ἡ εὐμορφιαῖς εἶν' ἐκείνῃ, πῶ ἔχει ἐξουσία,
 σὺν θέλει νὰ ταῖς χαίρεται με ζεῖνι, καὶ εὐκολία.
 Ἐῖχεις ἐσὺ τὸ ὄνομα, καὶ ἐγὼ ἔχω τὰ σεργιάνια,
 καὶ τὰ χωρία σου ἔχου τῆς λαύρας τὰ τυράννια.
 Τὰ Θεραπειὰ π' ἀναγελάς, γὰρ τὴν τοποθεσία,
 σ' ὀλίγο χρόνον διάστημα μεγάλῃ εὐτυχία.

Επενοχωρεῖ ἀπὸ κερὸ, δευ' τάχην, τῶρα ἔχην,
 καινέλαις βρύσταις ἀνθοικταῖς πᾶ μέρα κύντα τρέχην.
 Εἶναι κοντὰ, κί σὺν ἡμεῖς καλὴ παροξεία,
 τῶν παρὲς αὐτοῦ τυφλῶν κα' ἔχ' ὀνομασία.
 Γλῶ αὐτοῦ ῥίζει ὁ Βασιλεὺς, παραβία δευ' ἀράζην,
 οἱ σείρτζιδες, κατὰ λεία, ποσὺς δευ' τῶν περάζην.
 Εἰς ταύτῃ τὰ ἀσπὲς τῆς ὄφιοι τῆς παρὸντος,
 πόσοναι τὸ κίχματ' τῆς ἀδῶς, θέλει γκαρίτσην.
 Βενὰ γενηκαὶ ἀφάντω, σὸ ἔξω περὶ γαίᾳ,
 πῶ τῶν ἀσπρῶν ἢ διωμάς ἔλυσεν ἢ μεχάλα.
 Ε'κεί πῶ ἦταναι κοντοῖ, κατὰ λεία, τζαλία, πληθία,
 τῶρα μεῖνται εἰς ἴση, ψηλά, μεχάλα σπῆθα.
 Καὶ Σέπα σὰν τεχνάστρας, τὰ χαίματ' κρατῶσι,
 σκαλῶν κα' ἀνέβαινον, σ' αὐτὰ κα' τέρπατση.
 Τὰ Σεραπῆν ὁ Βασιλεὺς, χεδὸν παραζαλίζει,
 σὰν τὸ χωρὶ τὸν λαχταρεῖ αὐτῷ φουτᾷ ὀραίζει.
 Ε'κεί πλησίον εἰς αὐτὰ μεχάλαται Σαραί,
 με' περὶ γαίᾳ εὐμορφο, χαβῦζι εἰς τὴν πλάχι.
 Μὲ περὶ γαίᾳ ἀπὸ χερσὶ, αὐτίκῃ σὸ Μπογαζί,
 κα' σπῆθ' εἰς ἀνταρῆαν, πᾶ τῶρα τῶν σκεπαίζει.
 Κπτμερό εἶναι σὺν ἡμεῖς, κα' με' καινέλαι τάξι,
 αὐ' ἦτον μὴδὲς με' πτερὰ, ἢ θελεν ἀπετάξην.
 Παρέκειν τὸ Κιρέτζιμερον, πᾶ τὸ χαλῶν με' κόπον,
 πολὺ ἀγαπᾶν τῶν βασιλεῦν, τ' ἀγίασμα, τὸν τόπον.
 Τῆς ἐξοχῆς τὴν ὁμορφίαν, ἀδιακόμτα ἀλλὰ ζῆν,
 με' τοίχους κα' ὀρχίζεσθαι, κί αὐτὰ τὰν ἐσκεπαίζειν.
 Ἀντὶς λιβαδία παρὰ σπῆθα, με' τ' ἄγρια ἀντὶδία,
 τῶν κατὰ τζορλετζιδικο, με' τῶν βλα, κεραμιδία.
 Πλῶ με' κοπάδια σιωποφίαις, σ' ἀγίασμα περὶ γαίᾳ,
 τρῶν, πίναν, παίζαν, τραχιδῶν, χορᾶν, ἐγλεπίζαν.
 Αὐτόναι κίχμοι ξερεὶ, τῶν κοντὰ κπτμερό,
 κέμα πᾶ περὶ σόφραν δευ' τῶν σκεπατμερό.
 Στὸ μέρος τῶ Νεοχωρῶν, ἀγίασμα τ' ἀγιοχαινήν,
 παρὸς τὸ μερόναι πᾶν ἐκεῖ, ὁ ἀγιος κα' τὰς χαινήν.

Αὐτόνα σὺν ἀερογιαλῶν, μὲ ὀλίγον περγιαλῶν,
 καὶ τῶρα τὸ ἐπλάτυνον, μὲ σκέλη πλεὺς μεγάλα.
 Κ' ἐκεῖ κοντὰ μέτ' ἑνὶ Βανῶ εἴν' μιὰ τοποθεσίαν,
 δὲν ξέρω Καλερτέρ μπαχτζέ, γιατί' ἔχ' ὀνομαπία.
 Μποσάν εἶναι μοναχικό, σ' εἶν' μικρὴ Λαγκάδι,
 μὲ δούδρα, βρύσιν δροσερῶν, γιὰ τὰ φυτὰ πηγῶν.
 Σκράϊ αὐτὲ πῶς ἦτοναί, ὅσοι περνῶν θωρῶσι,
 τ' ἀπομεινάρα κίερα, καλὰ τὸ μαρτυροῦσι.
 Τὸ περγιαλί τὴ ριχὸ, αὐξάνει τὸ περγιαλῶν,
 καὶ ἡ θαλάσσι τὴ κίθαρη, μ' εἶν' ἀχλὺ περγιαλῶν.
 Καὶ πτόδια εἶναι περπτά, σ' ὠρεῖ τὸ Μπογαζί.
 περμυρφαὶ τὰ κίερα δῶν, μὲ φαίνεται περμύζου.
 Ὅταν εἴν' περμύζου φαρίων, ἐμπῶνς κινεῖται βάζου.
 καὶ τὰ πλεγμαπία εἰς αὐτὰ, δούρν, καὶ τὰ περμύζου.
 Τέτταρες σῦλοι τρογγυλοί, σὺν μέσῳ τῆς δειμύζου,
 βαςῶσιν εἰς τὸ ὕψος τῆς, καλύβη σκεπασμένη.
 Φαρίδες καὶ βιγλίζου, μ' ἀποίμνηται ὀμμάπια,
 θωρῶν τὰ φάρια σου περνῶν, καὶ σέρων τὰ πλεγμαπία.
 Κ' ἐμπάνων σὸ μονόξυλο, τεινάζου, κοσμηνίζου,
 μαζώνουσι τὰ φάρια, ταῖς κήφαις τῆς χεμίζου.
 Σ' αὐτὸ τὸ μέρος εἴν' Βανῶ, γεμάτα νοστιμάδα,
 μικρὰ, περπὰ, καὶ εὐμορφα, καὶ ἕλα σὺν ἀρχά.
 Ἀμπέλια χεν σάις κόρυφαις, καὶ σὺν ὀρτοπαδία,
 Ἀγιοκλημα, καὶ Λαδανιάς, αὐτὴ μὲ Λαρδία.
 Ὀμοίως ὡς τὰ Θεραπεία, τῶτα ἀκολοθεῖσι,
 καὶ ὅσοι περνῶν κατὰγιαλῶν, μὲ ζῶνι τὰ θωρῶσι.
 Καὶ τ' ἄλλα ὡς τὸ Κεφελί, ὀλίγον πλεὺς μεγάλα,
 καὶ αὐτὰ δύσβατα ὁμοιάζουσι, εἴν' εὐμορφα σου τ' ἄλλα.
 Τὸ Κεφελί μικρὸν χωριὸν, τὸ κατοικῶσι Τέρχοι,
 ἔχει Γελάδαις περμύζου, γάλα, καλὸ γιαδερ.
 Μεγάλον εἶναι τὸ χωριὸν, πᾶ δὲ ὀνομαπίζου,
 κονταῖσι, καὶ καμῶνεσαι, σου νὰ μὴν τὸ γνωρίζου.
 Τῷτο εἶναι περμύζου, μέσα εἰς τὸ Μπογαζί,
 καὶ τῷτο φαίνεται περμύζου, π' ἄλλο δὲ τὸ περμύζου.

Ποτὲ ἐγὼ δὲν ἤθελα, τὸ λόγῳ μὲν νὰ παινέσω,
 ἔδ' ἀπ' τὸν νῦν μὲ πέρασε, νὰ σὲ καταφρονέσω.
 Γὰρ πεσινπάσθαι τὰ σκληρὰ, μόν' εἶν' πᾶσι μὲ βιάζην,
 νὰ πῶ γιὰ τὸν Μπαγιάνδερε, πῶς τὸν ἐχρημαίζην.
 Εἰγὼ σὰ δευδρά ἤκησα εἷς αὐτῷ τραγυδῶσε,
 ταῖς διμορφίαις, καὶ χάρις τε, ἔτζη ταῖς ἐπαινήσε.
 Ὡς Μῦσαις ὠραιώταταις, χαλεποῦσιν μεύσαις,
 γιὰτὶ σὰ Ὀρην, σὰ Βενά, νὰ εἶσαι ξενομεύσαις;
 Εἰλάτε σὸν Μπαγιάνδερε, τὸν Ἑλικῶν ἀφήτε,
 χωρὸν, λιβάδια, καὶ Βενά, κόλπον, γυαλόν, νὰ ἰδῇτε.
 Ταῖς ἐρημίαις ἀγέαις, ὡς ποτὲ ν' ἀγαπάτε;
 καὶ μὲ Θηρία τρομερὰ, γιὰτὶ νὰ κατοικᾷτε;
 Μπαγιάνδερες ἀρμόδια ἔχει τοποθεσία,
 διὰ νὰ εἶναι τῶν Μυστῶν δαυτέρα κατοικία.
 Ἀν' Ποιητὰς οἱ παλαιοὶ ἤθελαν τῷ γνωρίσῃ,
 τῷ Ἑλικῶνι τὰ Βενά, δὲν ἤθελαν τιμῇ.
 Εἰλάτε Μῦσαις μιὰ φορὰ, Μπαγιάνδερε νὰ ἰδῇτε,
 τὸν Ἑλικῶνα ἔχε γκαῖ, εὐθύς θέλει εἰπῇτε.
 Τὸ Εὐθύς τῷ ὠρεῖ, μεγάλῳ ὀνομάζει,
 καὶ ὅποιος τὸν γνῶρισε, ὁμοίως τῷτον πράζει.
 Μεγάλαις εἶν' ἡ χάρις τε, καὶ δῶς, καὶ τὸν ὀνόματι,
 μεγάλο εἶναι τὸ χωρὸν, μεγάλα τὰ Βενά τε.
 Μεγάλα τὰ τζαῖργιά τε, λαχναῖδια, καὶ δεινὰ τε,
 μεγάλος ὁ Αἰμεύας τε, μεγάλ' ἡ θαλασσία τε.
 Μεγάλοι οἱ μπαχτζέδες τε, ἀμπέλια, καὶ μπουσαῖα,
 μεγάλη ἡ ἀκρογιαλία, μεγάλα τὰ σερχανῖα.
 Γὰρ σπήπαναι ἀπλόχωρα, μεγάλ' ἡ εὐμορφία τῆς,
 πηγαῖα ἔχουσι γλυκὰ, καὶ κρῖα τὰ νερά τῆς.
 Τζεσμέδες μὲ καλὰ νερά, ὑγιεινὰ καθάρια,
 χαβύζια μὲ γλυκὸ νερό, καὶ ἄλλα γιὰ τὰ ψάρια.
 Μπαχτζέδες μὲ πολλὰ δευδρά, μὲ τᾶξιν φυτάμενα,
 ἄλλα μεγάλα φαντωτά, καὶ ἄλλα ξαπλωμένα.
 Εἰλτζίδες σὸν Μπαγιάνδερε θέλῃ νὰ κατοικῶσι,
 καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ χωρὶά τῷτο τὸ πορτομῦσι.

Μεγάλα μεγαλύνεται ξάροναι τὰ τέλεια,
 μέν τ' ὀλυγαδὶ τὰ δένδρα, Βενά κ' τὰ Μπατάρια.
 Μεγάλ' εἶναι κ' ἡ θάλασσα, πολλὰ δ' ἡ πορφυροαῖος,
 ἀμὴ καὶ πόλιν δὲ θωρὸν τοιαύτῃς εἶν' ἡ νοσιμαῖος.
 Μήπως κ' εἰσκαταίχοντες ὅσα δὲ κορυφαίους;
 τὰ σιωπᾶς, καμύνουσαι σὺν νὰ μὴ τὰ γνωρίζεις;
 Ἐγὼ τώρα νὰ σὲ τὰ πῶ ἐπὶ τὸν θυμὸν μου,
 ξεχνῶ πῶς εἶσαι ἀδελφῇ, σὲ βλέπω σὺν ἔχθρῳ μου.
 Δὲν εἶναι παῖδος κ' ζηλῶν, ἔπε' ἔτρελλ' αὐθαΐδεια,
 νὰ λέγω τῆς ἀντιδικῆς τὰ φανερὰ φεγάδια.
 Μεγάλος ὁ Μπαγιάνδερης, ὁ νέος Βαλκάνος,
 εἶναι Γιοσιμαῖων ἡ φιλία, ψαράδων ὁ Λαμινῶν.
 Στὰ δύσβατά τε τὰ Βενά, ποίος ἄλλος σερραϊνίζει;
 παρὰ ἐκείνος πᾶν γιατρὸς τέλει' ὅσον διορίζει;
 Βενά μεγάλα εἰν καλὰ μόνον, γὰρ τὸ Θερμαῖον,
 ὅμως αὐτάναι σὰ χωρὸν, κεῖ ἔχον κατωκίαν.
 Ἡ Σιωτροφιᾶς, τὰ ἀσπίτα, σαυτοῦ σπορτισμένον,
 σὰ Θεραπειὰ τ' εὐαίμων, κονταῖνι κ' εὐμενῶν.
 Μιὰ εἶναι κ' ἡ σφάτις τε, ἰδρύμας, κ' περιγιάλι,
 κ' ὅποιος πᾶν βορέθῃ, ὡς μὴ ἐλπίζῃ ἄλλη.
 Μακράναι τὰ τέλειά τε, κ' ὅσα καὶ νὰ ἴδῃς,
 ἰδρῶναι, κ' κινῶνται παρὰ τῷ καὶ τὰ φρονεῖς.
 Καὶ παρὰ τοῦ σὺν φθάνουσι, γροικῶν τὸν δραστίαν,
 π' αὐτὴς νὰ σερραϊνίσωτι, νὰ φύγῃ ἔχον βία.
 Ὁ μαῦρος, βρωμερὸς καπνός, ἀπὸ οἱ Φῆροι βλάπτει,
 τὸν Οὐρανό, τὴν θάλασσαν, σὺν σκωφῶν σκεπάζει.
 Ἡ κατακλιὰ ἡ βλαβερὴ ἀρχίζ' ἐκεῖ κ' ἀγᾶται,
 σπορτίζει, κ' ξαπλώνεται, κ' εἰς τὸ χωρὸν περναίει.
 Ἐκεῖ τεταῖος κατωκίαν, ἀπὸ πολλὰς ζυπαίει,
 γιανκλαπίζει εὐκόλῃ, κ' διωκτὰ πεινάει.
 Σὺν εἰν ἄδια, ὁ Ντρερ, ψυχρὸν αἶμα χώνει,
 διαπερνᾷ τὰ κόπιαλα, κ' τὰ φαρμακὰ ἀφίπει.
 Καὶ μετὰ εἰς τὸν αὐχένον, ἀρραίει, κ' φέρει,
 ὅταν τὸ βρῇ ὁ Ἡλῖος σὺν Ἀντιπύρῳ τῶν τέλει.

Θωρεῖ ὁ κόλπος σπυθραπὸς τὸν Χάρον ἐμπροσθέν,
 ὅταν σπικῶν ὁ αἶμος μὲ ἀρπύν τὰ Κύματα π.
 Οὐρίζει τὸ φεγγαῖον τὴν τὸ ἀβυσσον, Μτυγάξι,
 με τέτοιον κακὸν γείτονα, πῶς εἴς τῃ κάμνει χόρτι;
 Ἡ θυμωμένη ἡ καρδιά τὰ σφάλματα γνωρίζει
 τὴν λέγει ἡ Διὸς σιγῶν, καὶ ἔξάρει ἡ μὴ νὰ βεβῇ.
 Ποτὲ δὲ κατεφρόνισα τὴν ἀρακάτατα σπ,
 αἶμα τὰ ἔχον αὐχάμα νὰ εἴμ' ἀγλαῖα π.
 Πολλὰ θαυμάζω καὶ ἀπορῶ πῶς ἔχον τὰ παρὰ τῆα,
 Θωρῶ πῶς ἄλλοι μὲ ἀγαπῶν, πὶ καὶ αἱ αἰῶν;
 Α' π' τὰ ψυχρὰ πῶς μὲ λές πῶς ἔχον τὰ χροῖά μου,
 ἐστὶν π' αὐτὰ ἀμπεράνε τὰς χάρας, τὰ καλὰ μου.
 Α' ναίγῃ εἴν' ἡ χάρα μου πολλὰ νὰ ξεπερνῶσι,
 ἐγκλημάτ' ἄλλο φανερῶν, πῶς τὰ κατηγορεῖσι.
 Ἡ νοσιμάδαις καὶ ἑμορφίαις, πῶς λές πῶς δὲν γνωρίζεις,
 αὐταῖς εἴν' ἀναιδήματα, καὶ μὲ τὰς εὐθυμίζεις.
 Νὰ σὲ τὰς πῶς μόν' αὐτόμα, καθὼς τὰς τραχεῖατε,
 σὰ δειδῶν εὐαῖς ξεσικὸς, καὶ τὸ χροῖόν παύσῃ.
 Ποδεῖ καρδιά μου λαχταρεῖ νὰ εἴμηνε ζωγράφος,
 σοὶ Α' πελὴ τὸν θαυμασόν, ἑμπερος καλλιγράφος.
 Ἡ δὲλα τὸν Μπαγιάνδερε, ὡς εἴν' νὰ παραστήτω,
 με χροῖατα καὶ με βαφαῖς λαμπρὰ καὶ ζωγραφίστω.
 Ω'ραῖα ὄρη καὶ ὑψηλὰ, μ' ἄλλω τὴν ἑμορφίᾳ της,
 καὶ εὐα χροῖον εὐμορφον, πῶς σέκει σὺν ποδιά της,
 Μὲ σπῆν' αὐτοκτόκαρδα, πυκνὰ, καὶ σκορπισμένα,
 πῶς μοιᾶζον καὶ παλὰ χροῖα, καὶ ἄλλα μαζὴ εἶναι εὐα.
 Τὰ κίονια σὺν ἀερογιαλῖα, κοτὰ σῶς προσιναῖας,
 καὶ εὐα τὸ ἐκλεντότερον, πῶς καθόντα Νερχίδαις.
 Περίγιαλα χαρμόσιν καὶ εὐμορφας ἐπὶ ζῶν;
 Ἀρχόντισσας, καὶ Ἀρχόντας πὶ βραδί ἐγλενίζον.
 Τζαίρια τὰ δρυχάρη, μπασαῖα καὶ κοτὰ της.
 τὸν κόλπον τῶς μπαχτζεδές της, πλωτῆσαν θαλάσσοι της.
 Δειδῶν ὄρη καὶ ὑψηλὰ κύκλω ἀραδιασμένα,
 ὄνδαι, καὶ σῶκα μοιᾶζον, με φῶκα σκεπατρεῖα.

Χαλιά τὰ κατάπρασινά, πᾶν καύτε σρωμένα,
 μέ αὖθι, τὰ διάφορα, εἶναι περχυμένα.
 Ὁ κόλπος σαῦ εἴν' ἡσυχός, καθρέπτει πλεῖο μέγας,
 νὰ δείχῃ ποσῶς εὐμορφίαις, πιστῶ δὲ εἴν' ἄλλος.
 Αὐτὸν ἢ ἡ Πανσέλιος νὰ ἔχῃ θείλ' ἐμπροσθ' αὐτῆς,
 σπᾶν βγαίνῃ τὸ γιαστ' ἡμίτης νὰ ἰδῇ τὴν ἄμορφιά της.
 Ζερμπάσι εἶναι ὁ γιαλὸς σαῦ λάμπει ἡ Ξελώνη,
 καὶ ὅταν σφάφτ' ὁ Ἡλῖος εἴν' ἀργυρὸ Ταμπάκι,
 Φακίολια τὰ χαμηλὰ τὰ ὑψηλὰ Σαρκίια,
 τὸ βράδι σεργιαυίζαν αὐτῷ μέ τὰ καγδῖα.
 Γλυκιὰ φωνὴ μελωδική, πᾶ Ἀηδονί' ὁμοιάζει,
 ὅταν ἐπὶ τῇ τράχηδ' ὁ κόσμος τὴν θαυμάζει.
 Ἀπὲν ὅλοι σιωπῶν, τὰ Δάτ' ἀνπλαῦται,
 τ' Ἀηδονία, ἢ αὖ σπᾶσῶσι δὲν τὴν ἐξαπτερίδαν.
 Βαραῖς κονδίλ' ἀδωατῶν αὐτὰ νὰ ζωγραφίσαν,
 μόλις οἱ Ποιηταὶ μπορῶν νὰ τὰ ὁκομώσιν.
 Ὅποιος σεργιαυί ἀγαπᾷ τὴν ζέλια κάμνει χαῖρι,
 ἅς ἔλθῃ ἄμορφίαις νὰ ἰδῇ, πᾶ νῆς τε δὲν ταῖς βάζει.
 Καὶ ἀφ' ὅ αὐτὸς τε ταῖς ἰδῇ τότε θέλει γνωρίσει,
 πῶς μὴτ' ὁ Ἀπείλη μπορεῖ, οὐτὰς νὰ ζωγραφίσῃ.
 Καθέδρα ὠραιότητος, κὶ αὖ τὸν εἰπῶ περχιάζει,
 τὴν Δύσιν, ἢ Ἀνατολὴν δεξιᾷ ζερβία κητίζει.
 Στὴν μέσῃ της τὴν θάλασσαν ἀπλόχωρη μεγάλη,
 κλεισμένο ναῦα φαίνεται σαῦ Δίμη τὸ καυαλί.
 Καὶ μέ καχίκι πορὰ θεῖς, ταῖς χαρὰς τε γνωρίζει,
 Κατάσεμον, ἢ τὰ χωριά, περνώντας σεργιαυίζει.
 Ἐκείνοι ὅπῃ κατοικῶν εἰς τὰ λοιπὰ χωριά.
 ὁλόκληρον δὲν τὴν θωρῶν, αὐτῷ πᾶν ἄμορφίαν.
 Σαῦ φθασάν τὸν Μπεγκιάνδρε ὁ δρόμος της πλεώνει,
 σεργιαυί, ἢ τὸ ζεῦγι της τὸ ξανακαυνεργώνει.
 Ἀνατολή ἢ ἀλαζὼν αὐξάνει τὸν θυμόν της,
 δὲν ὑπαφέρει νὰ παινῶν τὴν Δύσιν, ἢ χωροῦν της.
 Θυμᾶται σαῦ οἱ Βασιλεῖς, αὐτῷ ἐκατοικῶσαν,
 τὴ λόγῃ της μόν' ἡθέλαν ἢ τὴν ἐπρομηθεῶν.

Δεὸ εἶναι λέγει θαύμασμα, χωρὶς τῶν σ' ἐρημίαν,
 ὀλίγῳ νὰ ᾔχην ἁμορφίαν, πολλῷ ἁλάθεϊαν.
 Μὴ γίνεσαι σου μερικὸς, περιέργως αὐθρόπης,
 γιὰ νὰ πᾶν ἡ τῆς τρέλῃς τῆς ἀπαδείξῃς τῆς τρόπης.
 Εἰ μὲν ἄρα πρῶτα εἶχας διὰ Βασιλισσὰς τῆς,
 ἢ ἁμορφίαν ἢ ἢ χάρις μὴ ἦσαν ἐπιθυμίᾳ τῆς.
 Βαλεῖνται νὰ ᾔχην εὐμορφίαν, μόν' μίαν ἢ ἀγαπῶσι,
 Συχνὰ ἢ ἀλλάζην θέλῃσι, ἁπλῶς ἢ καὶ ξεχνῶσι.
 Ταῖς νοσιμαῖδας προπῆν, τὰ ζήλια, κ' ἐγχευτζίδες,
 καὶ τὰ περιγιάλια εὐκόλα μὲ δίχως Φερετζέδες.
 Δεὸ τὸς ἀρέσει ὁ Κοντζές, μὲ φύλλα σκεπασμένους,
 καὶ μὲ ἀγκάδια τὰ σκληρὰ, νῆσον τελευτισμένους.
 Θέλει ληλῦδια εὐμορφα, ταῖς πόρταις νὰ σολίζην,
 τὸ περιγιάλι νὰ μπαχτζίς, κ' ἐκεῖ νὰ περιγιάλιζην.
 Μερντέμικο, τὸ Φερετζέ, τὸ νόσιμα: γιάσμακι,
 μὴ θέλῃς νὰ τὰ φορῇ, κάμῃ σ' αὐτὰ μονάκι.
 Εὐθὺς πῶ φθάσῃ βιασικὰ, διπλώνῃ τὸ κλειδώνην,
 τὴν ὥραν πῶ διαβαίνῃσι, μόνον τὸ ξεδιπλώνην.
 Μὲ τὸν καιρὸν ἢ τὰ χωρὶα, καθὼς θωρεῖς ἀλλάζην,
 ἢ σωτηριάς, τὰ στήθη, πόσον πῶ ἄλλα μοιᾶζην.
 Καὶ θέλει ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ λέν σ' ἀ Θεραπεία,
 πᾶν ὅλα τὰ περιγιάλια μὴ μὲ τὴν ἁλάθεϊαν.
 Πᾶν τὰ τρυγὰδι οἱ χοροὶ, ξεφάντωτες στυλίκια,
 ἔξω σ' ἀ περιγιάλια, καὶ μέσα σ' ἀ καρίκια.
 Ἀπ' ἐξορία πῶ ταναι, χωρὶς τὸ βλέπεις τύρα,
 θέλει κατὰσθῇ κ' αὐτὸ, Φανάρι νὰν καὶ χάρα.
 Οὐμὰτ' ἐστὶ ὅσα καιρὸν, ποιᾶται ἢ σωτηρία;
 πῶ ἦτον ὁ Μπαγινδερές; μικρὰ τὰ Θεραπεία;
 Ποιοὶ Ἀρχόντες Ἀρχόντισσαι σ' αὐτὰ ἐκατοικίσαν;
 ὁ γκεμιτζής, κ' ἢ λύρα τι, μόνον τὰ ἐπαυῖσαν;
 Ἀφ' ἧ οἱ ξέσοι πῆγαισιν μὲ ταῖς σωηθείας τῆς,
 ἀρχισαν τὰ νὰ φαίνονται, χαμεύας ἁμορφίαν τῆς.
 Γιατὶ Ἐλτζίδες εἰς αὐτὰ νὰ ᾤκωνται σωηδίζην,
 καὶ ἢ μετέναι Κόκκιναις πλέον δὲ ὀργαντίζην.

Τὴν ἑλθεῖσαν θέλῃσι, τὸ ζεῦκι προτιμῶσι,
 κ' ἐστὶ θαρρῆεις τελευτῶρη, πῶς γὰρ σὲ ἀγαπῶσι;
 Ἐγὼ δὲ κάμνω ἔγυθλα, βγάλετ' ἀπὸ τὸν νῦν σε,
 οἱ φίλοι μὲ φθαῖνοι, δὲ θέλω τὸς δικὰς σε.
 Τ' ἀκὴ' ἡ Δύσις πονηρὴ, κ' ξηροκατακίπτει,
 δὲ ἀποδείχῃ τὸν θυμὸν, λέγει μ' ἡμεροσταῆ.
 Πῶς φαίνεται κ' ἐγγράστες, ἀραθυμῶς ζηλοῖς,
 μὲ διαφοκέρει τὸν καυγᾶ, ἀπὸ στασιῶ χυρδαίς.
 Τὰ κοῖρια σε φαρμακερὰ ποτῶς δὲ μὲ συγχίζων,
 ὑπομονή, διάκεισις, τὴν γλώττά μὲ ἀρέζων.
 Ο' Φθόνος, κ' ἡ Ζήλια μεγάλα εἶναι πάθη,
 σ' αὐτὰ ὅττοι ὑπόκεινται, κάμνῃ μεγάλα λάθη.
 Εἴς τανὺ γιγνῶσι τὰ θαυμάσια, εἰς μάστιγ' αἰσθάνων
 τὸ χρῶμα τὸ καθολικόν, ὅταν μ' αὐτὰ κριταῖον.
 Ἐπαύω σὺν ἑλθεῖσα, πόσον γὰρ πῶ μὲ φθαῖνε,
 δίχως ἐκείνων εἰς χωρὰ, νεκρόναι τὸ σερραῖον.
 Κ' ὅς τις ποθεῖ τὸ ἴσιον π' εἶναι γὰρ γνωστὴν,
 ἀπ' τὸ ὄρθον, κ' μέτερον ποτὲ αἶς μὴ σασίτη.
 Κ' ἐγὼ γὰρ κ' ἐπὶ θυμῶ, μετρίαν ἑλθεῖσα,
 μισθὸν καρδίᾳ μ' ἐχθράεται, τυραννικῶν σκληρά.
 Ο' ποιοὺς τὰ μέτρι' ἀγαπᾶ, εἶναι αὐταπαιμέτος,
 κ' ὅς τις τῶν ἄλλων τυραννεῖ, εἶναι τυραννημέτος.
 Ποτὲ σκληρά ἢ σκληρὰ, δὲ εἴν' ἐμπιστάμεν,
 κ' ὅττοι θαρρῶν τ' εὐάντων, εἴν' ὅλοι γελασμέτοι.
 Ἡ ἀμορφία κ' ἡ ἀρετὴ, πόσον καλά περιγίζων,
 ὅταν βρεθῶν κ' οἱ δυὸ μαζῇ, γὰρ ἀδελφῶς ὁμοιάζων.
 Ὡς αὐτὸς εἴν' ἡ ἀμορφία, ὁ Φθόνος ὡς Θηρία,
 π' χάριν νάχων ἢ μπορῶν, σὺν εἴν' μαζῇ τὰ δυὸ;
 Πῶς τὸ σκληρὸν φαρμακίον, πόσον πολλὰ ζυγιάζει,
 ὅπῃ εἰς ἑκὶν πᾶσαντα, τὴν ἡδονὴν ἀλλάζει.
 Αὐτῇναι καλοῖσιν πῶς ἔχει κ' τὰ τεῖρα,
 τὸ καὶνὸς μὲ τὴν ἀρετῇ, κ' μέτερον ἑλθεῖσα.
 Ἐλὰ αὐτὰ ἢ ἀφίσωμεν γὰρ παντὶ ὁ καυγᾶς μαις,
 κ' γὰρ ἀναχρονισάμεν, τὴν παλαιὰν φιλοφρονέει.
 Ὅτον

Ὅσον ἐσὺ φαντάζεται, τίω λέγει ἡ Ἀσία.
 νὰ ἔχῃς τὴν ποροίμην σου δὲν θέλω τὴν φίλια.
 Τὰ ματιάμ' εἶναι καὶ θάρρα, ὡς εἶναι καὶ ἡ καρδιά,
 καὶ ξεχωρίζουν τ' ἀχρημα ἀπὸ τὴν εὐμορφία.
 Ἀνατολὴν ἡ Ἑλίας, ἡ Δύσις ὡς Σελήνη,
 τὸ βλέπεις ποῖ ἀπὸ τὰ δύο ζωογονεῖ, ἡδύνει,
 ὠρεῖς πῶς τὸν Αὐγερινὸν τὸν κάμνει νὰν φεγγίτης,
 ὅτ' ἔσ' τὸν ὀνομάζουσιν; Ἀστὸν τῆς Ἀφροδίτης.
 Ἀμὴ ἐμπαρὸς εἶναι ἡ Ἑλίας, δὲν ἔχ' ἀποκοπία,
 γιὰ νὰ καυχᾶται, σὰν καὶ σὺ, πῶς ἔχει εὐμορφία.
 Τὴν ἄλλο νάσαι σὺ θάρρεῖς, πῶς εἶσ' ἀγναυπία μὲ,
 λαμβάνεις λαμπρὴν, καὶ πῆλιν, ἀπὸ τὴν εὐμορφία μὲ.
 Μιὰ νύκτα ἐγὼ ἦκα εὐα πῶς τραγῶδες,
 εἰς τὸ μέρος πᾶναι ἡ Ἑλίας, Μπεργιανδερὲ παίνασε.
 Εἰς καθε εὐ κοτζακίτη, μὲ εὐπεχρον σιωπία μὲ,
 αὐτὴ τὴν ἀπεκρίνετο, μὲ πόθον καὶ μὲ βίαν.
 Φωνὴν ἀνὰ ἀνπλαλεῖ, εἰς τὸν ὑπερό μὲ σίχο,
 εἰπέ μὲ πὶ νὰ εἶσαι σὺ, πῶς σεκεῖς εἰς τὸν τεῖχο; Ἑλίας.
 Ἑλίας μιὰν χάριν σὲ ζητῶ, καὶ μὴν εἰπῇς τὸ ὄχι,
 Μπεργιανδερὲς εἶναι εὐμορφος, κατὰ τὴν φημὴν π' ὄχει; ὄχι.
 Ἀσώματ' αὐτὸν δὲν εἶσθαι σ' εὐγαζαν τὸ δερμάτι,
 ποιὸν τώρα νὰ πιστεύσω τὸ, σοχάσαι τὸ κομάτι: ὀμμάτι.
 Συχνὰ τὸ μάτι μᾶς γελά, τὸ ξεύρεις σὺ πὶ εἶναι,
 αὐτὸν τὸν λέγαν ἀγγελὸν, Κετὴν σὲ κάμω κελί, εἶναι.
 Εὐσὺ ὡσὰν εὐτοπία, μπορεῖς νὰ κάμης κελί,
 ὅτ' αὐτοὶ οἱ φίλοι τὸν μισῶν, πῶς νὰ τὸν μπεργιανδίσῃ; Δύσι.
 Ὅμοιος τὸν ὅμοιον ἀγαπᾷ, ὡς ἔχῃ καὶ ἀχρημα,
 πέμμε ποιά εἶναι εὐμορφὴ, μὲ δίχως φαντασία; Ἀσία.
 Ποιά ἔχει τὰ ἐγκλημάτα, ἡ Δύσις μὲ τὰ κάλλη,
 ἡ εὐμορφὴ Ἀνατολή, μὲ ὠραῖον περγιαλὶ; ἡ ἄλλη.
 Νὰ σὲ πιστεύσω τάχα γὼ, πῶς προημᾶς Ἀσία,
 τὴν Δύσιν ὅποιος μισεῖ, δὲν ἀγαπᾷ καμία. μία.
 Ὁνόμασε ἀπὸ τὰς δύο, ποιά ἔχει τὰ πρῶτα,
 γελά τὸ πᾶντος πέριστος, καὶ ἡ ἀσοχασία. Ἀσία.
 Ἑλίας

Ἡ'χὼ σαφίῳ ἔχε γειὰ, νὰ κοιμηθῶ πηγαῖο,
 ξανάρχομαι ἄλλῳ φορᾶν, κ' ἐδῶ τάλιν προτμεῖω. μεῖω
 Καὶ ἄλλος ὅπῃ τ' ἄκυσε ἀρχίζει, κ' φωτίζει,
 ῥωτᾷ, Ἀ'σίαν σαυ' ταυτὴν, γιὰ τὴν αὐασαυάζει. νάζει
 Ταῖς εὐμορφῶς ὁ Ἐ'ρωτας νὰ κερῆν εἶναι τάξει.

Ἀ'σία σαυ' πλειὸ εὐμορφῇ μπορεῖ νὰ τὸν προαῖξῃ. ταῖξει.
 Ποιὰ ἤμπορεῖ ἀπὸ ταῖς δυὸ Ἀ'νατολὴ, ἢ Δύσι;
 μὲ δῶρα, καὶ ταξίματα Κερταὶς νὰ ἀγιαρδίσῃ; Δύσι.
 Ἀ'λήθεια λὲς εἶν' πονηρὴ σὴν μαύατε πηγαίνει,
 κέρβελα μὲ τὰ κλημντὰ τὴν τάξει, κ' κερδαίνει. δεύει,
 Κάλιχ ὅς πᾶγ' σὸν Πάριδα, πῶ εὐμοφικὴ κοιτάζει,
 χαίει Εὐρώπῃ τὸν Νταβᾶ, Ἀ'σία ἤτυχαίξει. χαίει.

Ἡ' Δύσι ἀκνεί τὴν Ἡ'χὼ, πολλὰ τὸν κνίμε χαίει,
 Ἡ'λίς τὴν ὁμοίωσιν σωπαίνει δευ' ζητάζει.

Πολλὰ τὴν λέγει ἀπορῶ αὐτὰ νὰ τὰ πισεύῃς,
 αὐτὸ σημάδι φανερό, εἶναι πῶς μὲ ζηλεύεις.

Ποιὸν εἶδες ὅπῃ τὴν Ἡ'χὼ ὃ ἀκνῇ, κ' νὰ πισεύῃ,
 τὴν μαρτυρεῖαι μιᾶς τρελῆς μὲ πόθον νὰ γυρεύῃ;
 Ἡ'γάπ' αὐτὴ τὸν Νάρκισσον, ἀθλία ἢ κοπέλα,
 αὐτ' ἔκλασε, καὶ σεύαζε, καὶ ὁ σκληρὸς ἐγέλα.

Τῷ κάκῳ ἀδειχσ' Ἐ'ρωτας χυτῆντι τὴν Φαρέτρα,
 αὐτὸς καρδιάχει πέτρων, καὶ τῶτ' ἐγίνῃ πέτρα.
 Ὅ'λα εὐθύς τὰ ἔχατε κ' ἀπ' ὅλα τῶρ ἀπέχει,
 μόνον ὅταν πνᾶς λαλῇ, φωνῶν ὀλίγῳ ἔχει.

Κ' ὡς πῶρα τὴν ζαβάλιτα τὴν πέρνην σὲ μεζάνει,
 σευάζει, κλαίει, καὶ γελά, λαλεῖ, μὲ τὸ φαραχί.

Πῶς νὰ τὰ εἶπεν ἡ Ἡ'χὼ, κ' ἐγὼ μαζὴ τὰ ξεύρω,
 εἶπ' ἀνομοίως σ' ἄλλον, σὰ λέγω αὐτὰ εὐρῶ.

Ὅ'μως δευ' θέλω νὰ θαρρῆς, σαυ' τέτοια πῶς πισεύω,
 μὲ ἄλλας τρόπῃς διωκτῆς, τὸ δίκιομα γυρεύω.

Μόνημα τὸν ἐγρῶνκτα εἰς τὴν μεριά ἐκείνη,
 μιὰ νύκτα πολλὰ ἤτυχον, πῶ ἔλαμπ' ἡ Σελήνη.

Καὶ εἶχ' ἐκεῖ μὲ τὴν Ἡ'χὼ μακρὰν σιωπομιλίσαν,
 ἐκάνῳ σὸν Μπηγιόκδερε, ταῖς χάραις κ' ἐπὶ τῶν.

Ἄραγε πᾶν εἶν' ἐδῶ, πῶς σὸν καθ' ἑα σίχο,
 ἀρμόδι' ἀποκρίνεται, ὅσαις φράσις σωτύχω;
 Ἥχῳ ἀπὸ πῶ λαλεῖς, ὅμως δεῦρ' σέ κοιτάζω,
 αἰσασαίμην καὶ ἐστὺ, ὅταν αἰσασεράζω.
 Τὰ λόγια, γέλοια, σεραχμοί, φωνήμας μοιαίξει
 ποῖον ἔχεις σὺ διδάσκαλον, σαυτὴν τὴν ἐρημία.
 Τίλῳ λύπῳ πῶς μετέβαλε τὴν αὐθροπίνῳ φύσι,
 εἰς πέτρῳ πῶς αὐπλάλει, φωνὴ σαυτοδοκονδίστη.
 Ἐγὼ τὴν Δύσιν ἀγαπῶ, καὶ τὴν Θωρῶ κοντάτῃ,
 πέμπε καὶ πάγω εἰς αὐτὴν, ἢ νὰ σταθῶ μπροστάτῃ;
 Παρακαλῶ σε ὦ Ἥχῳ, μάλιστα σέ βιάζω,
 ὃ ἀποκριθῆς ἀρμόδια, σ' αὐτὰ πῶς σε ξετάζω.
 Μπαγικένδρες τ' ἄλλα χαράτῃ σέ χάρες ὑπερβάνει,
 ποῖοι τὸν ὁρώτος ὀλισταν, πὸν ἐκαμῶν ὃ αὐξάνει;
 Πολλοὶ τὸν κράζον ἀγγελῶν, φερτῶνας τὸ μετόχι,
 κονάκι, νάναι τῷ Βορῆα, γιὰ τὸ μπογάζει π' ὄχει.
 Ποῖον τάχα νὰ πισεύσῃ ἐγὼ, τὴν ἄλλαν ἢ ἐσεῦ;
 αὐτ' ἔχῃ μὲ τὴν λόγουςτων, τ' αὐτίμα γεμισμένῃ.
 Ἐγὼ τὸν λέγω εὐμορφον, γιὰ πὶ Θωρῶ πῶς εἶναι,
 αὐτὸν λέγω τὴν ἀλήθειαν, παρακαλῶτε κερῶν.
 Ἄν τὸν παυνέσω καὶ ἄλλῃ, ὥς κίμκο ἐμπαρῶσάτῃ,
 πὶ μ' ἔλεγεσ ἐσὺ Ἥχῳ, μὲ ὅλῳ τὴν καρδιάτῃ;
 Ἡ Δύσις καὶ Ἀνατολὴ γυρεύει τὸ ὁρωπία,
 ποῖα εἶν' πῶς τ' ἄχ' ἀπὸ ταῖς δύο; εὐδέχεται καμία.
 Μὲ λόγια πῶς ἀμφίβολα μὴ μὲ ἐγλενδιδίτῃς,
 μὲ τ' ὄνομα παρακαλῶ, νὰ μὲ ντεϊβερδίσῃς.
 Ὅταν ἡ Δύσις εὐγενική ἄρχει, καὶ βασιλεύει,
 γιὰ πὶ Ἀσία νὰ θαρρῇ πῶς χαίνει μανζηλεύει;
 Χίλις νὰ εἶναι εὐμορφῃ, Ἀσία παυνεμένη,
 Εὐρώπ' αὐτῇ ταῖς χάρες τῃς, πὴς, μενεϊ κερδεμένη;
 Ὅσον Εὐρώπῃ μίλει, Ἀσία βιάθυματῃ,
 πέτσιον διάλογον ποτὲ ὃ ἀνέστη δεῦρ' θαρρῶστε.
 Ἀνάγκῃ λέγ' ἢ ἄχμας νὰ ἔχῃ φρατέπ,
 μὲ τῷ το δεφευδενονται, τὸ ἔχῃ ὑπὲρ ἑτῇ.

Τί ἔχουσι νὰ κάμνουν τὰ ἄγρια Βανάνα,
 μέ τὰ δικάμει τὰ περνώ ; μέ μέ ἡ ἀχηριάσε ;
 Βανόν ὠραῖον ἔχω γώ , πῶ καὶ ἀρχαῖά σε ,
 αὐτὰ τὸ λευ τῷ Γίγαντος , τὸ βλέπεν τὰ χωριά σε ;
 Εἶν ἡ κορφή τῷ εὐδένδρος , ὡς κύκλος σολισμένη ,
 κί ἀπὸ νερόν ἐξαίρετον δὲν εἶναι στρημένη .
 Ὁ ἴσκιος εἶναι δροσερός περιβλεπόν τὸ θῶρα ,
 βλέπει χιालόν σὰν ποταμόν , περνώ τὸ περιθῶρα .
 Κατάσευον μέ τὰ Βανά , ταῖς Πανταῖς , τὰ χωρία ,
 πῶς σμίγῃσι , χωρίζονται , πᾶν θαῦμα κί ἀπορία ,
 Κάμπης , λειβάδια μέ νερά σὰ ἔχει ὑποκαίτη ,
 ταῖς πρασινάδαῖς ἐμφυταῖς ταῖς βλέπει ἐμπροσάτη .
 Θωρεῖ τὸ ἀξιεπαῖνον , ἀπείραστα Τοκάπ ,
 γιαλί κιογιῶ ταῖς εὐμορφαῖς , σασίζ' ἐκεῖ τὸ μάπ .
 Τὸ Μπέικοζι ἀκολουθεῖ , κ' ἔχει μυγάλιν βρύσι ,
 μέ πλήθια δροσερά νερά , μεκιάνι για Δερβίση .
 Τὸ πενθμόν Σηλτανιέ , κυπαρισσιῶν ὀρμαῖ ,
 ξηραίνθηκα , ἀγριέψαν , τὸ ἔκαμαν μπόσανι .
 Καὶ τὰ βανά τῷ Γιντζιρλιῶ , καὶ κάτω πρασιναῖα ,
 εἶναι σὺν ῥάχ' ἀμπέλια , δένδρη σὺν πεδιάδα .
 Καὶ κτ' τύχῳ βρέθηκε ἀγίασμα θαμμενόν .
 μέ πόρτα ὅλο πέτελνι τειχοτελγυρισμένον .
 Καὶ μαρμαροκαθίσματα ἐνδοθεν τὸ σολίζεν ,
 νερά καθάρα δροσερά , κάτωθεν αὐαβρύζεν .
 Ὅσοι τὰ εἶδαν κ' ἔπιαν , πολλὰ τὰ ἐπανῶσι ,
 πάλιν ὅσοι τ' αἰκῶσι , ποθῶν νὰ τὰ ἰδῶσι .
 Τὸ Τζιμπεκλί τὸ θαυμασὸν εἰς ὅλον τὸ κἀνάλι ,
 μ' ὠραῖα δένδρα φαντώτα , ἕως τὸ περγιαλί .
 Μέ τὰ κλαδιάτης τὸν γιαλό περνώ τὸν ἰσκιάζεν ,
 ὅσοι περῶν , καὶ τὰ θωρῶν χαίρονται τὰ θαυμάζεν .
 Τὴν Πάντα , καὶ τῷ Κανλιτζα , χωρίον εἰς τὸ ρεῦμα ,
 ἀπ' ἐξω τὰ Σαραγιάτα εἶν κοκκίνα σὰν αἷμα .
 Ἀκώρεια τῷ Γίγαντος Σελβί μπερνὴ τὴν πρᾶζεν ,
 σολίζεν τὴν κυπαρισσοῖ , ὀλίγον τὴν ἰσκιάζεν .

Τοπαθεσία θαυμασὴ ; ὥραϊα εἰς τὸ μάμπι,
 δευ' εἶχε περὶ εἰς αὐτῷ, αὐ' ἐκηζαν Παλαίη.
 Εἰς τ' ἄλλο μέρος χαμηλὰ ; εἶναι μικρὸ μποςάνι,
 πῶ κρᾶζεται Μαντζάρμπαχτζε ; κ' εἶναι περπνὸ σεργιαῖνι.
 Νεοκασράκι με' χωριό ; κ' παλαιὸ τὸ Κάστρον,
 Φαναρι εἰς ἀκρωρείαν, πᾶν Μπογαζιῦ τὸ Ἀΐτρον.
 Ὡρεῖ Μπογαζι θαυμασὸ, π' αὐοίγει τὸ καναῖλι,
 πλατεῖα Μαύρη θάλασσα, μ' ἄγγελο περγιαῖλι.
 Ὡρεῖ ὡς ἄσπρα τὰ πτερὰ, καράβια π' ἀρμενίζην,
 μ' ἀλαῖ σὰν πηγαίνουσι, ὀλίγα σὰν γυρίζην ;
 Ὡρεῖ κ' τὸ Ἰσάρεισα, τὰ ὑψηλὰ Βανάτη,
 τὰ σήηπα ; δένδρα ; Κάστρον τε, με' τότια ἐμπροσάτη,
 Τὸν Μαῦρο μῶλο παλαιόν ; πῶ τῶρᾶναι βεραῖνι ;
 γιὰ τί σκληρὰ τὸν γυρέμνιτε τ' ἀπαίδιον σεργιαῖνι.
 Μικρὸν τὸν Νέον μαχαλέ με' τὰ γυμνά Βανάτη,
 μέσ' σὸν δερὲ Σαρίγεμ θαμμένον σ' ἄ δευδράτη.
 Δένδρα πᾶναι πολυκαρπὰ ; σολίζην τὴς μπαχτζέδες,
 κισσάκια με' χαβύζια ; τρέχαμενοι Δερέδες.
 Καὶ ἄλλαις ἔχει εὐμορφιαῖς ; πλὴν ὅλαις εἶν' κρυμμέναις,
 σ' ὥραϊα Ὁρ' ἀνὰ μέσα ; παντοθεν σιορτίσμέναις.
 Βλέπ' ὅλα τῶτα τὰ χωριά ; κ' αὐτὰ τὸν θεωρῶνε,
 κ' ἐπάνω σ' ὅλα τὰ Βανά ἐτῶτον προτίμῶνε.
 Μπαγιάνδере με' τὸν Δερὲ ; δένδρη ; κισπερά ; ταλιάνια,
 ἄσπρη καμάρα σὸ Βανὸ, κ' κάτω τὰ μποςάνια.
 Τὸν Κόλπον βλέπ' ὀλόκληρον Βανά σ' ἐφάνωμένον,
 πῶ σὰν Σουργῆτζ' ὁ Γίγαντας τὸν ἔχει σολισμένον.
 Ἡ Μίσαις ἔπρετέ σ' αὐτὸν, γὰρ θῆναι νὰ κατοικήσεν,
 ταῖς εὐμορφιαῖς μὲ ἀπ' ἐκεῖ αὐταῖς νὰ σεργιασιῶσεν.
 Τὸν Βασιλέα τῶν Βανῶν, νὰ ἰδῶν με' τῷ κορῶνα,
 πῶ εἰς τὸ κάλλος ξαπερᾶ τὸν ἴδιον Ἐλικῶνα.
 Κάλλος τε τὸ πανθαύμασον, γιὰ τί τὸ ἐνθυμίζω ;
 εἶν' ἐπαινος παγκόσμιος τὸ ξεύρεις τὸ γνωρίζω.
 Καθρέπτῃς νὰ σὲν ἦδελα, νὰ σέκης ἐμπροσάμει,
 ἀντὶς ἐσένα, νὰ θωρῶ τῷ ὡραιότητά με.

Τῷ

Τὼ λέγ' ἡ Δύσις σὰν πανῶς ἐπὶ ταῖς εὐμορφίαις σου,
 δευ' σέ εἰσπνέονταί, ὥς εἶν' ἐν ταῖς ὑγιαῖς σου.
 Για' τί σέ κακοφαίνεται νὰ πῶ ταῖς ἐδικαῖς μου,
 ὡς τώρα σὺ δευ' ἤκστες, ἔπε ταῖς ἐμισαῖς μου;
 Καθρέπτῃς θέλεις νάμ' ἐγὼ νάμ' ἔχῃς ἐμπρός σου,
 ἀπὸ τὸν φθόνον τὸ ζητεῖς, ἔχαστες τὰ μυελᾶς σου.
 Τὸ ἰδιόν της πορώτερον εὐμορφῇ δευ' γνωρίζει,
 καταλεπτῶς πῶς ἠμπορεῖ νὰ ξυῖρ, τὴ ἀχρίζει.
 Μὲς' τὸν Καθρέπτιν μόν' θωρεῖ ἀντίτυπον ἰσχυιάτης,
 σὰν φάντασμα ἀτόμων, πῶς ἔχει ἐμπρός αὐτῆς.
 Ὅμοιος εἶν' ἡ ζωγραφία, πῶς βλέπ' ἡ φαντασία,
 ὅταν κοιμᾷτ' ὁ ἄνθρωπος, φάσματος εὐμορφία.
 Ἀλλοιῶς τὼ ξυῖρην ἐρασαί, σῶμ' ἐμψυχον θωρεῖς,
 καὶ πόσον χρηζ' ἡ εὐμορφῇ, νὰ κέρνῃ ἠμπορεῖς.
 Δυὸ εἴχες μάπαμ' ἄκστε ἐπ' αὐτῶν τὸν Καθρέπτη,
 καὶ ὅποια θάρρει νὰν εὐμορφῇ αὐτῆς νὰ μάθῃ πρέπει.
 Καθρέπτιν μὴ παλυσχαπᾶς, τὰ κάλλη σου ξομπλιάζει,
 τὼ δίχως τέρα εὐμορφία τὼ ἐδιπλασιάζει.
 Ἀνατολῆς, ἀτέλειαι εἶναι ἡ εὐμορφίας,
 Καθρέπτῃς καὶ εἶμην ἐγὼ, δυὸ ἦται ἡ Ἀσίας.
 Τὰ κάλλη μου αὐξάνουσι τὼ αἰραιότητά σου,
 καὶ ἔχω τὼ προτίμησιν, γιὰτ' εἶμι ἀγνάντιά σου.
 Μὲ φαίνεται δύο φοραῖς εἶναι πῶς ἀνομάζεις,
 Τοκαπ αἰραιότατον, πανεῖς καὶ τὸ θαυμάζεις.
 Σεμνὰ, καὶ δίχως ἔπαινον, ἔρξαι ἢ ἀπαρθεμῆτω,
 ταῖς πρασιναῖς π' ἄχω γὰρ, ἀπὸ τὰ δειδρ' ὀπίσω.
 Δεῦδρα ἐκεῖνα ὑψηλὰ, πῶς δυὸ χωρὰ σολίζου,
 καὶ ἀπὸ τὸν Μπεργιόκδερε τὸ Κεφελὶ χωρίζου.
 Εἶν' εὐμορφίας ἡ ἀρχὴ, καὶ μακρὰ τὰ τέλη,
 τώρα νὰ ταῖς διγηθῶ, καρδία μου τὸ θέλει.
 Εἴνα τζαῖρ' εὐρύχωρο, πελειώνει σὰ μπρος αἶνα,
 Βανά ἀπὸ ταῖς δυὸ μεραῖς, καὶ ἐμπρός σου τὰ ταλιάνια.
 Πολλὰ μπρος ἀνὶ ἀκολουθῶν, ὡς μιστῆς ὥρας σράτα,
 με πρασιναῖς με δειδρὰ, καὶ με φυτὰ γεμάτα.

Γλυκὸ νερὸν τρεχάμενον περὶ, καὶ τὰ ποτίζει,
 τὰ καίμει κλισιάδων, τρέφει, καὶ τὰ δροσίζει.
 Μιὰ βρύσι μ' ἐκλεκτὸ νερὸν, ἀπῆναι ξανκασμένη,
 εἰς πρασιναῖς πευθικαῖς, τὴν ἔχουσι κρυμμένη.
 Ἀπὸ δυὸ μέρη τὰ Βενά σέθεν ἀραδιασμένα,
 ὡς ταῖς καμαραῖς ὑψηλὰ, μὲ λόγους σολισμένα.
 Κοντὰ τὴς βλέπεις χωρὶς περὶ εἰς τ' ὄνομά τε,
 δυὰ κτήρια τὸ σολίζουσι ζερβὰ, καὶ δεξιά τε.
 Τόναι ναι τῷ Μπραϊμπασᾷ πολυφθαλμος καμαρά,
 τὸ ἄλλο Μπεύπ ὑψηλὸ, τῶν ὀμματῶν τρομαρά.
 Ἐπταύμορφος κηκναραῖς, μὲ τὰ πλατεῖα κλονιά της,
 πῶς τὴς διαβάτας κρᾶζουσι νὰ κάθωνται κοντὰ της.
 Στὸν ἴσκιον της τὸν δροσερόν σου σείρτζης δευ' λάχει,
 νὰ ξεφαντώσ' ἡ σιωποφία κοντὰ τὸ Ναμαζγκιαχι.
 Θωρεῖ λειβάδ' εὐρύχωρο, μποσανία πεδιάδα,
 γιὰ τὸ ἀγναῦπα, καὶ δειδρά, Βενά εἰς τὴν ἀράδα.
 Ἀσία λέγ' Μπαχτζέκιοι εἶναι τὸ ὄνομά τε,
 καλὰ καμὲς π' ἀνάφερες τὰ κτήρια πῶν κοντὰ τε.
 Γιατ' ἔξω ἀπὸ τὸ ὄνομα, τὸ Μπεύπ ταῖς καμαραῖς,
 εἰς ἀρκυς μπαραῖς τὰ λοιπὰ, τεταῖος, κηκναραῖς.
 Ἐλ' ἀφίσε τὰ χόρατὰ τὴν ξαναλέγ' ἡ Δύσι,
 καὶ σου μεγάλη ἀδελφὴ σέργω νὰ καίμης κείσι.
 Ἐσύσαι λες πλεῖον εὐμορφῇ, μέσα εἰς τὸ κανάλι,
 τὸ Μπελιγραδι σου ἐμὲ σὲ τάζω δευ' εἰς ἄλλη.
 Τί ἔγραψ' εὐὰς ἀνέστε σῆς Βαλεντὲς τὸ κίόσκι,
 καὶ ἰδὲς τὴ χάρες βέλτικηται καὶ πῶν νερά, καὶ Μπόσκι.
 Χαράς, καὶ χαρὸς χωρὶς, παινῶ ἐν σιωπομῇ,
 μὲ δίκιο σὰ ἐπίλοιπα ἐπῆρε τὰ πρωτεῖα.
 Βελγραδι τὸ ὀνόμασαν, διὰ τὴν εὐμορφιά τε,
 γιὰ τὰ σεργανῖα τὰ πολλὰ, καὶ τὴν ἐλάθερα τε.
 Μεγάλα δειδρά, καὶ μικρά, Βενά, Λαγκάδια, Μπόσκι,
 λειβάδια, βρύσεις, ρεύματα, χαβέζια, μπεύπ, κίόσκι.
 Εἰς μιὰ μικρὴν περὶ, αὐταῖς ἐνωμένα,
 ὅλα μαζί ἀρέσονται, χωρὶς τὸ κατ' ἓνα.

Μὲ τὰ νερά ἢ βρύσις τε, τὰ ρεύματα πληθύνει,
 ἢ τὰ τζάκια πράσινα, τὸ ρεῦμα εὐμορφῶν.
 Τὰ δένδρα καλλοπίζουσι τὰ χλοαῖα λειβάδια.
 καὶ τὰ λειβάδια τὰ Βανά, καὶ τῶτα τὰ Λαγκαδία.
 Σκεπάζ' ὁ λόγος τὰ Βανά, τ' ἀμπέλια εὐπρέπίζον,
 Τὰ δάστη, κάμποι, ἢ Βανά, πολλά τὰ νοσῖμιζον.
 Στολίζον κισσῖνα, καὶ δένδρα, τὸ Μπέντι τὰ νερά τε,
 τὸν Μπόσκον καλλοπίζ' ἐκεῖ, γλυκιά ἢ Σαλατσαῖα !
 Μεγάλα Καρχαρίατζία τὰ στήθα σκιαζόν,
 ὥσαν Βανά πικρόφυτα νὰ εἶναι ὁμοιάζον.
 Τὸ κάθε μέρος εἶν' αὐτὸ ἐν εὐμορφῷ σεργιαῖι,
 ἢ εἶν' τότ' αὖ πῃ γὰ νὰ τὰ πῇ δὲν φθαίνει.
 Οὕτως τὰ πλεῖο περίφημο πῇ δὲ ἐγκωμιάζον,
 ἐκεῖνο πῇ οἱ ξενικοὶ τὸ Μπαλέγκριον νομάζον.
 Κοντὰ σὲ ρεῦμα καθαρόν, τέρπνῃ μιὰ κρύα βρύσι,
 σ' αὐτὸ καλεῖ τὴν σωτήροφιδον κοντά της νὰ καθίσῃ.
 Τὰ μάπα νὰ γλευπῶσι μὲ τ' ἀργυρὰ νερά της,
 τὰ ὦτα γὰ ν' ἀκίσωσι τὰ μαρμαρίσματα της.
 Κ' ἢ εὐμορφαῖς καλόφωναις τὰ χεῖλῃ νὰ δροσίτην,
 ἢ σὰν Ἀηδόνια τῆς αὐγῆς, καλὰ νὰ τραγουδήσῃ.
 Νὰ σεργιαῖνίζον σὸ τέρπνῳ, κ' εὐρύχωρο λειβάδι,
 χαλκῶν σωχπαυτήμα, αὐτόναι κάθε βράδι.
 Σ' αὐτὸ σὰν Νύμφαις ἔρχονται, καλὰ εὐπρέπισμέναις,
 μὲ νῆρι ἢ Ἀρχόντισσας, ὠραῖα σοκισμέναις.
 Στολίζουσι τὸ Μπαλέγκριον, τὸ καμῖνον περιβολί,
 τόσον ὠρχιὸν ἢ εὐμορφον, πῇ τ' ἀγαπῶσιν ὅλοι.
 Φθαίνει τὴν λέγ' ἢ Ἀνατολή, φάρρῳ τ' εἶμαι θάμνιμῃ,
 σαῖς πρασιναδαῖς πευδικαῖς, μεσ' τὰ νερά πνιγμένη.
 Εἴωμαι Νταρμιντζάζιτα, καὶ μὲ σελοχωρῶναις,
 σὰν μὲ τὰ λευκοθυμῶ, ἢ νὰ τὰ συλλογῶμαι.
 Γιὰ τ' ὅσοι ἐσωηθίσαν, θάλατταν νὰ θωρῶσι,
 πὲς λόγους ἀποσρέφονται, γιὰλόν ἐπιθυμῶσι.
 Αὐτὸ τὸ Μπέντι σὺ μὲ λές, πῶς ἔχει εὐμορφία,
 καὶ γὼ σὲ λέγω ἀνύστητε τριταῖα τὴν αἰψά.

Η' θάλασσα ὅτ' ἰσχυρὰ τὴν ὀνομάζεις,
 σὺς κατοικῶντας εἶς τιμὴν, τὰς νόσους δὲ κοιτάζεις;
Πῶς ἔτιζεν εἰς τὸ ξάρον, κ' ἐκείνοι π' ἀρρώστῃσι;
 κὶ ἀπόμιν' ὅσοι τῆς θωρῆς, καλὰ τὸ μαρτυροῦσι;
Ξαίρεις πολλὰς πῶς τ' ἀφίταν, καὶ πλέον δὲ πηχάων,
 σαύ δὲ πιάσεις ἄκρως, τὰ ὅσα στυγερὰν
Σαύ εἶναι πάσρα σὺ χωρεῖς, ὀλίγοι ὄνραντις,
 πληρὴ εἰς καιρὸν θανάτου τὸν τόπον τὸν γεμίζον.
Η' πρασινάδες π' ὄχρ' ἔχω γὰρ, ἔχουσιν ἄλλω χάρι;
 ἡμέρ' αὐταῖς ἀρέσκει, καὶ νύκτα μὲ φερκαίει.
Ε'γὼ δὲ εἶμαι μοναχὴ, πᾶ ἔχω τέτοια γνώμη,
 κ' ἐκεῖν' ὅτ' ἀπὸ σέ ἀγαπῶν, τὸ λέγουσιν ἀπόμιν'.
Στὸ κίοντι σὺ Τοκάμην ἀπαύω εἰς τὴν τοίχην,
 μία μὲν ἡμέρα διάβασα ὅλως αὐτῆς τὴν εἴχην.
Ω' κίοντι ὑπαιότατον, μαπῶν πληροφορία,
 καὶ τῶν χαρίτων τιμᾶς, καρδιάς ἐπιθυμία.
Χαβύζι ἔχεις θωμάσθ', σὴ μέτρησαν πρὸς αὐτῇ,
 πᾶ ῥίχ' ἀπαύω τὸ νερὸ, σὺ ὑψηλὸν ταβάνι.
Λατρὸν, ὀδῶν, Διβαυχανῆ, μ' εὖ σοφὰ μεγάλα,
 καὶ τέσσαρα χαβύζια, εὖ κατόπι σ' ἄλλο.
Λειβαδί αὐτοσόλισον, πᾶν ὅλο ἀφῶδι,
 μ' ἐν ἄλλῳ κίοντι πλεὺς μικρὸν, τέσσαρα ταχνησία.
Καὶ τότε εἰς ἡ βρυγέτω, ἡμῖα σαύ Α'ζδέει,
 καὶ τὰ νερά τὴν τρέχουσι, χειμῶνα καλοκαίρι.
Σέπα καὶ τὰ Χαρέμια, ἐπὶ τ' αὐτῇ κητμενά,
 σὲ δένδρα ἀστύφυλλα, γὰρ γὰρ περπὶα κρυμμένα.
Οὶ σείρτζίδες καθάντα, σὺ χλοερὸν τζαίει,
 κοτὰ σὰ δένδρα, καὶ νερά, χάρις εἰς ταμηνύει.
Βενὰ περπὶα δασύφυλλα, μ' ἀρυχάρα τζαίει,
 δένδρα, πικρὰ φειδαλή, οἱ Κέδροι τὰ Τζιμπίεια.
Καὶ καρποφόρα ἔτερα. Μπρόσθος σαύ περπὶα,
 τὸν ὀσμύζον Εὐμαλί, μόν' εὖ ἔχ' ἡ Πόλι.
Ρεῦμα μὲ καθαρὸν νερὸν, πᾶ κρύσταλλ' ὁμοιάζει,
 αὐτῶν, καρτῶν, καὶ τῶν Νυμφῶν καθρέπτει γὰρ περπὶα.
 Εὐδύς

Τὸ σκότος βγαίνει βιασικὰ, μετὰ ἀπ' τὸ ὄρμαί,
 τῆς λέγ' με χῆμα ἀγχιον, συρθῆτε, τῶσον φθαίνει,
 Τῆς θαλάσσης τὴν ἀμφοῖα, τότε ὅποιος ἐνδυμάται,
 καὶ τὴν Σελήνῳ τὴν λαμπρῶν, σεναίνει, καὶ λυπᾶται,
 Εἴνῃ Σελήνῃ-σὸν γιὰ λό-διμπαδες σολισμένη,
 σὺς λόγους φαίνεται μαρτῇ, θλιμένη λυπημένη.
 Καὶ ὅταν σὰ καγίλια ἐμπάινῃ σεργιαυίζῃν,
 ἐδῶ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς σὰ σπῆπας τῆς χυρίζῃν.
 Τοκάπ, καὶ Χυγκιάρτικελ, ἔχει αὐτὴν τὴν χάρι,
 πῶ μέρᾳ θεῖς ἀρέσκετε, καὶ νύκτα με Φεγκάρι.
 Ἡ Δούσις ἀποκρίνεται, Δερβίτη δὲν πισδῶ,
 αὐθροποι ἐχλίζακιδες, αὐταὶ τὴν λέν γυρῶ.
 Καὶ γιὰ τὸν ἴδιον ἀκῆσα, πῶ λυτῇ τῇ μεγάλῃ,
 τὸν ἔκαμε καὶ ἐμέμφονταν τ' ὠραῖον μας καυάλι.
 Στὰ Θεραπειὰ ὃ ἀθλιος, μὴν νύκτα περπατῆτε,
 τὴν θαλάσσαν ἐκοίταζε, μόνος τῇ ἐλαλῶσε.
 Σκύτε καρδιά μου πλαῦταξε, ἀν' θέλῃς καὶ γλυτώσης,
 καὶ τὰ σκληρὰ σε βιάσαν, ἀδύς καὶ τελειώσης.
 Τὸ κακὸν ἀθλια καρδιά-βαρὺ ἀνασευάζεις,
 τῷ κακῷ κλές ἀθλημονῆς, τὸν πόνον σε φωνάζεις.
 Τὸ κακὸν καὶ τὰ σπῆλαχχῆσα τὰ λές πῶς εἶν καμμένα,
 τῷ κόσμῳ ὅλα τ' ἀκαθὰ, γιὰ σεναίνει χαμένα.
 Τὸ κακὸν καὶ τὸ σῆθος μου, τὰ κρίζεις κατοικία,
 Βητάνων πῶν χειρότερα ἀπ' τ' ἀγχα θηρία.
 Πῶ μέρᾳ φαμακιάει, τῶν νύκτα σὲ πληγώνου.
 παιδάει, σκευτζάει, μόν' πλεῖα δὲν σ' ἀποτῶν.
 Ὅπως καὶ ἂν πάγω καὶ ἀρεθῶ, πάντα φαρμάκι δίνῃ,
 καὶ ἀγαστῆς μιὰ σκυμῇ, αὐτὰ δὲν σὲ ἀφίαν.
 Ἐκεῖ πῶ ὅλοι βέλτικσοι ζάκια, καὶ ἐγλευτζέδες,
 αἰεὶ γιὰ σένα νονομῶν τυραννικῆς σκευτζέδες.
 Ἡ σωτροφίᾳς ὅλα χαρὰ, τὰ εὐμορφα σεργιακία,
 καὶ τῶτα γίνονται γιὰ σὲ παιδείας, καὶ τυράννια.
 Ἡ βρύταις τὰ κρυὰ περὰ, πῶ τρέχῃν μαρμαρίζῃν,
 τὰ χεῖλη μου ἀν' βρέχων, ἐσένα δὲν ὀρατῆζῃν.

Γρομᾶζει ἴσκιος δρατερός, ἐκεῖ δὲ καύεις χάρι,
 κοιταζώντας τὸ χρώματ', μαζίστη πῶς περιάζει.
 Γλυκιὰ φωνή ἀκούοντας, παθητικὰ τὰ Σάξια,
 τότε πλεῖο ἀνιδύναναι κρυφάσθαι τὰ μαράζια.
 Γ' Ἀἰδονίαν τὰ μελωδικὰ τὸν μαῖϊ σαυ' κελαιδύναναι,
 θαρρεῖς πῶς κλέβ', μοιρολογεῖν, καὶ νὰ σὲ συμπονῶναι;
 Ἰ' ταν Φεγκάρη τὸ λαμπρὸν τὴν θάλασσα χρυσῶναι,
 πῶς ἄλλαξευ ἡ τύχη της, καλὰ τὸ φανερώναι.
 Ἰ' σὺ σευάζεις μοναχὴ κάτω σὸ περιγιάλι,
 σαυ' τραγυδῶν, χοράδου, καὶ χαίρονται οἱ ἄλλοι.
 Ι' Ἀφροδίτῃ ἡδονῇ δὲ ἔχει νὰ χαρίσθαι,
 Οὐπὲ ὁ Εὐρωπας μπορεῖ νὰ σὲ παρηγορήσθαι.
 Ι' Χάρος πῶς σὲ πλήγωτε, κρατεῖ πικρὸν βοτάνι,
 τὸ πέρατ' ἐθανάτωτε, καὶ σευὰ θέλει γιαίνει;
 Ιοτῶς δὲ τὸ θαυμάζομαι τὴν ξαναλέγ' Ἀσίαν,
 π' αὐξάνει πόσον τὸν σάδα, χωρὶς σενοχωρία.
 Ἰ' τῷ λόγῳ μ' ὅσοι ἔρχονται, με' βλέπουν, καὶ θαυμάζουν,
 τ' ἀπλόχωρα σεργιανίαν, λύπην διασπενδαίναν.
 Ἰ' λαοῦ σαυ' αὐτὸ θαρρῆς, τὴν λέγει ἡ Εὐρώπη,
 ὡς ἀμορφίαν σε ἡ ἀγάπην οἱ ἄθλιοι αὐθρύποι.
 "νας μεγάλος φίλος σε μιά μέρα ἐπερνῶτε,
 ἀπ' τὸ Γοκάπ' ἐρχόμενος, κοτζίκια τραγυδῶσε.
 Ἰ' πελπισμένη μὲν καρδιά τῷ κατ' αὐαστευάζει,
 καλὸν πῶς ὑπερήθνητες πλέον δὲ ἀποτάζεις.
 Ἰ' αὐτὴ κλάψητε σείς ὄμματά, ὥς πῶς νὰ χυθῇ,
 τὴν ἀμορφίαν πῶς χάπτετε, δὲ θέλει τὴν ἰδῇ.
 αὐτὰ σεργιανίαναι νεκρά, καρδιά νεκρὴ σαυ' εἶναι,
 ἀλήθει' αὐτὴ λέγει τὰ χεῖλη μὲν, ἐστὶ καρδιά μὲν κείνη,
 καρδιά π' ὄχαστε καρδιά, καρδιά ἐμπιστεμένη,
 δίχως ζωὴν εἶν' ἡ ζωὴ, ζωὴ τυρανισμένη.
 "ν αὐτὴ ἄλλα νὰ λαλῶ, δὲ ἔχω γὰρ σιωπήθαι,
 εἰς τὴν φιλίαν, σὸν καυγᾶ, μ' ἀρέσει ἡ ἀλήθεια.
 ὅς ἐγλεωτξίδεις π' ὄχουσι τὰ ζάκια, καὶ σεργιανία,
 σὸ Μπελγρὰδὶ ἀκῆσαι, καὶ ἰδὲς αὐτὴν τυρανία.

Ο'λ' αἷς ἀνέστην τὰ χωρὰ, ὅλ' αἷς καθίστην καί τε,
 σεργιάινια τῷ Μπελιγραδιῷ, καὶ τῷ ἐλάθεραί τε.
 Τὸς ἐγλεντζέδες π' ἔχουσιν, ὅσοι τὸ κατοικῆσαι,
 τὰ ζάκια ὅπως κάμνουν, καὶ ὅσοι τ' ἀγαπῶνται.
 Ἡ μέρα γεγαυράνεται, εἰς αὐτὴν ἐγλεντίζαν,
 μετ' αὐτῇ δρασίᾳ καὶ συμτροφίᾳς, πηγαίναν σεργιάινιζαν.
 Βγαίνουν ἀπὸ τὰ δύο χωρὰ Ἀρχόντισσας τὸ βράδι,
 καὶ σὰν τὰ Περίεργα πετῶν μετ' αὐτῷ κοπαδι.
 Καὶ χίλις τόπως ἔχουσιν γὰρ πᾶν γὰρ περπατήσαν,
 σὲ δούδρα, βρύτας, ράματα, μετ' αὐτῇ καὶ καθίσταν.
 Δίχως καγὶνὶ ἡμπορῶν αὐτὰ καὶ σεργιάινιζαν,
 ὅπως αὐτὰ πάγαν, καὶ εἰς αὐτὴν, πάντοτε ἐγλεντίζαν.
 Τὸ καθεὶ μέρος ἔχει καὶ ξεχωριστὴν μιὰ χάρι,
 πῶς ζωγραφία φαίνεται, φύσεως γιαντινῆς.
 Στὴν ἴσκιος τῆς δροσερῆς, εἰς αὐτὴν τζαϊσεα,
 Ἀμπέλια τὰ ἀπλόκομα, εἰς τὴν περὶνὰ μπαϊσεα.
 Ἐνὰ μέγαλο μάλισσα, μ' ὠραία θεώσια,
 πῶς βλέπει δύο θαλασσας, καὶ Πόλεως τζαμιά.
 Μὲ πρασινάδας διάφορας, Νεκρὴν εἴη ἡ μορφὴν,
 μποςάινια, βρύτας μετ' αὐτῇ, καὶ κιάσκι καὶ σαλήν.
 Εἶναι περὶνὸς ὁ δρόμος τε, ἐξαίσιον τὸ σεργιάινι,
 γὰρ τὸ παίνεσθαι ἀρκετὰ καὶ γλιωστὰ μὴ δεῖ φθάνει.
 Ἡ ἀμορφία εἴη πολλὰς, πῶς γὰρ ταῦς παρὰ πᾶσι;
 αἷς διηγηθῶ τὰ ζάκια, καὶ αὐταῖς αἷς σωτήριον.
 Ἐλτζίδες ὅταν θέλωσι σ' αὐτὰ τὰ δύο χωρὰ,
 σεργιάινια, καὶ σελίνια, κάμνουν μ' ἐλάθερα.
 Πηγαίνουν σὺν ἐξοχίῳ, Τζαυπερα καρδίαν,
 καὶ Πυραμίδες εἰσὶν, νύκτα τὰ δονατίζαν.
 Μεγάλα τὰ φύσνια, εἰς αὐτὴν ἀνέβαιναν,
 καὶ ὅταν γὰρ εἴη λαμπρὰ βροχὴ, πικιῆλια καταβαίνουν.
 Καὶ ἄλλα πλέον τεχνικά, πῶς σκαμνίστας ἀγαθὴν,
 πολλὰς καυδύλας σκορπισαῖς, καὶ ἄλλα ὁμοιάζαν.
 Καὶ ἄλλα σὰν Ὀφίδια, δεξιά ζερβιά πηγαίναν,
 συρμὸς χυτὸς ἀφίκοι, βρατῶν, κζιμπλίδες ἀφίκοι.

Σαυ' εἴν' αὐτὰ μὲν τὸν κισμὲν, Σοργῶτ' ἔξι χημαπίζην,
 πόσαν μεγάλας, ἢ λαμπρό, πῶ τ' ὁμίματα σασίζην.
 Ὠραῖον εἰς φαινόμενον, πῶ τ' ἄλλα ὑπερβαίνει,
 σβύσει δ' ὄφθ' ἢ ὁρεξίς αὐξάνει, δεσ' χορταίνει.
 Ὡς στανιρβαῖα μὲ φασπαῖς πολλὰ εἰς τὴν ἀράδα,
 ἢ ἄλλ' αὐαίπτην σαυ' κηλα, ταῖς κόχαις σαυ' λαμπάδα.
 Καὶ ὅλα εἰς τὸ πέλος τῆς πτυπῆς, βροντοκοπέσι,
 μὲ Κυμπαράδες, τυφεκίαις, ὡσανὺ νὰ πολέμοι.
 Τροχοὶ μὲ τὰ φωτένια, π' ἀχόλαστα γυρίζην,
 ἀκτῖνες τῶν ὡς Ἡῆλιοι, τὸ σκότος τὸ φωτίζην.
 Κι' ἄλλα πολλὰ χυτέραι, π' ἔχ' ἢ πυρτεχνία,
 αὐτῷ μεταχειρίζονται, μὲ τὰξιν συμμετέχαι.
 Σαυ' θέλων φίλοι σμίγονται, τὸ μέρος συμφωνῶσι,
 πῶ τὸς ἀρέσει πλειότερον νὰ πάγην νὰ χαρῶσι.
 Εἰς τὸ Τζιφτὲ χαβῶζι παῦ οἱ Ἀρχόντες κονάην,
 παρ' αἰμέρα ἐκεῖ κοντὰ οἱ δῦλοι μαγειροῦν.
 Ὠραῖα σάλα γίνεται τὸ παρ' αἰνὸ τζαίει,
 τὰ δευδρα μὲ τὸν ἰσκιόντως, εἰς ὄψηλὸν τζαυτίει.
 Καὶ μὲ ἑρωσίδι ἀρχοντικά τὸ ἔχον εὐλισμεῖο,
 μὲ μαξιλάρις, ἢ χαλιὰ, σαυ' σάλασαι ἑρωμέο.
 Ἐκὶ ἀκμπῶν Ἀρχοντισσας, ὠραῖα εὐλισμεῖαις,
 ἡγὰρ εἰς μιντέρα τακτικὰ εἴλην ἀραδικωμέαις.
 Γῆς Ἀφροδίτης τῆς Θεᾶς νὰν φαίνεται Διβανί,
 τῷ πῶτῷ τῷ Ἐρωτος, μὲ Τάχτι, Ὁσμείντασι.
 Καὶ Τάχτ' εἴν' τῷ Ἐρωτος, τὸ κίσκει πᾶν εἴη μέση,
 εἰς σὲ λειβαδί αὐοικτὸ, ἢ Μπότσκο πῶ ἀρέσει.
 Εἴν' τὸ χαβῶζ' ἀρύχωρο, εἰς δού διηρημένον,
 μὲ καθίσμα Βασιλικὸ, νέον κεκοσμημένον.
 Εἶναι πρηνὸ τὸ βοτῶ, πῶ κἀμνην τα νερά τῷ,
 κὶ ὡσανὺ ποτάμια τρέχουσι, εἰς σπέτασμ' ἀποκάτω.
 Τὸ μέσημέρι τῷ ἰσκιᾷ τραπέζ' οἰκονομεῖν,
 σ' αὐτὸ ὅλοι μαζώκονται, ἢ μὲ τὸ Πόντζ χειρῶνε.
 Τραπέζ' πλουσιοπάροχον τὸ κῆφι τὸ αὐξάνει,
 ταῖς εὐεθῆσαις χαροποιεῖ, ἢ τῷ καρδιαῖ ἀφραίνει.

Μὲ ζεῦκ' ἀνενδιήγητον τρώγων, ἢ ξεφαντώνει,
 μὲ τὰ τραγῦδια σὸν χωρὸν τῷ σωτροφίᾳ συνώνων.
 Καὶ μὲ χαρὰν πηγαίνουσι, σὸ Μπεῦπ σεργιαίνουσι,
 ταῖς διμορφαῖς τῆς ἀγγελίας, μὲ ἡμεραὺς σολίζουσι.
 Μὲ ἔστι τὸ σεργιαίνω τὸ ξανακαυνοῦμαι,
 Τὸ ζεῦκί τῆς ἀκολοῦθῶν, τὸ βράδι τ' ἀποσώπων.
 Τίποτι σεργιαίνω εἶδα γὰρ, τῷ λέγει ἡ Ἀΐα,
 εἰ ὥραϊο τὸ Τοκάμπι, μ' Ἐλτζίδων παρταίει.
 Θωρῶ χαρέμια π' ὄρχονται, σα μαῖζια σκαπασμένα,
 ἀπ' τ' ὁμορφο Χανκιάρτικε, Εἴρωται φορτωμένα.
 Ὅσων πάλιν πῶ βγαίνουσιν ἀπὸ κλαβιῦ σκλαβία,
 πηδῶν, πετῶν, ἢ χαίρονται, μὲ τέλεια λήθεται.
 Καὶ τὰ Εἰσνάφια κλάσαι, σὴ Ἀνακτος τῷ σκάλει,
 κάμνουν Τρυφεράτζια, πῶ ὑπερβαίνουν τ' ἄλλα.
 Καρδιζουσι τζαντίεσι, ἢ εὐμορφα τὰ σρώνων,
 Τζεγκίδες ἔχον, Σαῖζια, μὲ αἰδεῖα ξεφαντώνων.
 Κ' οἱ σείρτζιδες συνηθῶν, κονάειν σὰ τζαῖερα,
 καὶ πωληγύρι φαίνεται, Ὅρδὶ μὲ πὰ τζαντίερα.
 Οἱ Μπόσκοι τ' εἶναι πεμθικοί, ὅλο μελαγχολία,
 τὸ μοναχὸν τῆς ὀνομα, μὲ σφίγγει τῷ καρδία.
 Ἀνθ' ἐκ καὶ κήτης καὶ σὲ πῶ, πῶς ἕκας τῆς πωνῶτε,
 πόνον τὸν αὐτοπάφορον, σ' αὐτὴς παρηγορῶσε.
 Ἢ νέα πρώτη αἰαίξιν, ὅταν τῷ γλῶ σολίζει,
 τὸ Μπελιγχαδί ἢ καρδιάμ', ἐπιθυμεῖ, τζιερίζει.
 Δὲν εἶναι πάθος τῆς καρδιάς, πῶ Μαῖς δὲν γιατράει,
 ὑγείαν τῆς ὁ ἀσθενείας, ὅταν ἐκεῖ γυρῇ.
 Ὅμως ἐμεῦ τὸ πάθος μὴ εἶναι χωρὶς δερμαῖ,
 γιὰτ' ἔχω λύπην σὺν καρδίαν, πῶ Κάρος μόν τῷ βγαίνει.
 Ἐκεῖ μπορῶ ἐλάνθερα, σὺν μοναξιά νὰ κλαίω,
 καὶ ὅπ' ἔχω σὺν καρδίᾳ, σὺς λόγκους καὶ τὰ λέγω.
 Ὡς τὸ Τρυγόνι Φλιβερό, κλαίει, παραπονᾶται,
 μακρὸν ἀπὸ τ' ἄλλα τὰ πάλιν, πόνον τῆς διηγάται.
 Σταῖς παρχονάδαις ταῖς μανταῖς, θέλω γάμαι κρυμμένος,
 μέσα εἰς λόγκους σκοτεινὰς, ὥσπερ νεκρὸς θαμμένος.

Τὸν Ἡ^ολιον νὰ μὴν θωρῶ, ὅτι λαμπαρὸν τὸ φῶς τοῦ,
 νὰ βλέπω ἴσκιος περθικὸς, τὰ δένδρα πᾶν ἐμπρὸς τοῦ.
 Μόν' τῷ Σελῳίλιν νὰ θωρῶ, πῶς εἶν' ἐκεῖ θλιμένη,
 σταῖς πρασιναδαῖς ταῖς μενταῖς, φαίνεται λυπημένη.
 Τὰ λυπηρὰ, ἢ θλιβερὰ, μὲ τῷ καρδιάμ' περιγιάζην,
 ἢ πρασιναδαῖς τὰ νερά, λύπη, ἢ δάκρυα μοιάζην.
 Τὰ σκυθραπὰ τῷ φαίνονται νὰ τῷ παρηγορεῖσι,
 νὰ νιώθῃσι τὰ περθικά, ἢ νὰ τῷ συμπονῇσι.
 Θωρῶ αἴρας σου φυτῶ, τὸν λόγον νὰ συγχίζῃ,
 αὐαγεσάζει μετ' ἐμῶ, τὸν κάμνει, ἢ βοτίζει.
 Φύλλα τὰ νεοπράσινα σαλδίωντας βοτίζειν,
 μὲ τῷ δροσιᾷ μὲ βρέχουσι, σου νὰ μὲ κλέν δακρύζην.
 Δένδρα ὠραῖα, κ' ὑψηλὰ τῷ κορυφῷ κενῶσι,
 πῶς φαίνονται πῶς ἐννοῶν, λυπῶνται, ἢ πονῶσι.
 Ρ' ἄματα σὰ κατὰπικα, τρέχουσι, μερμηκεύζην,
 νὰ μὴ μ' ἀκῶσεν φάγῃσι, κί ὅπισθω δευ' ὑπερζην.
 Μεγάλαις βρύσαις, ἢ μικραῖς, ὥς νὰ μὲ ἀγγελικῶσι,
 πῶς δακρυοθρηνολογῶ, ὅτ' ὅδωρ δακρυροῦσι.
 Καὶ τὰ Πηλιά τὰ πλημιστὰ μὲ λύτῳ κελαδῶσι.
 ἀπὸ κλαδὶ εἰς τὸ κλαδί, πετῶν νὰ μὴ γροικῶσι.
 Μόν' τὸ κλοξάει τ' ἄθλιο αἰθεῖ, ἢ θαυμάζει,
 μαθαίνει νύκτα νὰ βογκᾷ, κ' ἡμέρα νὰ στενάξῃ.
 Ἀνπηχῶσι τὰ Βενὰ, τὸ ἄχ' ὥσων ἢ μένα,
 αὐαγεσάζην ἢ αὐτὰ, γιὰτ' εἶναι χωριτμένα.
 Νάυ πέτρα ἢ Ἡχῶ ξεχνᾷ, στενάζει, μὲ λυπᾶται,
 ὅλα δευ' εἰργεῖ νὰ τὰ πῇ, τὰ πηλὴ μόν' διηγᾶται.
 Μεγάλου κῆρυ σου Βενό, ἐκταπκὸ νὰν μοιάζει,
 ἢ σου νὰ εἶχεν ὀφθαλμῶς, δακρύων βρύσαις βγάζει.
 Κί ἀπ' τὸν κλαυθμὸν πῶ κάμνω κί, στενόμενος κοντάτω,
 τόσον θαυμάζει κί ἀπορεῖ, πῶς σέβην τὰ νερά τοῦ.
 Ἡ Δύσις τάχα λέγει της, γνωρίζεις τῷ αἰτίᾳ;
 γιὰτ' ἔτ' ἐπέγραψε, ξηρὰς τῷ ἀμορφία;
 Μὲ τῷ καρδιάτ' ἐπέγραψε, τὸν Μπόσκον τὰ δένδρα τοῦ,
 μὲ στεναγμῶς τὸν αἰέμου, μὲ δάκρυα τὰ νερά τοῦ.

Τὸ κάλλος ἐμετέβαλε, ὡς εἶναι ἡ καρδία,
 αὐτὴ θωρεῖ τὸ χάλι τῆς, κί ὄχι τῶν ἄμορφία.
 Μ' αὐτῆναι τόσον θαυμάσιον, πῶ ὅσοι τῶν θωρεῖσι,
 τὴν φροῖνονται, τὴν χαίρονται, τὴν θέλῃ, κί ἀγαπῶσι.
 Μόν φαίνεται σαυ σκοτεινὴ, σὰ μάπα τὰ πλαμένα,
 σαυ εἶναι μαύρη ἡ καρδιά, εἶν ὅλα μαυρισμένα.
 Ταῖς πρασιναῖδας λέει μανταῖς, καὶ χλομιατμένα τ' αὖθι,
 κί αὐτὶς νὰ τῶν ἀφροῖνεσιν, αὖξάνουσι τὰ πᾶθι.
 Τὸ μέλος θρωῶς φαίνεται, καὶ λυπηρὸ τ' Αἰδόνι,
 θαρρεῖ πῶς σαυ τῷ λόγῳ τῆς, τὸ νῆρι τὸ σκοτίνει.
 Γλυκιὰ φωνὴ μελωδική, τ' ἀρμονικὰ πῶ Σάξια,
 συγχίζουσι μελαγχολῶν, αὖξάνουσι τὰ μαράζια.
 Τὰ λόγια τ' εἶναι λυπηρὰ, καθὼς κ' ἡ φαντασία,
 τὸ πᾶθος ζωγραφίζουσι, πῶ ἔχει ἡ καρδιά.
 Δευ' ἀμφιβάλω πῶς αἰλλοῖως θαρρεῖτε κ' ἐλαλῶσε,
 σαυ τῶν καρδιὰν τὸ καίμῳ, δευ' τῶν ἐτυραννῶσι.
 Θωρεῖς ἡ γλῶττα πῶς λαλεῖ, καρδιά ἡ πονεμένη,
 ἐπαύω εἰς τῶν φρένα τῆς, μόν τρέλαις σωτηραίνει.
 Καὶ ὅποιος γράφει σαυ κί αὐτὸν, μεγάλῳ φρένῳ ἔχει,
 πῶς δίχως γνώτης χαλινὰν, σαυ ἄλογον μόν τρέχει.
 Ἐτῆς τῆς περιγραφῆς, δευ' μ' ἄρρεσεν ὁ τρόπος,
 εἶν σκοτεινὸς, καὶ λυπηρὸς, χαρμόσυτος ὁ τόπος.
 Αὐτὰ μ' ἐς ἐνοχώρησαν, πάλιν τῶν ξαναλέγει,
 ἔλα νὰ τὸν ἀφήσωμεν, τῶν τύχῳ τὴν νὰ κλαίγῃ.
 Κάμει καλὰ ὁ ἄθλιος νάχῃ συνομιλία,
 μέ τ' αἴψυχᾳ μέ τῶν Ἡχῶ, πρέπῃσα σωτηραφία.
 Θαυμαζῶ πῶς τῶν λόγων, αὖθις καὶ τὸν πισάει,
 νὰ τὸν πισάσωσι μαζί, τὴν ἄλλαν συμβαλίνουσι.
 Πίκρα πικρὴ σαυ τῶν καρδιὰ πικρότατα πικραίνει,
 κάμνει πικρὰ καὶ τὰ γλυκὰ, γλυκὺ δευ' τῶν γλυκαίνει.
 Χίλιαις καρδιαῖς αὖ εἶχα γῶ, δευ' ἔδιδα τὴν μία,
 ὅτε τὴν πλεὺς χειρότερη, γὰρ ἔρωτος αἰτία.
 Δίχως αἰτία ἄρχισες, αὐτὰ τὰ μοιραλογία,
 ἔλα εἰς τὸ προκείμενον, μάπα μὴ ἄλλα λῶσι.

ἔναι τῶν αἵτων ἢ πηγῶν, τὰ ῥάματα οἱ Δερέδες,
 καὶ ἀπ' αὐτῶ καταύγονται, τῆς Πόλης οἱ τζετμεδες.
 Ὁ Μπέντ ὠνομάπητα, δίχως νὰ ζωγραφίσω,
 κάλλη τε τὰ ἐξαίρετα, καὶ πῶς νὰ τὰ ἀφήσω;
 Ὁ μάπ ὅσον τὰ θωρεῖ, ποτὲ δὲν τὰ χαρταίνει,
 καὶ ὡς Καθρέπτης τὸ νερὸ, τὰ πέρνει τὰ κληθαίνει.
 Ὁν Οὐρανὸν, τὰ Σύνεφα, σὴν μέτῳ τὰ ξομπλιάζει,
 ταῖς πρασιναδαῖς, τὰ Βενά, τὰ πολυπλασιάζει.
 Ὁ Μπέντ, καὶ τὰ κισκία, ὠραίαν τὴν μορφήν τῆς,
 σκιαγραφίζον παθαρὰ, μὲ χρῶμα καὶ βαφὴν τῆς.
 Ἡ εὐμορφος ὅταν ἐκεῖ, σταῖς ἀκrais περιγυρίζον,
 ὡς ἡ Νεραΐδες σὸ νερὸ, τὴν Αἰμνήν τὴν σολίζον.
 Δυὸ μάπαχει σὸ πορτόπικον, τὰ δάπρυα ξεχειλίζον,
 πᾶ σὰν ποτάμια τρέχουσι, βοᾶσι, καὶ ἀφρίζον.
 Σαὺ σόμα π' αὐτογισφαλεῖ, μιὰ πάρτε κάτω ἔχει,
 βγαίνει μ' ὀρμὴν πολὺ νερὸ, ξαπλώνεται, καὶ τρέχει.
 Εἰν τ' ὄνα μέρος ὡς χιालὸς, καὶ ποταμὸς τὸ ἄλλο,
 σὺς Μπόσους δὲν εἶν κήριον, τὸ ξεύρεις πλεὶς μεγάλο.
 Τῷ λόγῳ ἢ ἀπρέπειαι, πολλαῖς εἶν καὶ μεγάλαις,
 εἰς κάθε μέρος διάφοραις, τότεν πᾶ μοιάζον ἄλλαις.
 Εἰς τ' ὄνα μέρος εἶν δένδρα, μὲ ἀμορφία περίστοια,
 ὥσαν λαμπαδες μοιάζουσι, ψηλὰ σὰν κυπαρίσσια.
 Εἰς ἄλλο μέρος κασταναῖς, ὅτῃ καρποφορίζον,
 μὲ πρασιναδαῖς ταῖς πιπυλῖς, Βενά τὰ ἀπρεπίζον.
 Οἱ Γκαβροὶ εἶναι σταῖ πεπτεῖ, κ' ἀρὺχωρα λαγκάδια,
 καὶ σὰν τζαυτήρια πράσσα, σκεπαζον τὰ λειβάδια.
 Αἱ Δρύες, δένδρα περυσσὰ, πολλὰ ψηλ' αὐεβαίνον,
 τῷ λόγῳ εἶναι Γίγαντες, ὅλα τὰ ὑπερβλίνον.
 Κ' ἄλλα πολλὰ διάφορα, πᾶ δὲν ὀνομαπίζω,
 μόν ταῖς κοτταῖς τε ἀμορφοῖς, ἔδω ταῖς ἐνθυμίζω.
 Χαβύζια, θρύσσαις, ῥάματα, ἔχον παντὶ οἱ Μπόσσοι,
 κ' ἐν ἄλλο Μπέντ πλεὶς μικρὸ, τῆς Βαχερτὲς τὰ κισκία.
 Εἶναι μικρὸ, καὶ περδικὸ, καὶ εἰς βαθὺ λαγκάδι,
 μ' ἓνα χαβύζε σφυρηλά, σὰν μπουτσάτε τηγάδι.

Δυὸ βρύσαις ἔχει ἐκλεπταῖς, κ' εἴν' πλήθια τὰ νερά τῃ,
 ὁ λόγος τ' εἶναι εὐμορφος, καὶ δροσερὴ ἡ σκιά τῃ.
 Τὸ Καρανλί χαβῦζίμα, δεῦ' πρέπει νὰ ξεχάσω,
 μὲ τ' ἄγγελόν τῃ τ' ὄνομα, ἔπε νὰ σέ ξυτάσω.
 Εἴτω βλέπει Οὐρανό, τὸ ὀνομάσαν σκότος,
 γιὰτ' εἴν' σιμά Δρύς ὑψηλὴ, καὶ σκοτεινὸς ὁ τόπος.
 Κι' ὅλα αὐτὰ εἶναι κοντά, εἰς τ' αὐτὸν χωρία,
 τῷ Μπελιγράδι, Κιμμερλί, ἔχον ὀνομασία.
 Μακραῖαι κι' ἄλλα δυὸ χωρία, τ' ὄνομα Τερνοχῶρι;
 ἔχει Λατρώ, καλὰ νερά, τὸ λεῖ Πετενοχῶρι.
 Κινῶν περὶ Ἀρχόντισσας, ἀπὸ τὸ Μπελιγράδι,
 εἰς τὴν καὶ καὶ λένονται, γυμνάζει τὸ βράδι.
 Ταξίδι εἴν' ἀληθινὸ, σεργιάιν τὸ καλῶς,
 ἰδρώνει, καὶ κερρίζονται, πλὴν θέλει, τ' ἀγαπᾷ.
 Εἴν' τ' ἄλλο μεγαλητερον, καὶ Πύργον τ' ὀνομαῖζεν,
 Βενὰ δεῦ' τὸ γενοχωρῶν, δεῦδρα δεῦ' τὸ ἰσχυαῖζεν.
 Πομά μποσανία ἔχου, χωράφια, καὶ λειβάδια,
 μακρόθεν εἶναι τὰ Βενὰ, μ' ἀπλόχωρα λαγκάδια.
 Στὸν δρόμον παύω βέλσεται, τὸ Δεβετζή μποσανί,
 μικρὴ καμάρα, καὶ νερά, ἐξαίσιον σεργιάιν.
 Σ' αὐτὰ τὰ μερ' ἀεισκονται τρεῖς πέτενας καμάρας,
 τὸ Μπάς χαβῦζι ξακας, ὅλ' ἀμορφία, καὶ χάρες.
 Πανθαύμαστα καμαρωτὰ, καὶ σερὰ εἴν' κτίρια,
 εἰς Ὀρη αὐαμεταξὺ, Ἰδαίων τὰ γεφύρια.
 Μιὰ τὰ λαμβάνει μαζωκτὰ, ἡ δυὸ τὰ τραβοδᾷ,
 καὶ σὸ χαβῦζ' ἀχόλαστα, τὰ χιών, τὰ γκρεμνῶσι.
 Εἰς τὴν ὅλα τὰ νερά, τῷ ἦσαν σκορπισμεύα,
 μαζώνονται, πηγαίνουσι εἰς τὴν τρίτῃ εὐωμεύα.
 Τὸ κίοςκι πᾶν ἔπανωθιὸ, ἔχ' εὐμόρφον σεργιάιν,
 καλεῖ σ' αὐτὸν τὸν σείρτζη, τὸ ζῆκίτῃ αὐξάνει.
 Θωρεῖ ἀσήμε ἀνάλυτὰ, πῶς χιώνονται, καὶ βράζον,
 πρὸς ἅλια νὰ ξαπλώνονται, πᾶ σὰν Καθρέπτας μοιάζον.
 Μεγάλοναι τὸ βοῖτό, τ' αὐτὰ τὰ ξεκαφαίνει,
 κοντάτε δεῦ' ἀνέται, πρὸς τὴν σιμπτυχάει.

Πολλὰ ἀρέσει ὁλονὺς ὁ λόγος πᾶν κοντά τε,
 γιὰτ' εἶν' περὶνός χαρμόσυνος, καὶ ἡμέρ' ἢ σκιά τε.
Πηγαίνουσιν οἱ φίλοι μὲν σ' αὐτὰ, καὶ σεργιανίζον;
 καὶ τόσον πλεὶς τὰ ἀγαθὰν, ὅποσον τὰ γνωρίζον.
Σ' Ἀμάρξια ἢ ἀρχόντισσας μπαίνον τὰ σκεπασμένα;
 καβαλαραῖοι Ἀρχοντες, τ' ἄχον σωτηροφιασμένα.
Πᾶν σ' ἔρημό τ' Αἰβάτκιον, εἶν' χαλασμένοι δρόμοι;
 σ' ἀγίασμα τὸ Δομῆζδερε, καὶ σὸ χωρὶ ἀκόμι.
Σ' αὐτὸ δὲν ξεπεζάουσι; σ' ἀγίασμα σαματῶσι,
 εἰς θάλασσαν κοντεύουσι, ταῖς ἀμμηδιαῖς θωρῶσι.
Οἱ μὲν τὴν Μούρην θάλασσαν, φαρδιά καὶ ξαπλωμένη,
 τόσον πᾶν μετὸν Οὐρανὸν, ὁμοιάζει λυωμένη.
Εἰς ἄλλο μέρος συνίφα, θωρῶσι, καὶ θαυμάζον,
 π' ἀλλάζον τὸν Οὐρανόν, καὶ σὺν Βενὰ σκεπάζον.
Καὶ βλέπεται τὰ ἄρμενα μακρὰ π' ἀσπροκοπῶναι,
 καὶ ὡσὰν περὶ τῆς θάλασσας, εἰς ὅψιν τῆς πετῶναι.
 Ταῖς ἀμμηδιαῖς ψηλαῖς θωρῶν, πῶς θαυμασὰ σκεπάζον,
 ἓνα πολὺ διάστημα, καὶ ὡς χρυσὸν ὁμοιάζον.
 Τὰ Κύματα πῶς σκάζουσιν, ἓνα κατόπι σ' ἄλλο,
 σὸ περιγιάλι τὸ ῥιχὸν, ἀρύχωρο μεγάλο.
Πῶς χιώνονται ἀπὸ ψηλά, ἀφείζον, καὶ ἀσπείζον,
 καὶ πῶς ἀνίστηνται, μ' ὀρμὴν ξαναγυρίζον.
Πῶς τρέχουσιν, ξαπλώνονται, καὶ ὅ, π' λαχ' ἀρπάζον,
 μαζί της τὰ κατρακοιλῶν, κοντὴν τὰ ξαναβγάζον.
Καὶ ὡς Θηρία τρομερὰ μεγαλίζον, καὶ βοᾶσι,
 τ' αὐτὰ ξεκαθαίνουσι, σὺν τῇσι πᾶν βροντῶσι.
 Αὐτῶν πᾶν σὺν Κέρβεροι, λυσιάζουσιν, ἀφείζον,
 σὰ πλοῖα παῶν χύνονται, τὰ περιτεργυρίζον.
Στὸ περιγιάλι βλέπουσιν, μετὰ θαῦμα, καὶ ἀπορία,
 τῆς θυμωμένης θάλασσας, τὰ λυπηρὰ σημεῖα.
 Ταῖς Ἀχιβάδαις, τὴν Κοχλιῶν, καὶ τὰ ἀπομεινάκια,
 σωτηριμματα τῶν παραβιῶν, χοινὰ μετὰ παλαμάκια.
 Θωρῶν τὰ περισπᾶται, πῶς ὅλα καὶ περγιάζον,
 μετὰ τ' ὄνομα τὸ λυπηρὸν, πᾶν τῶρα τὴν ἐκράζον.

Τὰ ἄγρια, καὶ τρομερὰ, ποτῶς δὲ τὴς συγχίζον,
 καὶ μάστιγα εἰς τὴν ξηρὰν, αὐτὰ ἐγχευοδιρδίζον.
 Ὁ δρόμος ἔχει ἔμφυταις, διάφοραις ἁρμοφίαις,
 Λόγκας Βανά, Λαγκάδια, καλαῖς τοποθεσίαις.
 Καὶ γύροθεν εἰς τὸ χωρὶ ἀμπέλια, καὶ μποσαῖα,
 Κάμποι, Βανά δατύφυλλα, τῶν κωμηγιῶν σεργιαῖα.
 Εἰς τὸν καιρὸν τῆ κωμηγίᾳ, ὅσοι σ' αὐτὰ πηγαίνον,
 ἀπὸ κωμηγί πλάσιον, ὅλοι ἐκεῖ χορταίνον.
 Εἰς ἄλλο μέρος πᾶν περπνὸ, κί ὠραῖο τὸ σεργιαῖ.
 πηγαίνον σεργιανίζουσι, αὐταῖαυσε, καὶ φθαίνει.
 Ὁ Πύργος τῆ Οὐβίδι, ὅλος πετροκτισμένος,
 γιὰ τὴν τοποθεσίαν τῆ, εἶναι ἀφημισμένος.
 Αὐτὸς ὡσαύτῃ βιγλάτορας εἰς τὴν Βανά τὴν ράχη,
 τὴν θαλάσσαν γιὰ νὰ θωρῇ, κί ὅ,πὶ παραβί λείχη.
 Τὰ ἄγρια βλέπει σὰ μακρὰ, καὶ τὰ περπνὰ κοντά τῆ,
 δὲν ἔδρω γιὰ τὴν ἁλλάξαν οἱ ξένοι τ' ὀνομάτῃ.
 Δένδρα πικνὰ ἔχ' ὅπισθεν ὠραῖα, καὶ μεγάλα,
 αὐτάναι δρεῖς μακρόβιοι, πᾶ ὑπερβαίνον τ' ἄλλα.
 Στὸν ἴσκιον εἶναι μνήματᾶ, νεκρῶν ἢ κατοικίᾶ,
 οἱ ζωντανοὶ ζηλιᾶσι τέτοιαν τοποθεσίᾳ,
 Ζερβά, δεξιὰ, εἰς δυὰ χωρὰ, τὰ χαίρεται τὸ μᾶτᾶ,
 δυὸ ἄλλα πᾶ δὲ φαίνονται, εἶναι μακρὰ κομάτῃ.
 Τὸ ἰαῖα Δεμιρτζίκιογι, καὶ Σεκερέ τὸ ἄλλο,
 μικρόναι τὸ Γερλίκιογι, Κεμπερτζίκιογι μεγάλο.
 Μποσαῖα ἔχον, καὶ νερά, λειβάδια χωράφια,
 με Δάση, Λόγκας, καὶ δένδρα, Ζαρκάδια, καὶ Ελάφια.
 Τὰ μάπα ὅσα κεῖ θωρῶν, τὴν ὅραση ἀφραίνον,
 καὶ τόσαις εἰς τὴν ἁρμοφίαις, ὅπῃ δὲ τὰς χορταίνον.
 Ἡ Κίλα μόνον ἔμεινε νὰ σὲ ὀνοματίσω,
 σὸ περπνὰ εἰς αὐτὴν, καὶ εἰς Βανὸν ὀπίσω.
 Ἐκεῖ παραδες ἔχουσιν ἐν ἄγριο ταλιαῖ,
 ὅσοι αὐτῇ πηγαίνουσι, κάμνον καλὸ σεργιαῖ.
 Ὁ δρόμος ὅλος ὡς ἐκεῖ, εἶναι ἐν συντομίᾳ,
 καλὸς, περπνὸς, ἀκρίβης, καὶ ὅλου ἁρμοφίᾳ.

Η καλὰ τὰ ζάκιά της, ὠραῖα τὰ σεργιάνια,
 ἢ Α΄σί αὖ ἔλειπαι, τεταῖς τὰ τυραῖνια.
 Βροχαῖς αἱ συνεχεῖς, μεγάλας τε ἢ λάσπαις,
 ἡσυχίας ἢ σκληραῖς δροσῖαις, καὶ τῷ Ἡλίῳ κάψαις.
 Τ σεργιάνια καλὰ, ἀφ' ὧ πῶς τὰ κάμη,
 Τ νὰ φύγ' ἀπ' τὸ χωριό, νὰ πῇ, τόσον μὲ φθαίνει.
 Τ τε, καὶ τὸ χωριό, νὰ ἀποχαιρετήσῃ,
 Τ χωριό, εἰς θάλασσαν νὰ πάῃ νὰ κατοικήσῃ.
 Τ Κίνας τ' ὄνομα, μόν φθαίνει νὰ τρομάξῃ,
 Δ πὺλὶ τὸν αὐθροπον νὰ κάμῃ νὰ πετάξῃ.
 Δ πῶς εἰς πεσθικὰ σπήτια εἰς Μπελιγραδι,
 Βε γίνεται ὁλόκληρον, ναῦαι μέσ' σὲ πηγάδι.
 Ο δένδρα, ῥάματα τὸ περτεργυρίζῃ,
 Μ τὸν πλεῖο γενοχωρῶν, ὅσον πλεῖα τὸ σολίζῃ.
 Μ τὰ σπήτια, μ' ἀρύχωρον τὸ θῶρος,
 Μ Τζαῖρμπεσπὺ νερά, ἀμπέλια, κίοςκι σ' ὄρος.
 Μ ὡς τύχαιε, τὸ Κιερμερλί νὰ πῆνοι,
 Μ δὲν τὸ σκῆπισαν, ἀφ' ὧ τὸ κατοικῆναι.
 Μ σῖς ὅσον μπορῶν, τὸν δρόμον ἀποφάγῃ,
 Μ τεργυρίζοι, νὰ τὸν μακρυῶν σέρῃ.
 Μ σοι συνήθισαι, νὰ βλέπωσιν Α΄σία,
 Μ σ' αὐτὰ μελαγχολῶν, νὰ φύγῃ ἔχῃν βία.
 Μ βοβόλα τὰ δευδρά, χαῖνσι τίω' σολή της,
 Μ λαι ὅταν πέσωσιν, εἰς ἄγρια ἢ μορφὴ της.
 Μ ὡνῆτεμον τὰ μαλιά αὐτὰ νὰ εἶναι μοιάζῃ,
 Μ σιοι, Βενὰ μυρολογῶν, λυπῶντ' ὅσοι ποτίζῃ.
 Μ θεῖ ἢ λύπη της, ὥς πῶ νὰ γυρίσῃ,
 Μ ἥλιος πῶ ἐμάκρυνε, νὰ τὰ ξαναεὐδύσῃ.
 Μ ἢ ἀπρογιαλίας, τὸ κάλλος της δευ' χαῖν,
 Μ ὡνα τὸ φυλάττῃ, τίω' αὐοῖξι τ' αὐξάνῃ.
 Μ ὡία ἐχ' ἢ θάλασσα, σὰν βρέχει, καὶ χιονίζει,
 Μ αὐτὰ μὲ δένδρ' αἰθαλῇ, ὅτῃ πολὺ ἀχειρίζῃ.
 Μ καγίνι, καὶ γιαλὸ, λειφόναι τὸ σεργιάι,
 Μ τὴς Πολίτας μοναχή, ἢ σερειά δευ' φθαίνει.

Πολύωνι τὸ δῖπνμα, τὸ ἄλοχον μαρξίζει,
 ἀργοπορεῖ ὁ Ἀραμπᾶς, ζαλίζει, καὶ ταρξίζει.
 Μὴ εἶσαι τόπον εὐκόλη, ἡ Δύσις ἀπενερίθη,
 τὸν αὐθροπον γὰρ λές πελὶ, καθὼς τὸ λεθ οἱ Μῦθοι.
 Αὐτοῖναι μεγαλόκαρδοι, καὶ πτόια δεῦ ψιφῶσι,
 αὐτὰ τὰ παραβλέπτουσι, τὰ ζῆλεια προπιῶσι.
 Νὰ πῶ εἷα πορπέρημα Μπελιγραδιῦ μέ φθαίνει,
 τρομάρα τῷ Θανατικῷ, δὲν τὸς χαλὰ σεργιαῖ.
 Καὶ ὅταν τ' ἄλλα τὰ χωρὰ, καίει καὶ τ' ἀφωρίζει,
 ἀεὶ καὶ πῶ, ἡ παντελῶς, εἰς τὸ το ὀγραδίζει.
 Τὸ μάκρος ἔχεις ἔγκλημα, πῶ χάειν τὸ λογιαῖζω,
 τὴν λάθευα πῶ ἔχ' αὐτὸ, τὴν ἔχωνι σὲ ταῖζω.
 Τῆς Πόλεως θελ' ἦταναι τὸ ἐκλεκτὸν σεργιαῖ,
 οἱ σείρτζίδες πλήθωσαν, τὸ εἶχον Μεγισαῖοι.
 Κι' αὖ εἶχε ζεῦνι τῷ γιολῷ, τῷ καγικῷ χαζῶει,
 σὸν κόσμον ἦταναι αὐτὸ χωρὶ, δίχως κατῶει.
 Εὔγειος Παράδεισος, πολλὰ ἀτυχισμένους,
 μέ παρσιναῖδαις, καὶ νερά, ἦτον κεκοσμημένους.
 Αὐτὸς δεῦ εἶχε θαλάτσα, μ' ὠρεῖον περγιαῖλι,
 πλὴν ἦτον πάντερπος, παρξῶς, ὅλ' ἀμφορῖα, καὶ καίλη.
 Στὴν Οἰκωμένῃν ἅπασαν, μέ τάξιν σκορπισμένα,
 τὰ σκυθροπὰ, μέ τὰ φαυδρά εἰν διαμοιρσπτμένα.
 Τὸ καθε μέρος διάφορην, ἔχει μιὰ θεωρεῖα,
 ἀλλάζει ὠραιότητα, μέ τὴν τοποθεσίαν.
 Εἰν ἀμφορφος, καὶ ἀχνημος, ὁ ψάππος ὁ Κόσμος,
 ὅθεν ἐγκωμία αὐτῷ, ὅλ' ἔχουσι τὸ ὅμως.
 Καὶ καθε τόπος, καὶ χωρὶ, ἔχ' ἔγκλημα, καὶ χάει,
 ὠρεῖος Μάϊς ἔχει, καὶ, καὶ τὸ Μαργαρετῶει.
 Ταῖς ἀμφορφαῖς ταῖς θαυμασταῖς τῆς Οἰκωμένης ὅλης,
 εἰς σὲ μικρῶν περτοχλῶ ὅλαις ταῖς ἔχ' ἡ Πόλις.
 Εὔκλήματά της χαύονται εἰν τὸς τῶν ἀμφορφαῖς,
 γιὰ τὸ τὴν τὴν τυχαῖναισι, δικίως τὰ πρωτεῖα,
 Ψεγάδιὰ σὺ γὰρ εἰπῶ, πολλὰ μέ κηζιδιδίσεις,
 ὅταν θωρῶ πῶς σὺ ποθεῖς, μόν' γὰρ μέ δοκυνδίζεις.

Δέν ἔχεις τάχα σὺ χρεῖα πῦτται μολυσμένα,
 νὰ ἔχῃ τὸν παροξυσμὸν, χειρότερόν ἀπὸ μένα;
 Λεβαυῖπὶ τὸν φθοροποιὸν ἱξάρεις εἰς τὸν σέλλει,
 Πανώλης τῆς φθοροποιᾶς, νὰ καίμ' ὅξυ τὰ βέλη;
 Τὸ καλοκαῖερά σου φουῖ, τὰ φύλλα τὰ ξηραίνει,
 παραζαλίζει διωκτὰ, σενοχωρᾷ. ζεσαίνει.
 Ἀσία λέγ' καλαμάδες, μὲ χάρις νὰ σκεπαῖς,
 Ψευαῖδι ὅλο φανερά, π' ἀτήσῃ ἀηδιάσεις.
 Χίλια καλά π' ὀφελῶν σ' ἓνα ἀρρώστημένον,
 ἀφ' οὗ τὸν ἔχ' ὁ Πυρετός, ἀπ' ὅλα μολυσμένα;
 Εἶν' ὅλο χάρις, καὶ χαρὰ, μὲ λές τὸ Μτελιγραδί,
 φθαίνει πῶς ἔχει μοναχὰ, τίποιο σκληρὸ ψευαῖδι.
 Ἀν' δὲν τὸ εἶχα σ' ἐντροπὴ, καὶ μάλιστα εἰς κρέμα,
 τώρα ἐγὼ σὺ ἔλεγα, παροξυσμὸν τὸ ῥῆμα.
 Ἀλλὰ μπορῶ τὰ ζεύγῃα, νὰ τὰ κατηγορήσω,
 εἰς τὸν κοινὸν θανατικῶν, δίχως νὰ τ' ἀδικήσω.
 Οὗ τόπος εἶν' ἀρμόδιος, πικρὸς νὰ φάγαίτη,
 ἀμὴ πολλάκι δύσκολον, μὲ γινῶσι νὰ καθίστη.
 Εἶναι τὰ σπῆτα σκορπιστὰ, μπορῶν νὰ φυλαχθῶσι,
 περὶ νὰ σερραϊνίζονται, ἀφόβως νὰ χαρῶσι.
 Ἀμὴ σου φθᾶσιν πάσαις, ξεχνῶσι τὴν αἰτία,
 γιὰ τὴν χεῖρα ἀφῆσαν, καὶ ἦλθαν εἰς χρεῖα.
 Ὡς αὐτὰ σπορχίπα χαίρονται, εἰς δένδρον μαζωμένα,
 καὶ σου ἀκύνει τυφελὰ, φάγεται σασισμένα.
 Ὡς αὐτὰ κοντὰ ὁ Κωηγός, ποτὶς δὲν τὸν θάρσῃ,
 νὰ εἶν' πολλὰ ἐμνήματα, εἰς κίνδυνον θάρσῃ.
 Αὐτὰ δὲν τὸ εὐχαρίζονται, σου εἶναι σὲ σερραϊνί,
 μόν' ὅταν πέσῃ μετὰ, τρομαίει τ' ἄλλα πικρῇ.
 Οὐ μὴ πῶς σιωπᾷς, ξέρω εἰς Μτελιγραδί,
 περὶ νὰ γειτονάσῃ, νὰ χαίρωνται τὸ βράδι.
 Περιστερῶνες μοιάζουσι αὐτὰ τὰ δυὸ χρεῖα,
 καὶ ἡσυχαστῶνες Περιστερῶν, ὠραία σιωπῶν.
 Καθημερῶνα γίνονται τὰ δυὸ χρεῖα κυβᾶν,
 νὰ μὴν ψηφῶν θανατικῶν, λέγει πῶς ἔχει χάρι.

Καὶ πάντα βεῖσκειν ἀφορμὴν καὶ πᾶν καὶ χαλεπῆσαν,
 καὶ αἰτία, πῶς εὖ σπῆται τῆς, δευ' θέλων καὶ καθήσαν.
 Στὴν χώραν δὲν τὸ γέροντι παρόμοιο ἐζιγῆν,
 εὖ Μπελιγραδί τ' ὁκοῖται, καὶ ἔγινεν αὐτῇ.
 Ἡ νόσος σὰν καὶ ἦταναι μακρὰ εἰς τὸ Μισίον,
 ἢ καὶ σαϊδίῳ μοναχῶ, δίκον τῆς τὸ χαλκίον.
 Στὸ Σταυροδάρι τρέμει, φάγαν τ' ἀπαρτιῶσι,
 πῶς Μπέγιογλα εἰν τῇ χωρῇ, εὖς ἀφάβας ξεχνῶσι.
 Κυτὴ μὲ ξυδι, κιαφιρῇ, εὖ χέρι τῆς κρατῶσι,
 εὖ δρόμον τὸ μυρίζονται, ὅταν περιπατῶσι.
 Αὐτῇ σὰν βλέπειν πῶς πνέει ἔρχεται ἀπ' τῇ χώρῃ,
 τὰ χνότα καὶ μυρίζωσι, τρεχῶσι εἰς τῇ ὥρῃ.
 Κι αὐτὸς πῶς εἰς τὰ σπῆται, πηγαίνει τεργυρίζει,
 τῆς χώρας, καὶ φορέματα σ' αὐτῇ τὰ ἀνέμιζει.
 Καὶ ποτα λείψαντα περὶν, ποῖος κράσθηκε βωτῶσι,
 πῶς πῆχαν καὶ καὶ φυλαχθῶν, τελείως τὸ ξεχνῶσι.
 Τὶ ὄφελος καὶ φάγεται, με' ἔξοδα, καὶ κόπον,
 ὅταν δὲν ξάβωσι ποτὶς, τῆς φύλαξαι τὸν τρόπον;
 Α'φίνουσι τὸ κατέχεται, γὰρ καὶ μὴ κινδυνεύει,
 καὶ εἰς τὰ χωρῇ ἀπαντα τὸν κινδύνον γυρῶν.
 Α'μὴ σὰν τύχ' καὶ μολυνθῶν, πῶς πᾶναι μαύρῃ ζάλῃ,
 εὖ χώρα ἢ τρομάρα τῆς, δὲν εἰν τότο μεγάλη.
 Βεῖσκειν ἐκεί βοήθειαν, εἰς καὶ τῇ τῇ αὐτῇ,
 αὐθρῶπας καὶ παρὰ τῶν, καὶ ἔχον σπῆται οἱ φράγγοι.
 Στὸ Μπελιγραδ', αἰοίμανον, πλεον δὲ τῆς κοπῶν,
 τῇ καὶ ἀπὸ τῆς χωρῶν, τῇ μάξιάν τῆς γυρῶν.
 Δίχως βοήθειαν μένουσι, μάταια εἰς τὰ ὁρμαίνουσι,
 τὰ ζάλικα μεταβάλλοντα εἰς τρομέρα τυρώματα.
 Οἱ Τῆρκοι αὖ δὲν ἔλθουσιν, αἰὶν καὶ τῆς ὑπάρχον,
 ἀφίνουσι τῆς ταλαίπωρας, οἱ Λύκοι καὶ τῆς φαγῶν.
 Μὲ π' καρδίᾳ πνέει μπορεῖ καλὰ καὶ ξεφαντεύει,
 ὅταν δὲν ξάβωσ' ἄθλιος, πῶς ἔχον καὶ τελειώσῃ;
 Ὅταν τὸ ζεῦκι, ἔδον, μυρίζεται τὴν καρδίαν,
 τυφλώνεται τῇ μάταια, περναίνονται τ' αὐτῇ.

Τῆς νύκτας τῆς πλειὸ ἄγελαι, εἶναι λαμπρὸς Φωσῆρας,
 κινδυνολότων παραβίων, καὶ τῶν ναυτῶν Σωτῆρας.
 Τεῖλαιαι τὰ Φαναρίαται, εὖ κορυφῶν τὰ εὐα,
 εἰς πλάγιαται, τὰ ἄλλα δὴ, καὶ εἰς ἄλλα ἀναμμένα.
 Σαραντα Μίλια μακρὰ γὰρ φέγγ' ἔχει τῶν χάρι,
 δευ' φέγγει ἔδὲ τὸ μιτὸ δίκοντα τὸ Φανάρι.
 Καὶ τὸ χωρὶς τε γιὰ τ' αὐτὸ, τὸ λέγειν Φαναρίαται,
 φαραδων, κωμηγῶν, ναυτῶν ἀρμόδιον κοινάκι.
 Εἰς τῆς Πετρεῖδας τὸν καιρὸν ἔχ' εὐμορφον σείρει,
 μέ τὰ καγέλια ὀγιαλὸς, εἰς ἓνα κωμηγῶν.
 Ὡσαύτ' ἢ ῥίπτ' ἢ θάλασσα εἰς τῶν σερα. τὰ φίλια,
 φαίνονται καὶ εὐγαίησιν Αὐγῶν τὰ Ὀρβία.
 Γεμίζον ταῖς ἀεροχολαῖς, εἰς βράχας ἀνεβαίνον,
 καὶ εἰς τὰ πλεγμαῖα πιανόνται, τῆς κωμηγῶν εὐφραίνον.
 Ἀέρα ἔχει καθαρόν, τὰ ἀπλάγχνα τὰ δροσίζει,
 καὶ τὸ νερόν τῆς τζιρπιναι, καρδιαῖς ταξελεδίζει.
 Ὅσοι τὸ ἔπιον αὐτὸ, ὅλοι τὸ ἔπαινον,
 καὶ ὅσα πλεῖα τὸ πίνον, τάσιν τὸ πιθυμῶσι.
 Τῶν βρύσιν τε τῶν καθαράν, ἀγιάσμα ὀνμαζέιν,
 δένδρα τῶν τεχνολογῶν, περπὰ τὴν ἰσκιάζει.
 Ὁ δρόμος τῆς ἀληθείας, εἶναι μακρὸς κοινάκι,
 καὶ δύσκολος ὁ πλειότερος, γιὰτ' εἶναι μονοπάτι.
 Εἰς τὸ σερχιανὶ εὐμορφον, κονταῖναι τὰ ἀμπέλια,
 καὶ σινηθίζον γὰρ κρεμνῶν αἱ ἄρρωστοι κρελῖα.
 Εἰς τὸ χωρὶς σ' ἀκρόρειαν, τὰ μάτια σερχιανίζον,
 καὶ ἡ φυσικαῖς μεταβολαῖς, πολὺ ἐγλεοδιρδίζον.
 Ἡ Θάλασσα, ὁ Οὐρανός, Ἀξέρες, τὰ Στοιχεῖα,
 σερχιανὶ δίδον θαυμαστό, σ' αὐτῶν τῶν ἐρημῖα.
 Τὸν Ἡλίου βλέπειν τὸ ταχὺ, πῶς κορυφαῖς χρυσῶναι,
 βγαίνοντες ἀπ' τῶν Θάλασσαν, ἀκτῖνας τε ξαπλώνει,
 Τὸ πρόσωπόν τε τὸ λαμπρόν, πᾶν ἄσβεστος φωτα,
 σαὺ γὰρ εὐγαίαν ἀπ' τὸν Διττόν, εἰς ὅλος εὐμορφία.
 Ἀέρας ὅταν δευ' φυσᾷ, τότε μ' ἡμεροσιμῶν,
 κοιμαῖτ' ἡ Μαύρη Θάλασσα, ἔχ' ὁμαλῶν χαλῶν.

Ὅταν αἶρας τῷ ξυτῇ, στυραίν' ἄφ' οὗ τὸ Κῶμα,
 ἀλλάζει καὶ τῷ ὄψιν της, ἀγχαίνει καὶ τὸ χῆμα.
 Κι' ὅσον θωρεῖ τὸν αἵεμα, σκληρὰ πῶς τῷ συγχίζει,
 τόσον θυμώνει πλείονον, καὶ ὡς Θυσὶ μωχεύει.
 Καὶ δὲν κραζέται ποτὶ, μαζέτην-νὰ παλῶν,
 νὰ τὴν νικῇτῃ δὲν μπορεῖ, κτυπιέται φρενιτάει.
 Καὶ τὰ καράβια σὰν τρελὰ, θέλει ὅλα νὰ τὰ πνίξῃ,
 ἀνοίγει λάκκους τρομεροῦς, πορτεῖ καὶ τὰ ρηφίξῃ.
 Ὡσανὺ Βυγὰ τὰ Κύματα, σὰ σιμῆφα ἐγγίξῃ,
 σὰ βάθῃ κατεβαίησι, τὰ ἄμματα σκοπίζῃ.
 Σαν Ὀφίς καὶ ὁ αἵεμας, με βοητὸ σφουρίζει,
 ξεσχίζει ὅλα τ' ἄρματα, κατάρπη τὰ τζακίζει.
 Οἱ Νοῦται ὅλοι τρέμωσι, χαίον τὰ λογικά της,
 πάχυν νὰ τῷ μερώσων, χιών τὸ φῶτισμά της.
 Στενάζωσι, φωνάζωσι, τ' αὐτὰ ξεμφορῶν,
 τῷ παραχλῶν, καὶ τῷ βολῶν, με τὴς κλαυθμοῦς αἰχμαίνον.
 Τελείως ἀπειλίζονται, ἰδρῶνεν ἰδρῶν κρῖον,
 τὴς φαίνεται νὰ βεῖσκῶνται, σὰ Χάρωνος πὸ πλαῖον.
 Χωρεῖς παιδιὰ, δίχως χάρινα, κατάρπη τζακίτμενα,
 δίχως ἐλπίδα μέμωσι, νὰ ἔμβωι εἰς Λιμενὰ.
 Ἀνδρωποκτόνοις βράχεσι νὰ πέσῃ κινδυνῶν,
 γιὰ νὰ χλυτίζῃν τῷ ζῶνι, ταῖς ἀμμοδιαῖς γυρῶν.
 Εἰς πέποιαν σάσιν λυπηρῶν ὁ Θύραφός μαυρίζει,
 τὰ σιμῆφατ' ὁ αἵεμος πλείονον χυεῖται.
 Τὰ κατεβάξει φοῦν γιαλῶν, θέλει καὶ τὸν ρηφίξῃ,
 καὶ τὸν συκῶναι ὑψηλὰ, χιὰ καὶ τὸν ξαναφρίξῃ.
 Εἴξαφνα γίνεται μαντὰ, καὶ ὅλ' ἡ ἀτμοσφαῖρα,
 μαυροφορεῖ ἡ Θαλάσσια, καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα.
 Καὶ ὅσον πλείον τῷ ὄψιν της ἀφροὶ τῷ ἐρωπάζῃ,
 τόσον πλείον ἀγχαίνωσι, καὶ ἡ ἀστρακαῖς σκοπίζῃ.
 Ὡσανὺ Βυγὰ κατὰμαυρα, τὰ κέφ' εἰς τὸν αἶρα,
 καὶ βάραθρος νὰν φαίνεται ἡ λαμπερότη Σφαῖρα.
 Σαν Αἴτην βγάζωσι φωτισῖς, σφῶρρα βροχτοκοπῶν,
 τῶν τ' Ἀφροτελείων, καὶ τρομερὰ κτυπῶν.

Βροχίῳ ῥαγδαίῳ ἀρχινῶν, ἣ μὲ ὀρμῶν νὰ ρίξῃν,
 μέσα εἰς δύο Θάλασσας τὸ πλοῖον γιὰ νὰ πνίξῃν.
 Καὶ κάμνῃ πόλεμον φρετῶν τὰ πτόσσα Στοιχεῖα,
 νὰ τὸ καταποντίσωσι κατ' εὐὰ ἔχει βία.
 Φρενιδάμην ἡ Θάλασσα τρέχει σὸ περιγιάλι,
 τὰ Κύματα τὸ διαπερνῶν, μ' ὀρμῶν πολλὰ μεγάλη.
 Καὶ γιὰ νὰ γεύῃν τρομερὰ, φασκῶνι, τὴ ὕψωνι,
 σὰ βράχ' ἐπάνω δύσβατα, ὡσαύτ' ὁ σκαλώνει.
 Ἐκεῖ πᾶνοι κομαπας ἡ Πιομπία ἡ κολότα,
 ποθεῖ ν' ἀνέβῃ μὲ ὀρμῶν, ἣ μὲ πολλῶν ἀγῶνα.
 Ν' ἀνέβ' ἐπάνω εἰς κορφῶν, δεῦρ θωάται, μὲ γυρίζει,
 γυρίζ' ὀπίσω πίσομα, κρημνὰ, βογκᾷ, ἀφρίζει,
 Κι ἀπ' τῆς ὀρμῶν τῆς τὴν σιληρᾷ, ἣ τὸν πολλῶν τὸν φθόνον
 κτυπιέτ' ἀήτης δέρνεται, δεῦρ ἀγρότῃ τὸν πόνον,
 Ταῖς πέτρας σὰ κατὰγιάλα, θέλ' ὅλας νὰ ταῖς φάγῃ,
 φαίνεται πῶς νὰ ταῖς ῥεφᾷ, ἣ πάλιν ταῖς ξερνᾷ.
 Σαυ' ἀρπαγῇ, ἀχόρταγῇ, ὅ,τι κι αὖ λαχ' ἀρπάζει,
 ρίχνει πολλὰ σὰ βάθῃ τῆς, ἣ ἄλλα ἔξω βγάζει.
 Τὰ σπῆλκονα τὰ ἀγρία, εἰς παραθαλασσία,
 μὲ γυρίζῃ, ἣ βογκῶν, βοῶν, σαυ' νάχαντι Θεοῖα.
 Τότ' ἡμεράει, ἣ γελά, ἣ τέκειαι ἡτοχαζει,
 σαυ' πέσ' ἀνέμῃ ὁ θυμός, ἣ ὁ κερὸς αἰμάζει.
 Αἰμάζει ἣ ὁ Οὐρανός, χαίρεται τῶν γαλιῶν,
 ὁ Ἡλῖος γίνεται χρυσός, ἣ ἀργυρὰ Σελῶν.
 Καὶ ἡ ἀκτῖνές τε λαμπρῶς λαμβάνουσιν τῶν χάρι,
 σὰ νέφη νὰ τυπώνουσιν τὸ τεῖχερόν Δοξάει.
 Αὐτὸ ὡς πόσον χαίρεται, λαμπρῶν τῶν ἀμορφία τῶν,
 πῶ γέλοια κῶμαι φαίνονται γλυκὰ τὰ δάκρυα τῶν.
 Πάλιν καράβια μὲ χαρὰν σαυ' Νύμφαις ἀρμενίζῃν,
 μὲ τῶν Νοπα πηγαίνουσιν, μὲ τὸν Βορῆα γυρίζῃν.
 Τὰ σελζιμπίλια πεχνικὰ, χαβέζια σαρπβαῖνα,
 κοντὰ εἰς τὴν τῶν μινιζῶν μινιρῶν παιδιῶν σεργιαῖνα.
 Ἐξῶν ἡ Μαύρη Θάλασσα, ἀγρία σαυ' τ' ὄνομά τῆς,
 μέσ' τὸ Ματογάζ' εἶναι φραῦς, πρηνὴ ἡ ἀμορφία τῆς.

Οἱ Γκεμιτζήδες ἄσλιοι, γιὰ τὴν τ' ἀγαπᾷσι,
 καὶ σὰ χωρὶά τε χαίρονται, χορᾷν τραγουδοῦσι.
Ο' ποῖος γνωρίζει πέλαγος τὸν γκεμιτζή λυπᾷται,
 νύκτα σαυ πνέει αἰέμος, ἔσπῃ, καὶ τὸν θυμᾷται.
Κι ὅταν τὸν βλέπῃ σὰ χωρὶά, πῶς χαίρεται θαυμάζει,
 τὴν σᾶσιν τε τὴν λυπῆραν, μπορεῖ καὶ τὴν ἀλλάζει.
Ε' τζ' εὔας διηγήθηκε τὸ γκεμιτζή τὸ χάλι,
 θαλάσσης, καὶ τῆς σερεᾶς τὴν διαφορὰ μεγάλη.
Σεολίκι εἶναι καὶ χαρὰ, χωρὶά αἱ γκεμιτζήδες,
 πελῖα τῆς Μαύρης Θαλάσσης, καὶ τῆς ξηρᾶς ἀκροῖδες.
Μέ ἄσπρα ἀνοικτὰ περὰ τὸ πέλαγος πετῶσι,
 καὶ σὴν ξηρᾷ ἀνέραςα χορᾷν, καὶ πηδᾷσι.
Τὴν Θαλάσσαν ὑβρίζουσι, καὶ τὴν σκληρᾷ της μοῖραν,
 εἰς τὸν Λιμεῦα χαίρονται, καὶ παίζουσι τὴν Λύραν.
Κ' ἄθυσ ὅπῃ χαλάσσοι, ἀπὸ τὸ ἐγγίᾳ μόλα,
 εὔα κοτζάνι μόνον πῦν, ξεχνῶν τὰ ντέρπια ὅλα.
Φωνάζουσι, βραχνιάζουσι, καὶ μετὰ τὸ ἐγγιλέσα,
 πᾶσαντα ξεβραχνιάζουσι, καθὼς τὸ ῥίξιν μέσα.
Τὸς σεναχμεῖς, καὶ τὸς κλαυθμῆς εἰς τὸς σκοπῆς ἀλλάζουσι,
 τὰ ντέρπια, καὶ τυραννιά τους, μετὰ τὴν χαρᾷ σκεπάζουσι.
Καὶ φαίνονται σὺν κινδυνῶν, σαυ νὰ κοιλοπονῶσι,
 ἄθυσ ὅπῃ γλυτώσῃσι, πλείως τὸ ξεχνᾷσι.
Μέ τὸς αἰέμους τρομεροῖς, καὶ Κύματα παλάων,
 καὶ ὅταν τὰ νικήσωσι γελῶν, καὶ χορατῶν.
Παιαίζει καὶ ἡ ὄψις της, τρέμῃ ἡ καρδιά σαυ φύλλον,
 ξαναρχεται σὺν τάπον της, γερό ὡς εἶν τὸ ξύλον.
Ε' χεν ἀγῶνα λυπῆρὸν, σαυ κάμῃσι καὶ χύσι,
 καὶ δὲν τὴς μέλλει εὐκαιρὸν, τὸ πλοῖόν αὐ γυρίτῃ.
Εἰς τὴν φερτῆναν βλέπῃσι τὸν Χάρον ἐμπροσθὰ της,
 καὶ ἄθυσ πῶ ῥίξιν σίδηρον, τὸν ἔχεν μάσκαρά της.
Φαρμάκι τρώῃ, καὶ πίνουσι, σαυ θαλασσομαχῶσι,
 τὰ χατομέρια νὰ ἀγῶν, σὰ Καπηλειὰ μεθῶσι.
Θωρῶν νερά ὡσανύ Βανά, καρδιά της τρομάζει,
 βαρέλλα μετὰ καλὸ κρασί, σαυ βλέπῃν κάμῃν χάζι.

Μὲ ἰδρῆς, καὶ παραδαρμῆς ὀλίγ' ἄσπρα κερδαίνων,
 σὰν φθάσῃν λῦαν τὰ πηγγί, καὶ πλέον δὲ τὰ δάφν.
 Νησεύων μὲ ξηρὸ ψωμί, δυὸ ἄσπρα ἢ ἀποκτήσῃ,
 καὶ ὅλα τὰ ξοδαῖσι, διὰ τὰ ζῆλκλεπτόν.
 Τζελίζονται, καὶ πνίγονται, καὶ ἐκεῖνος πᾶς γλυτώνει,
 τὸ παρῶτον ξύλον πᾶς ἰδεῖ, καλὴν τὸν ἐτυφλώνει.
 Εἶπες πολλὰ Ἀσία λέγ', δίχως καίμια αἰτία,
 καὶ ἐκεῖνα πᾶς παραστήτες, τὰ λέγω ἐρημία.
 Γιαῶν Φανάρι ὅτ' ἐκπῆται, σὰν ἐρημον τὸν τόπον,
 καὶ τὸ παυέτης ἔλαβες, πολλὰ μέγαλον κόπον.
 Γιαῖ ἐπαινὸν τὴν ἐφθάνει μόν' εἴα σε κοτζάκι,
 καλάς εἰν ἢ περιγραφαῖς, αὐτῇ γὰρ Φαναράκι.
 Τῷ γκειμιτζῇ εἰν περιτῇ, ἢ ἀληθῆς σοφία,
 μὲ ἔκαμες καὶ νταλπῶς εἰς τὴν μελῆγχολία.
 Εἴνα Φανάρι π' ὅχῳ γὰρ ὠρέπει καὶ τὸ παυέσω,
 δὲν τρέπομαι τὴν φίλῃς σε, σ' αὐτὸ καὶ τὴν καλέσω.
 Σπολίζει τὴν ἀκρόρειαν, καὶ ὅλῳ νύκτα ἄπει,
 ὡτὰν κολιῶνα Μιστάλῃς, τὸ σκότος μὲν ἀσπᾶται.
 Μὲ πέτραις πᾶν πλαπαῖς, χοντραῖς, σκάλα, καὶ περιγιάλι,
 γηρεῖν τὸ Κύμα ταῖς μικραῖς, σαπίῃσιν οἱ πάλοι.
 Εἰν στερεὸ, καὶ παλαιὸ, καλὸ ἀπομεινάρι,
 πᾶς δὲν φοβᾶται τὴν Νοτιά, περιγιάζει μὲ Φανάρι.
 Τὸ ξεύρεις πᾶν περίφημο, Φενέρ μπαχτῆ τὸ κράζον,
 μὲ τ' ὄνομα πᾶς τ' ὄδωσαν, παυῖν ἐγκωμιάζον.
 Ὅλα μαζί συμφώνησαν, τὰ τέσσαρα Στοιχεῖα,
 διὰ τὰ καταστήτωσι, πέποιαν τοποθεσία.
 Καὶ ἡ Γῆ σὰν γλῶτσα ἐγίνε, σῆς θαλάσσης τὸ σῶμα,
 γὰρ καὶ παυῖν ἀχόλασσα Ἀνατολῆς τὸ χῶμα.
 Ὁ Οὐρανὸς τὴν σόλισε, μὲ ἀμορφιά μεγάλη,
 μὲ θαυμαστὴν εὐωρέπειαν, καὶ Παραδείστῃ καλλή.
 Καὶ οἱ Βοσπῆρες οἱ παλαιὸι τὴν ἤμνησαν μὲ κίστι,
 μὲ κηπεύσια, καὶ δεινὰ, τὴν Θάλασσα καὶ Μπόσκοι.
 Εἰρήμηξ ἢ ἀμέλεια, καὶ ἡ πολυκαμία,
 τὰ κῆμα, καὶ ἔμεινε τῷ τότε εὐμορφία.

Κ' αὐτῇναι τόσον θαυμασὴ, πῦ γλῶττα μέ τὰ χεῖλη,
νὰ τὴν πάντες ἀδύναται, ὅμῃ κ' τὸ κονδύλι.

Γλυκὰ ἐγκωμιάζουσι μελωδικὰ τ' Ἀηδόνια,
πολλὰ γλυκόφωνα πελιά; τὰ λυτῆρα Τρυγόνια.

Εἰς τὸτο δὺο χαβύζια ἐκεῖ κοντὰ κηστῆναι,
μέ ρεσμί τ' Ἰμφορημπασᾶ; μεχέρεα γευῆναι.

Γλυκὰ νερά ἀχόλαστα τρέχουσι μερμερίζον,
διασκεδάζον τὸν σεβδᾶ, τὸν νῦν ἐγλευδιρίζον.

Δενδραναὶ ὀλοτρόγυρα; μεγάλα κ' ὠραῖα,
μέ εὐμορφὰ καθίσματα, γιὰ εἷνα Βασίλεια.

Ζερβά, δεξάναι Θάλασστα; ἀντήν πρᾶσιναδα,
λειβάδια πίσω; κ' Βενά, πάντοτε νοσιμαῖα.

Πολλαῖς θωραῖς διαφοραῖς; ἀνθῶν ἡ εὐφρία,
τῶν Ἀηδονῶν, κ' ἄλλων πελιῶν; γλυκιά ἡ μελωδία.

Γλυκὰ ζυτῆν ταῖς αἰσθητές; κ' ταῖς πληροφορεῖσι,
καὶ ἀναστῆναι ταῖς καρδιαῖς; περτὰ χαροποιεῖσι.

Καὶ ὅσα ἡ καρδί ἀγάπῃ, τὰ μαπα πιδυμῶσι,
καρδία τὰ εὐφραίνεται, τὰ μαπα θεωρεῖσι.

Ε' χον, πολλῶ τῶν ἀνοιζον, τ' ἀπλόχωρα λειβάδια,
μέ Σμάλτες πολυχρώματος, κ' πλεσια Σμαραγδία.

Μύερα ἀνθ' θωρεκα τὴς κάμπες χρωμαπίζον,
γαλαζία; ἄσπρα, κύπρια, πολλὰ πῦ κοκκινίζον.

Καὶ τὰ χαδεύον Ζέφυροι, τὴν εὐφρίαν πέρνον,
τῶν σείρτζιδων τὴν ὀσμῇ πετῶντας τὴν ἐφέρνην.

Τὸν Μαῖ ὅσοι πηγαίνουσι, θωρῶντας τὰ θαυμάζον;
καὶ πλέον δὲν τ' ἀληθμονῶν, πάντα τ' ἐγκωμιάζον.

Οἱ κάμποι εἰν εὐρὺχωροι, σὰν πέλαγος ὁμοιάζον,
σάχνα τὰ ὀλοχρῶσα, τὴς Θερεσᾶς σπεταζον.

Ὅταν αἶρας τὰ φύσῃ, σαλεύον ψιθυρίζον,
καὶ σὰν νὰ εἶναι Θάλασστα; μοιάζον πῶς κυματίζον.

Στὸ μέρος πᾶν τὸ Σκῆταρ εἰν ὅλο κυπαρίσσια,
δενδρα πολλὰ διάφρα, καρποφορὰ βενίσια.

Στὸ ἄλλο πᾶν ὁ Μάλπτες; χερρὰ Βενό Θερίον;
Νεῦται τῆς Μούρης Θάλασσας; τὰ ἔχει σήμερον,

Δυὸ Ὄρη ὑπερβαύμασα, ἀντίκρ' σὰν Νακίλια,
 μέ τὸς τῶν εὐμορφῶν σολῶν, π' ἀξίζην γι' ἄλλα χίλια.
 Χωροῦχεναι σὴν μέσῳ τῆς, πῶ Μπελγορλῇ τὸ κράζην,
 καὶ τόπον μὲ κενναελαῖς, πῶ Τζάμελιντζα νομαῖζην.
 Τὸ θῶρος εἶναι θαυμασόν, ὀλίγοι τὸ γνωρίζην,
 πλὴν ὅσοι τὸ σεργιαίνισαι, καὶ ξαναπαῖν τζερίζην.
 Θωρεῖ τὴν Πόλιν τείγωνον, τὸ χῆμά της γνωρίζει,
 Λιμένα πῶ τὸν Γαλατῶν, Κασεμπασᾶ χωρίζει.
 Τὸ Φαντιχλί, Δολμαῖμπαχτζε, Δύσης τὸ περιγιάλι,
 κόλπος, περναῖ γυρίζματα, πῶ ἔχει τὸ Καναλί.
 Ἀπ' τὰ Βανάμ' φαίνεται, ὅλ' ἡ τοποθεσία,
 ἡ Μαύρη, καὶ Ἀσπρὴ Θάλασσα, χωραὶς, χωραὶς, νησίαι.
 Εὐρύχωρον ὀρίζοντα ὁλόγυρα θωρεῖσι,
 τῶσόν ὅτῃ τὰ ὄμματα, καὶ φθάσεν δεῦ' μπορεῖσι.
 Ὁ Οὐρανὸς μὲ τὰ Βανά, ἔχεν τὸ ὁμοίον χροῖμα,
 καὶ ἡ Θάλασσα, ὁ Μαρμαρῆς, μὲ τὸ περὶν, τὸ χῶμα.
 Θωρεῖ Ὀλύμπ' τὰ Βανά, μὲ χροῖμα πῶ ἀσπρίζην,
 σκεπάζην τὸν ὀρίζοντα, σὰ αὐσέφα ἐγγίζην.
 Στὴν Θάλασσα τῶ Μαρμαρῆ, παραβία π' ἀρμένιζην,
 σὸν κόλπον Νικομήδειας πηγαίνον, καὶ γυρίζην.
 Αὐτὸς εἶναι εὐρύχωρος, Βανά τελευτεμένος,
 χωραῖχει σὰ κατὰγιάλα, καὶ μέσα σολισμένος.
 Κοντάναι τέσσερα νησιά, Ρωμαίων κατοικία,
 καὶ ἄλλα δύο ἔρημα, ἡ Πλάτη, καὶ Ὁξεῖα,
 Ὁ Μάλτεπές εἰν σὰ ζερβά, χωρὶ σὰ περιγιάλι,
 μποσάνια, κάμπας, καὶ βανά μὲ θάλασσα μεγάλη.
 Παρέκει ἡ Καρταλιμή, κοντὰ της τὸ Παντίχι,
 τὰ Τέζλα π' ἔχεν τὰ ποτὰ, νερά μὲ καλὴ τύχη.
 Ἐχεν περναῖς ἀερογιαλιαῖς, ἀπλόχωρος μεγάλας,
 καὶ τῶσόν εἶναι ἡμεραις, ὅτῃ δεῦ' εἶναι ἄλλοις.
 Δεξιάν τὸ Φλόρεα μπαχτζεσὶ, μὲ τὴς Μπαρτζχανάδες,
 μακροχωρὸν, ἅγιος σέφανος, καὶ οἱ ἑπτὰ Κελαδες.
 Φαίνονται καὶ ἀπὸ μακρὰ, ἀράϊα εἰς τὸ χροῖμα,
 σὸ περιγιάλ' ἡ Θάλασσα εἰν βῆρμος, καὶ ὅλα βῆρμα.

Η' Πόλις μὲ τὰ τείχη της μὲ δένδρα, καὶ μπαχτζέδες,
καὶ κήρα, σπήια ἄπειρα, Τζαμιά μὲ Μιναρέδες.
Α' νῆκρῳ βλέπει ἔνδοξο, καὶ τῷ Σουλτάν Ἀχμέτῃ,
τὸ Μπαϊράμ' ὃ Βοσιλεύς, πάγει μὲ τὸ Δεβλέπ.,
Τὴν μέρα βλέπει ὅλ' αὐτὰ, ἐπὶ τὸ Φανάρι,
φεύγει τὴν νύκτ' ὀλόκληρον, ὥσάν λαμπρὸ Φεγκάρι.
Εἶναι τῷ Κίζικλα μικρὸ, καλὸ γιὰ τὸν Χειμῶνα,
σάν τὰ καράβια μπαίνουν, τὴν νύκτα σὸν Λιμνῶνα.
Σ' αὐτὰ τὰ δυὸ ἀνάμετα εἶναι τοποθεσία,
ἔχ' ἓνα παλαιὸ χωριὸ, μὲ φήμη τὰ παρωπεία.
Καὶ χώρα ἦτονα αὐτὸ, πρὸ τῷ κισθῇ ἡ Πόλι,
ἡ Ἰσορία μαρτυρεῖ, καθὼς τὸ ξεύρνει ὅλοι.
Καὶ εἶναι ἀνοικτόκαρδο, μὲ κάμπους, μὲ λειβάδια,
Βανά δευ' τὸ γενοχωρεῖν, τὰ περδικὰ Λαγκάδια.
Α'μπέλια τὸ σολίζουσι, μπαχτζέδες, καὶ μποςάνια,
μὲ Κερασαῖς, καὶ Βυσινιαῖς, τῆς Πρόλεως σεργιαῖνια.
Νακίλιαναι τὴν ἀνοιξίν, ὅλ' ἀνθῇ σολισμένα,
καὶ ἔπειτα κρεμασαραῖς, κλαδιὰ τὰ φορτωμένα.
Καδίκιουγι τ' ὠνόμασαν, ἐκεῖνοι πῶ τ' ὀρίζην,
καὶ Χαλκηδόνια λέγουσι, ὅποσοι τὸ γνωρίζην.
Κοντάναι κόλπος Θαυμασὸς, τῆς Χήρης τὸ ἀμπέλι,
σὺν ἀρπαγλῷ ἐγέννηκαν τὰ κλήματά τε βέλι.
Πρᾶγμα ἀξιοθέατον, πῶν Θαῦμα κι' ἀπορία,
ὡς περιγράψω πόχ' αὐτῷ, ὥσάν περπνὴ Ἀσία.
Πλὺν νὰ ξηγήσ' ἀδυνατῷ τλὺν εὐμορφιά τε ὅλη,
εἶναι τῷ Τζιτζεκτζήμπαση ὠραίον περιβολί.
Δευ' παρασηνω κιόσκια, χαβύζια τὰ νερά τε,
πὺς δρόμους, τὰ αὐλάκια, τάξις κ' ἀπορέπειάν τε.
Νὰ διγνηθῶ θαυμάσματα, καὶ τέχνῳ πῶ σιμῶχει,
εἰς ἄλλο μέρος σάν κι' αὐτὸν ἡ Πόλις σε δευ' ἔχει,
Τῆς φήμης εἶναι ὀμπαχτζές, τῆς Φλώρης δὲ ὁ Κῆπος,
τῇ παραδείσῃ τῷ ψάδῳ, ἀντίπλευρος ὁ τύπος.
Ολον τὸν χρόνον ἀναιξίς, εἰς τῶτον κατοικαίει,
πιστεύει νὰν ἀλήθεια, εἰς τῶτον ὅποιος πάει.

Λαλιάδια, ἄνθη, καὶ καρποὶ ἔχουσιν εὐφροσύνην,
 παντοτεινῶν, περπνότατῶν, αὐτὰ τῶν εὐφροδίων.
 Ὅταν Βαγὰ, λειβάδια, τὰ χιόνια ἀσπρίζην,
 τότε ἄνθη τὰ λαλόμορφα, τὰ δένδρη εὐφρεπίζην.
 Κι' ἂν φαίνεται τότε ἡ Γῆ νάν' ἀπνοοιμισμένη,
 μέ πῃλῶ νάναι ἄγρυπνος, αὐτῶναι βιασμένη.
 Οὐδάδες ὡτὰν κίστρια, πρὸς τῶν Νοτιάων κητμένα,
 τὸ Καλοκαῖε ἀνοικτὰ, Χειμῶναυαι κλεισμένα.
 Ἡ' λεμονιαῖς, καὶ νεραντζιαῖς πῶν νέας ἡ εἰκόνα,
 σολίζονται μ' εὐφρεπείαν, καὶ μέσα σὸν Χειμῶνα.
 Τὴν ψυχρὰν δευ' τὴν νιῶθουσι, κοττάχην τὰ Ταντῆρια,
 σφαλὲν πέριπέτατματ', διαφανῇ Μπιλῆρια.
 Μόν' Ἡ'λιος ἔχει ἄδειαν, σὰν λάμπῃ νὰ κοιτάξῃ,
 ἡ ψυχρὰ δευ' ἀποκοτᾷ, ποσῶς νὰ τὰ πειράξῃ.
 Δένδρα, φυτὰ ἀλλότρια, πῶς θαύμασά ἀνθίζην,
 καὶ μέ καρπὺς παράκουρα, περπνᾷ τὰ εὐφρεπίζην.
 Καὶ γλάστραις ἀνὰ ἐξοχταῖς, ὅπῃναι εἰλῶ ἀράδα,
 μέ διάσπορα λαλιάδια, θαυραῖς, καὶ θαυραϊνάδα.
 Ωραῖον Ρόδον, ἀνοιξίς, λαμπρότατον τὸ Ἀΐον,
 πῶς κοκκινίζει ντρέπεται, κοτὰ σὸ χιόνι τ' ἄσπρον.
 Οἱ ἀργυροὶ, καὶ οἱ χρυσαὶ βγέναν Ζερνεκαδέδες,
 Ζηλῖνια τὰ χρυσοβαφῇ, εὖοσμοι Μενεξέδες.
 Ὅσπερ Χειμῶνα τὰ θαυρεῖ, μόν' μένει σ' ἀπορία,
 ἀμὴ τὸν Μαΐι, μετ' ὄμματ', τὰ χαίρετ' ἡ καρδιά,
 Εἰς κάθε μῆνα, καὶ καιρὸν, ἀλλάζ' ἡ θαυρία,
 αἰθῶν, καρπῶν μέ χρώματα, χῆμα, καὶ εὐφροδία.
 Προσφέρνεται ἡ εὐμορφία, καὶ μετ' αὐτῶν περπνότης,
 καὶ ἔπειτα ἀπολυθεῖ, περπνῇ ἡ ὠραιότης.
 Αὐτὰ σολίζουσι τὴν Γῆν, καὶ μέσα σὸν Χειμῶνα,
 τὸν Μαΐι τὸ τραυτάφυλλο, μέ τὴν χρυσῇ κορῶνα.
 Καὶ μάλιστα οἱ ντροπαλοὶ περπνότατοι κοττξέδες,
 ὅπερ ὡς Νύμφῶν μέ χαρὰν, σολίζουσι τὴν μπακτξέδες.
 Τὰ Φρέγγικηλα Σατμπέρια, ναζίνικοι Ζιμπάδες,
 τὰ πῖχῃ τὰ σολίζουσι, σὰν Γκιουλμπεμπέ διμπαδες.

Γκι-

"κίεπα, ἡ μαύισαις, με ξεσθ' ἁμορφία,
 με χρώματ' αἰωρεθμητα, ἡ δίχως ἁφθία.
 "αρόφαλα, μυρβδικά, ὁμῶ πεποικιλμενά,
 Τεμπέλια τὰ πέρικαλῶ, ἡ μοχομυρβμενά.
 λαλέδες πολυποικίλοι, Νακίλια εἰν Ζαμπυλια,
 Μυσκιωρβμία, ἡ Γιατβμία, με Ἀμπερμπόγια, φάλια
 λαλάδια, αὔθη μύρια, ἄγρια, ἡ βανίσα,
 ὄντας αὐτὰ ἡμέωσταν, ἔχον πηλῶ περίσσια,
 βελιμωρβσίμ τὰ ἐκλεπτά, πῶν δούδρο για Μπιλμπυλία,
 με αὔθη ἐρωθρόχωα, σαῦ κρέμασ' Ἀπσοκίβλια,
 Δούδρα πῶ τὸνάτης κλαδί, με τ' ἄλλο δὲν ὁμοιάζει,
 τὰ φύλλα της, ἡ πωρκα, ὅποιος τὰ ἰδῶ θαυμάζει.
 Ἐξω πῶναι δυσάρετα, εὐμορφα, ἡ ὠραία,
 ὡρὶν νὰ σῶθῶν τὰ παλαιά, ὡρβφθάνει τὰ νέα.
 Νὰ μετρήθῶν, νὰ ῥομασθῶν, ὅλα δὲν εἶναι τρόπος,
 νὰ τὰ θωρεῖν εἰν ἡδονή, ἡ κα τὰ λεῖν εἰν κοπος.
 θωρεῖν νὰ πῶ π' ὀλημερὲς πηγαίνου ταβκάδες,
 σολίζουσι τῷ Ἀνακτος τὰ κίόσκια, τίς ὀνδάδες.
 Καὶ τὰ ὡρωτοφανήσιμα σπυδαίζου νὰ ἄγῃσι,
 εἰς τράπεζαν Βασιλικῶν, για νὰ ὡρωτοφανῶσι.
 Ταῖς αἰσθησεὶς ἁφραίνουσιν, ὁμῶ ἡ τῶν καρδιά,
 τὸ λές ἡ σὺ πῶ τὰ θωρεῖς, νὰν θαῦμα κὶ ἀπορία.
 Μεγάλῳ χώρῳ ἔχω γῶ, πῶναι μίσοκρυμμενῇ,
 με Χανία, Κίερα, ἡ Τζαμά, ἡ Βρυσαις σολισμέσῃ.
 Γιατ' ἔχεις μεγαλήτερη, δὲν σὲ τῶν ὀνομάζω,
 εἰς ὡρασιναίδες, ἡ νερά, αὐτὴ περὶ σὲ ταῖζω.
 Εἴνα Σαραγί, σὸν γιὰλο, μικρὸ κατὰ ἀληθεια,
 πῶν κίόσκι με χαβύζια, ἡ κῦπαρίσσια πλήθια.
 Μωραῖμπασας τὸ ἔκπσε, Σεμοὶ Σαραγί τὸ κρᾶζον,
 με τ' ὄνομα τὸ θωρός τε, κ' ἡ χάρες τε περγιάζον.
 Κοντά τε εἰν ὁ Κίζικλές, τὸ νόσιμο κασ'ράκι,
 σαῦ λύχνος εἰν τὸ χῆμά τε, ἐπάνω εἰς τησάκι.
 Λεαύδρα Πύργον δίδοντον οἱ ξέν' ὀνομασίαν,
 τῆς κόρης οἱ εὐτόπιοι τὸ λεῖν, χωρεῖς αἰτίαν.

ΒΟΣΠΟΡΟΜΑΧΙΑ

Βλῦται καὶ χάρως, θαλάσσαν, καὶ Τοπχανᾶ σὺν σκαλί.
 Μῦσαι τε, Οὐρανίω, δύο χωρὰ μεγάλα.
 Ἰὼ δ' ἴστα ἴσταντο αὐτὸ τὸ λακιδίτης,
 καὶ γὰρ ἴσταντο πολλὰ, τῆς λέγ' ἡ ἀδελφῆτης,
 Γαῖα καὶ μεῖ ἐταίρες, πῦν σ' εὔα περιβόλι,
 Διὸς αἰὲρ αὖ σ' ἔλεγα τὰ ὅσα ἔχ' ἡ Πόλι,
 Καν' ὅταν τις φαίνεται, ἐμὲ γιὰ νὰ θαλάσῃς,
 ἴσταν δ' ἀνὰ θαυμάζομαι, πῶς τόσον με ζηλεύεις.
 Γαῖα Χαλκιδόνα πορεύειν, τυφλῶν εἶν' κατοικία,
 καὶ βλέποντες αὐτίκρυτες, καλῶς τοποθεσία.
 Γαῖα καὶ σέ τὰ μάτια σε, ὁλοτελῶς δὲν βλέπων,
 πῶς ἐκλαμψον χρωτόκερον, πῶς ἔπανοι τὸν πορεύων.
 Βασιλικὰ τὰ κίερα, καὶ τὸ περιγιάλι,
 τὰ συμμέτροπετρόκπια, μεῖς διμορφία μεγάλη.
 Τὸ κίοςκι τῷ Σεραϊμπέρην, πετράγωνον μεγάλο,
 πῶς με κολόνας δίπατων εἶν' εὔ' ἐπάνω σ' ἄλλο.
 Μιὰ πόρτα σιδηρεῖα, εἰς πλάγια δυὸ Κηλαῖδες,
 μεῖς ἄλλα κίοςκια θαυμασὰ, καὶ ἐπάνω δυὰ ὀνδαῖδες.
 Εἶν' καὶ εὔα κίερον παρεμπρός, σὺν παραθαλασσίαν,
 πολλὰ ὠραῖο παλαιόν, μεῖς ἄκραν συμμετρίαν.
 Στὴν μέσῃ ἔχει σαχνισί, χαρμόσυνες σοφάδες,
 εἰς κόγχαις, καὶ εἰς πλάγια, ὁμόκπιας ὀνδαῖδες.
 Ὡς πόρταις τείχη ὑψηλὰ, κρατῶσι τὰ φαντάζην,
 πῶς ὁροφῶν τὸν θόλον τε, μολύβια τὰ σκεπάζην.
 Καὶ ὅς περ τὸ σοχάζεται, καταλεπτῶς γνωρίζει,
 πῶς κάλλος τε, τὸ κάλλος σε καλὰ τὸ καλλωπίζει.
 Τὸ λέγειν Ἰντζιλίκιοςκι, ὡς εἶναι ἡ σολή τε,
 τὸ ὄνομά τε πύργιαται, μαζί με τῷ μορφῷ τε.
 Γιαλὸ με βεῦμ' αὐτὸ θωρεῖ, ὅπως περὶ πορταῖς,
 Σωτῆρος τὸ αἰγίασμα, εἶναι σ' αὐτὸ ποκαῖς.
 Στὴν ἐορτῇ τε γίνεται μεγάλο πανηγύρι,
 Βασιλικὴ ἀκρογιαλὰ ὁμοιάζει Μοναστήρι.
 Σ' αὐτὰ τὰ κίοςκι ἀνάμεσα, εἶν' πέτραν περιγιάλι,
 καὶ ἐπάνω σὸ τειχόκασρον, οἰκοδομὴ μεγάλη.

Μ' ὀν-

Μ' ὀνδράδες λαμφορφώπες, κίόσνια διβανχανάδες,
 καὶ αὐθικτόκαρδοι Λατροὶ, με' πλείστας παρσιναάδας.
 Καὶ τώρα πόσον τ' αὖξήσαν πᾶναι νέον Σαράϊ,
 ὁ Βασιλᾶς κ' ἡ κέρπη τε, πηγαίνει κατοικαίει.
 Εἰν τέλα κίόσνια σὰ ψηλά, θαῦμα καὶ ἀπορία,
 καὶ ὑπερβαίνον τὰ λοιπὰ, εἰς θῶρος κ' ἀμορφία.
 Καὶ ἄλλα εἶναι πλεὶς μικρὰ, νεοκεκοσμημένα,
 πᾶς κοσιμάδα διάφορον ἔχει τὸ κάθε εὔα.
 Στὸ μέρος τῶτ' ἀκολυθῶν πολλὰ μεγάλα κπέλα,
 αὐτάναι σαυ' τευχόκασρα, μ' ὀλίγα παραθύρια.
 Εἰν ὅλ' αὐτὸ τὸ διάστημα, με' δένδρα κυπαρίσσια,
 πᾶς μοιάζει λόγος φυσικὸς, με' ἀμορφία τεράστια.
 Ὅταν ἐστὲ τ' ἀπογυμνασθῶς ὁ ἥλιος φλογίξῃ,
 ἴσκιος περπνός, καὶ ἐλαφρὸς ταῦτα καταδρασίξει.
 Εἰν Χασαλάρ τὸ ὄδασι, κάτω σὺ περγιαίη,
 μ' εὔα μετζίπ, καὶ μπαχτζέ, τῷ Σαραγιῷ Σπητάλι.
 Μεγάλον κίόσκι ξύλινον, Μπαλκχανᾶ τὸ κρίζον,
 οἱ Μποςαντζίδες κατοικῶν, Ἰ"πατοι τὸ τρομάζον.
 Τὰ πᾶν εἰν τῷ Σαραγιῷ, σὺν Θάλασσαν ἐπάνω,
 τὰ πῖλοιπα τὰ σιωπῶ, καὶ τὰ ἰδῶ δὲν φθαίνω.
 Τὸν Τοπχανᾶ νομάπτες, τὸν βλέπεις ἐμφορῶσθαι,
 καὶ τὸν παυέσθαι δὲν βασᾶ, με' λόγον ἢ κερδίαν σε.
 Πᾶς ἔχει εὔα ἴσιον, κ' ἀρῶχρον μεῖδαίναι,
 ἐμπρὸς εἰς Θάλασσαν πλατειᾶν, πᾶναι ὅλα σεργιαίη.
 Ὡρεῖ Βυζαῦπο, Σκῆταρ, με' δένδρα κυπαρίσσια,
 Φερέρμπαχτζε, καὶ τὰ Νησιὰ αὐτίκην ὅλον ἴσια.
 Μιᾶν Θάλασσαν πολλὰ περπνῶ, Βενὰ τεργυλισμεῦν,
 με' κίόσνια, σπήτια, καὶ δένδρα, πάντοτε σολισμεῦν.
 Τὰ ρεύματα πῶς τρέχουσι, μ' ὀρμὴν περπνὴν διαβαίνον,
 χωρίζον τὸ Σαραϊμπερν, καὶ ξανααυεβαίνον.
 Κοιτάζει τὰ καράβια, π' ἀχόλας ἀρμενίζον,
 ἄλλα ὅπῃ πηγαίνουσι, καὶ ἄλλα πᾶς γυρίζον.
 Σαυ' φθαίνον, καὶ μισάουσι, τὰ πόπιά τους βροντῶσι,
 ξαναβροντῶναι τὰ Βενὰ, καὶ ὅλ' αὐπηχῶσι.

Πολλά αὐτῷ χαροποιῦν, ἢ τῷ ἐκαλωπίζον·
 τὰ θωρακά τὰ φλάμπτερα, μέ τὰ πανιά π' ἀσπρίζον·
 Καραβία μισιργιόπια, Τεματάρτα Γαλόνια,
 Ξεῖα προχυματάδικα, πολλά μέ τὰ σενδόνια·
 Ὅταν Ἀρμάδα μάλισα, βγαίν' ἐξω γιά νά πάη,
 ἢ τὰ πολεμικά θωρεῖ, Κατέργων τὸ Ἀλαῖ.
 Καγίγια ἀναρίθμητα, ὅτ' τὰ τελευτεῖον,
 τὸ πρόσωπον τῆς Θαλάσσης σκεπαῖον, τὸ σολίζον·
 Κοντά εἰς τῷ ἀπρογιαλῖα, σέκον ἀραδιασμένα,
 πόμα κομάτια χαλκίνα, πῦνα δέμακωμένα·
 Κ' εὔα τὸ μεγαλήτερο, μακρὺ ὡσαύ κολῶνα,
 ἢ δὲ τὸ ρίχουσι ποτὲ, μέ τὸ νά διδ' ἀγῶνα·
 Μοῦ εἵνεται γιά ἀμορφιά, κοντά εἰς ἄλλο εὔα,
 χοντρὸν, ἢ πολυσόματον, τῆς Εὐανύος γέννα·
 Εἴτ' αὐτὸν κερύζουσι πολλά κομάτια κί ἄλλα,
 ὅτ' νά σὸ Σεράϊμπέρν, κ' εἴν φοβερά μεγάλα·
 Στὸ πρόσωπον τῷ Μείνταϊν, Τοπτζίδων εἴν ὀνδάδες,
 πῶ παράφέρων ἢ αὐτοὶ τῆς Πόλις τῆς Κελαδες·
 Μεγάλη πορτα εὐδοξος, πλεσιπολισμένη,
 ἢ μέ τζινία ξομπλιασά, οἱ τεῖχ' ὠραῖσμένοι,
 Στα πλαγία, ἢ αὐῶφλια, πλεμιά λέπτογλυμένα,
 μέ γραύματα σὰ μαρμάρα, ταβαῖνα χρύτωμένα·
 Κοντάτ' εἴν τὸ κῆμον, πῶ χιών τὰ κομάτια,
 σὸ κάθε μέρος ἔχ' αὐτὸ παράθυρα σὰν μάτια·
 Κυμπέδες τὸ σολίζουσι, κ' ἐκωνῶτες φανάρα,
 οἱ πέντε μεγαλήτεροι, μέ τὰ χρυσὰ φεγκάρια·
 Εἴν κί ἄλλα δύο κίρια, τὸ εὔα μέ κυμπέδες,
 ἢ σὸ μείνταϊν σιβακταῖ, οἱ πέτεροι Γκιανέδες·
 Μία Βρῖσις μαρμαρόκπας, τετράγωνος μεγάλη,
 ἢ χρύτωμένη μέ πλεμιά, ὅλ' ἀμορφιά, ἢ καίλη·
 Στα πσταρα τὰ πρόσωπα τζεῖσμές μεγάλος τρέχει,
 εἴν κάθε κόγχῃν ξέχωρα, ἢ ἄλλον εὔα ἔχει·
 Εἴ' να Σαυτζάκι μέ κυμπέ, μολυβοσκεπασμένο,
 ἔχει ταβαῖν ὀλοχρῦστον, μέ τῇν δαλάμεσο·

Ἐπὶ πλάγι εἶναι τὸ Τζαμί, μὲ πλείων συμμετερίαν,
 δερ' ἔχ' ἄλλῃ ὁ Γαλατᾶς, πείσων τοποθεσίαν.
 Γὰ ἐργαστήρια εἰν μικρά, τὰ δὲ λοιπὰ μεγάλα,
 καὶ ὅλα εἶναι εὐδοξά, σὺ Τοπχανᾶ τὴν σκάλα.
 Ἐἴν' χωρὰ καὶ ὁ Γαλατᾶς, πειχοτεχνισμένη,
 εἰς τεῖλα ἴσα μερπικὰ εἶναι διηρημένη.
 Σαὺ μυστήρι φράγνικον ξαπλώνει τὴν ποδιά της,
 τὰ τεῖχη της εἰσώνονται, κοντὰ εἰς τὸν Κελάτης.
 Αὐτὸς εἴν' Πύργος σὰ ἦηλὰ Κελαῖ, τὸν ὀνομάζον,
 ὅσοι θωρῶν τὸ ὕψος τε ζαλίζονται, τρομάζον.
 Τὸ κῆρο εἶναι σρογκυλὸ, καὶ σύμμετρον μέγαν,
 πᾶ ναῦαι πότον ὑψηλόν, δερ' ἔχ' ἡ Πόλις ἄλλον.
 Θωρεῖ Βενὰ κατὰγιαλα, περὶγιαλα, πεδιάδα,
 Λιμένα εἰς τὴν μέσλωτες, καρχῖβια σὴν ἀράδα.
 Σεράγια, σήηπα, κήρια, μὲ δένδρα κυπαρίσσια,
 τὴς Μινωῖρες, τὰ Τζαμιά, γιρτὰ κατέρπα, καὶ ἴσα.
 Στὸ μέρος τὸ μέσσιον, σήηπανα μὲ γκιανγκίρια,
 καὶ μετζεσένι, μαχαζιά, τζαρσιὰ, πολλὰ ἐργαστήρια,
 Ἀπὸ τὰ σήηπα τὰ παλιά, αὐτόμεινε μόν' ἕνα,
 σὰ Ζάπκαπίνου μερικὰ, καὶ τάχυν ἀλλαγμένα.
 Φράγκοι, Ρωμάοι, Ἀρμένιδες, ὅλ' ἔχον ἐκκλησίας,
 σκάλα γιὰ τὰ καρχῖβια, Νοπᾶς τοποθεσίας.
 Εἴνα Τζαμί, καμπαναριὸν, πῶ ἦτον ἐκκλησία,
 μόν' ἔμεινε, καὶ Ἀράπτζαμί ἔχει ὀνομασίαν.
 Καὶ ἄλλαις ἀπὸ πετρόκτισταις, μὲ Πύργον εἴν' ἡ μία,
 κολόνας εἰς ταῖς πόρταις της, ἔχον μὲ συμμετερίαν.
 Κοντὰ εἰς Πύργον πεχνικόν, εἴν' κίσκι σὸ περιγιάλι,
 τζαμί, Κεμέρι, τόπια, καὶ ὀπίσω τὸ Σπυτάλι.
 Τὸ κίσκι αὐτὸ ἔχωριστὰ, νὰ ἐπανέτω πρέπει,
 εἴν' σὸ Σεράγι αὐτικῶν, ταῖς ἀμορφιαῖς τε βλέπει.
 Δυὸ κίσκια μαρμαρόκτιστα, σὴν παραθαλασσίαν,
 Γιαλίκισκι τὰ ἔδωκαν γι' αὐτὸ ὀνομασίαν.
 Τῷ χαρεμιῷ εἴν' ὑψηλὸν, μολυβοσκεπασμένον,
 Κεμπές, φανερὸν ὀλόχρυσον τ' ὅχον κεκαλυμμένον.

Διβανχανές μ' ἑνα ὄνδα, πῶ μέσῳ τῷ χωρίζον,
ὀλόγυρα καφάρια, νηλίζι τ' ἀπρεπίζον.

Εἴν ἡ μορφὴ τῷ σύμμετρος, ἢ μὲ σολαῖς γεμάτο,
πολλαῖς καμάραις τὸ βασῶν, πῶ σέκον ὑποκίττο.

Ὡσαύ τζαυπρὺ ρύχωρον εἴν τ' ἄλλο ξαπλωμένο,
κολόνας πῶν ὀλόγυρα, βασῶντο σηνωμένο.

Στῶ μέσῳ εἴν ἑνας ὄνδας, πετράχωνα κισμένους,
πῶ μὲ χρυσία, ἢ βαφαῖς, τζλιωίαναι σολισμένους.

Σαυτζάκια λαμπροσόλια, ὀλόκληρον σκιάζον,

Κεμπές, φανάει τὸ χρυσό, σολίζον τὸ φαντάζον.

Εἰς τῷτο πᾶν οἱ Βασιλεῖς, ὡς ἐξοχῆς τζαυτῆς,
σευλίκια τὰ θαλάσσια, νὰ κίμωσι σείει.

Γιὰ τῷτοναι κατὰγιαλα, κοντὰ τὸ περιγιάλι,
ἢ εἰς λειβίδι φράσινο, ὅλ' ἀμορφία, ἢ κάλλι.

Σεραγι τὸ Βασιλικόν, εἴν πλεῖα ψηλὰ εἰς ὄρος,
κί αὐτὸ πολλὰ ἀπρέπισε τῷ Γαλατᾷ τῷ θῶρος.

Πηλάπι τ' ὠραιότατον, πῶν μέσα σὲ ὀρμαί,
τόσον σὰ μάπα εὐμορφον, πῶ νάβρ' ὁ νῆς δευ' φθαίει.

Τῷτο ὅσον τὰ βλέπῃσι, ποτὲ δευ' τὸ χορταίνον,
ἢ ὅσοι δευ' τὸ εἶδασι, δευ' τὸ κατὰλαβαίνον.

Εἶναι τὰ κίττα σύμμετρα, ἀπὲχ' ἀραδιασμένα,
τῶν τέχνῳ ὑπερβαίνονσι, τόσοναι πέρυγασμένα.

Γιὰ τῷτο ὅσοι τὰ θωρῶν, εὐ μόνον τὰ θωμιάζον,
ἀλλὰ θωμιάζον, κί ἀπορῶν, ἢ παύτ' ἀγαλλιάζον.

Αἵ τράπτην πὰ φανάει, ἐπαύω σὺς Κεμπέδες,
γοναῖς μὲ τὰ Κικλάφικ χρυσὰ εἰς τὴς Τεπέδες.

Σαὺ πέποισσαι τὰ ἔξωθεν, πὶ ναῦαι τὰ κλεισμένα,
εἴν θωμιασὰ αἰαρεθμητα, σὰ μαπακίμας κρύμμένα.

Εἴν ὅλα λαμπροσόλια, μυελόμορφα, ὠρεῖα,
αἰκνυρόβωλα, ἐκλαμπρα, ἢ παλαιὰ, ἢ νέα,

Καθέδρα ἡ Βασιλική, εἴν τόσο σολισμένη,
πῶ ἐκθαμβεῖται κίθε εἰς, σὸν Αἰρζοδᾷ σαὺ μπαίει.

Θρόν' ἀργυρὸν αὐτῷ θωρεῖ, μάλαγμα καπνισμένον,
μὲ μαργαροσφαράγγικα, πετράδια σολισμένον.

Ξαφνὰ χάλια μεταξωτὰ μὲ Σύρμα Μαργαρτάρια,
 καίτω σὺν τῇν, καὶ γύροθεν, ἐπαύω σὰ Δοβάρια.
 Γὰ πάυτα εἶναι εἰς αὐτὸ, λαμπρὰ ἀπρεπισμένα,
 πὺς ἡμπορεῖ νὰ τὰ εἰπῇ, μὲ γλῶσσ' ἕνα πρὸς ἕνα;
 Γὰ ὄμματα κυράζονται, ὅταν τὰ βλέπῃν τόσα,
 ὃ νῦν νὰ τὰ σποχάζεται, καὶ νὰ τὰ λέγ' ἡ γλῶσσα.
 Γιάτ' εἶναι δίχως ἀρεθμὸν, τὰ πλῆτη τὰ χρυσία,
 οἱ Θεσαυροὶ διαβαίνουν, πολλὰ τὴν ἀμορφία.
 Καὶ ξέχωρ' ἀπ' τὰ κίρλια, καὶ δένδρα σαυ' ὀρμάνια,
 κιοσκία, καὶ περβολία, χαβέζια, σαυπρβαλία.
 Αὐτροὶ πολλοὶ, πολλὰ νερά, καὶ πανταχῶς τζεσμέδες,
 διὰ ταῦς χρεῖαις ἀρκετὰ, καὶ γιὰ τὴν ἐγλευτζέδες.
 Αὐλαῖς μὲ πόρταις ἐνδοξαῖς, ἀρύνχωρα μεῖντάνια,
 καὶ εἶναι ἀναρλεθμητὰ, καὶ τὰ λοιπὰ σερραγάνια.
 Μορφαῖς ὅλ' ἔχον θαυμασταῖς, καὶ πλήθια τὰ χρυσία,
 Μὲ τάξεις νέαις, παλαιαῖς, βασιλικά σημεῖα.
 Δεὺ' ἔχον μέτρον ἢ σολαῖς, τὰ μέσα π' ἀπρεπίζον,
 τὰ πύχη ἔξῃ Μίλια Βυζαντινὸν τετυγεῖζον.
 Ο' Τοπχανᾶς, καὶ Γαλατᾶς, σαυ' ἔχον πτόιο θῶρος,
 σαιροδρομῖα περιβλεπτὸν ἀρέπει νὰ εἶν' εἰς ὄρος.
 Ἀέρα ἔχει εὐκρατον, καὶ εὐμορφος Μπαχτζέδες,
 μὲ σπήνια χαρμέστατα, πᾶν ὅλον ἐγλευτζέδες.
 Σ' αὐτὸ Ἐλτζίδες κοστοκῶν, μὲ πέλεια ἀδεργία,
 Παλάπα ἔχον ἐνδοξα, καὶ θῶρος ἀπορία.
 Καὶ μάλιστα ἐν εὐμορφον, νεοκεκοσμημένον,
 μὲ πόρτα, κίοσκι ἐκλεκτό, ὥσαν ζωγραφισμένον.
 Ἀλῆθια εἶν' περιβλεπτον, Ἀσία λέγ', τὸ θῶρος,
 καὶ ἔχει ἀέρα εὐκρατον, γιὰτ' εἶν' ψηλὰ εἰς ὄρος.
 Πλὴν ὅσοι τ' ἀναβαίνουν κυράζονται, στενάξον,
 καὶ μόν' αὐτοὶ τὸ χαίρονται, πῶ καίθονται, κοιτάξον.
 Τώρα ποιά σπήνιαυτα καλὰ, ἰξάρω τὴν αἰψία,
 ὅσα θωρῶν Ἀνατολῆς τὸ κάλλος, καὶ ἀμορφία.
 Σταῖς παρσιναδοῖς κητῶσι, σπηταῖα, χοτζερέδες,
 τ' ὠραῖον θῶρον φράζουσι, χαλκῶσι τὴν μπαχτζέδες.

Κί ἀφ' ἧς τὰ σπήηα ἄρχισαν, ἰαυοίχην ἐργασήεα,
 τὴν κατὰ τὴν ἐνόχλησαν, δρόμῳ τὰ παρὰ θύεα.
 Καὶ τῶν λειψάνων πέρασμα ἡ νότος σὰν θείξει,
 τὸ μαζώμα πολλῶν ἐθῶν βροχωρεῖ, συγχίζει.
 Λέγεται τὰ σπῆα χαμογελά, σιωπᾷ,
 κ' ἡ Δύσις ὡς ἀν' ἀδελφῇ, τὴν ξωασσωτυχαίνει.
 Τάχα κ' δεῦρ' ἀρίσκειται, μέσον ἢ ἀγαπηθῆμα;
 π' εἶπεν, κ' π' εἶμυα, πολλὰ καλὰ θυμῶμαι.
 Μπορεῖς σὺ γάτοι εὐμορφῇ, κ' γὰρ νὰ ἔχω κάλλη,
 κ' πάντα νὰ σέ προτιμῶ, σὰν ἀδελφῇ μεγάλη.
 Ἡ δ' ὀρχία π' ἔχω γὰρ, εἶναι σὰν ἐδιήθη,
 κ' ἐγὼ ἐκεῖνο πῶ ποθῶ, εἶναι νάμαι μαζίς σου.
 Κατάσερον καὶ θαύμασαν, πολλὰ ἐπαινεμένον,
 σὰν ἀδελφοῖς τὸ ἔχομεν, κ' οἱ δύομας μοιρασμένον.
 Ποτάμια πλὴν μέθ' Ὀχλοῦσσα, ἔχω πάντα δικὰ με,
 σοὶ τὰ προσφέρ' ἀδελφικῶς, μέθ' ὅλῃ τὴν καρδιά μου.
 Ἀχ καὶ αἷς ἦτον βολετὸν, νάμβωνες εἰς καὶ κί,
 μέθ' ὅν Διμένα κ' ἄρχισαν, νὰ ἰδῇς τίνοι τευλίκι.
 Σ' αὐτὸ νὰ ἰδῇς θαυμάσματα, πολλὰ νὰ τὰ θαυμάξῃς,
 σὸ Σαυτοπόταμ' ἰσά νὰ πᾶς, κί νὰ ἀράξῃς.
 Τόσωναι πῶ, δύο μάτια, νὰ ἰδῶσι δεῦρ' ἀποφθαίνον,
 καὶ αὐτὰ συχνὰ τὰ βλέπῃς, ποτὲ δεῦρ' τὰ χορταίνον.
 Ζωγράφοι, καὶ οἱ Ποιταί, τ' ἀσόλισα σορίζον,
 πέτοιαι σολαῖς ὅταν θωρῶν, θαυμάζον, καὶ σασίζον.
 Νὰ ἰδῇς μιά Ὀχλοῦσσα βαθεῖα, δύο χώρου νὰ χωρίζον,
 Διμένας εἰν' ἀν' ὁρίζον, π' αἶρας δεῦρ' συγχίζει.
 Γεφύεα δεῦρ' ταῖς σμίγῃς, καράβια νὰ περνοῖς,
 καγίκια αἰαρίθμητα, τὸ πλῆθος κυβαλοῖς.
 Τὰ ρεύματα κί ἄλλα νερά, πῶ τρέχον τελευτεῖον,
 τὴν ὄψιν τῆς, τὰ βάθην τῆς, παρὰ νὰ καὶ σκαπίζον.
 Καράβια εἰς πολλαῖς μεραῖς, σὺ γὰρ εἶναι δεμένα,
 καὶ σέκονται ἀσάλατα, σὰν ἀποκοιμημένα.
 Τὰ φορτωμένα ἀνιμβῶν εἰς Κυμερὶν τὴν σκάλα,
 καὶ μαζωμέναι σφῶρος, κατὰ γιγαστῶν τ' ἄλλα.

Γόσαναι τὰ κατόρπκά της, πῦ λόγῃος ναύου μοιάζην,
 καὶ τὸν Χειμῶνα μάλιστα, σὰν τ' ἄρμενά της βγάζην.
 Καράβια τὰ πολεμικά, σέκην ἀραδιασμένα,
 ὅτῃ σὰν Κάισρ φαίνεται, ναύου τὸ πάθε εὔα.
 Καὶ αἰήπα σὰν καράβια, εἴω παραθαλασσία,
 πῇ κλίνουσι ἢ προσκυῶν, Βασιλικά τὰ πλοῖα.
 Νὰ ἰδῇς μεγάλον Τερσανᾶ, πῇ θέλει σὲ ἀρέσει,
 Στωῖς μὲ μάπα, κίερα, Διβανχανέ εἴω μέση.
 Ἀπ' τ' ὄνα μέρος εἰς δεξιά, ὁ Καπεργολιμένος,
 μέσ' ὄν Λιμεύα τὸν βαθυῶ, βίχός εἶν ἄλλος εὔας.
 Ἀπ' τ' ἄλλο μέρος παρεκὶ εἰν Γαλονιῶν ὁ τόπος,
 μὲ τέχνη πέποιος νὰ γευῇ, ὄν Κόσμον δεῦ εἶν τρόπος.
 Ξαράχ' εἶναι κατὰχιάλα, ὀνδάδες εἴω ἀράδα,
 ὠραία δεύδρα πανταχῶ, μπαχτζέδες εἴω πεδιᾶδα.
 Καὶ τρία κίοςκια σύμμετρα, τ' ὄνα κατόπι εἰς ἄλλο,
 ἐπαῶς εἰς τῷ Θάλασσαν, εἶναι τὸ πλειὸ μεγάλο.
 Καμπές σαντζαῖν Ἀρύχωρο, ὠραία τὸ σκεπαίνει,
 ὡτὰν σκιαδὶ αὐοικτὸ, περνωῖς τὸ ἱστιάζει.
 Γεχλίζι μὲ καφάσια τὸ περιτεγυρίζει,
 Χαρέμι τὸ Βασιλικὸ, κάθεται σεργιανίζει.
 Καὶ γιὰ τ' ὠραία δεύδρα τῇ, Καθρέπταις μὲ βαράκι,
 πρεπόντως τὸ ὠνόμασαν, Αἴναλί καβάκι.
 εἶν ὅλα γιὰ ζωγράφισμα, πανθαύμασο σεργιαῖ,
 ἢ τὰ Βενάπναι γυμνά, τὰ κρίζην Ὁ κμεϊδαῖ.
 Καὶ τὰ λοιπὰ μὲ αἰήπα, εἶν ὅλα σολισμεῖα,
 μ' ἄλλα Βενὰ σὸ ὕψος της, λιθοκεκοσμημεῖα.
 Πολλὰ μεγάλα ἐκλαμπρα, καὶ σύμμετραῖσι κίερα,
 Καμπὲ εἴω μέσῳ ἔχουσι, μὲ τζάμια παραθύρια,
 Λισοὶ Καμπέδες κάτωθεν, μὲ ἄκραν συμμετεῖα,
 καὶ γύρωθεν πολλοὶ μικροὶ, εἰς κόγχαις γιὰ ἀμορφία.
 Καὶ μὲ Στωῖς Ἀρύχωραις, πῇ περιστοιχωμεῖται,
 ἢ μέση της εἶν ὡς αὐλή, τεργύρ-σκεπασμεῖται.
 Μὲ Γμαρέπα πέτενα, Βασιλικὸς Τερμπέδες,
 μεγάλας πόρταις, ὑψηλαῖς, εἰς κόγχαις μικαρέδες.

Τὸ πρῶτοναι Ἀγία Σοφία, κτισμένη με σοφία,
 τὸτον ἀρχιεπὶ κλή, πῶν θαύμα κα ἀποσία.
 Τετράγωνον τὸ χῆμά της, σωρὸς εἴη μορφῆς,
 πολῶναι ὅλο μαρμαρα, ψαφία ἡ σολή της.
 Εἶν ὁ Καμπές της θαυμαστός, ἀρχαῖος μέγας,
 καὶ τὸτον εἶναι πλακῶτος, ὅτε δὲ εἶναι ἄλλος.
 Δείχνη τὸ Σαλειμαμέ ἄσπρο Βυλὸ μέγας,
 καὶ εἰς τὴν Θαλάσσαν κοντά, της Βαλευπὲς εἶν τ' ἄλλο.
 Σαλταναχμέτη φαίνεται, με ἔξη Μιναρέδες,
 γιατί εἶν ἐμπρός τῶ τὸ Βυλὸ, σκέπάζει τὰς Καμπέδες.
 Οἱ πέσσαρες μόν' ἔχασι ταῖς ἀπραις χρυσωμέναις,
 καὶ φαίνονται σὺν Ἡλίῳ, λαμπράδες ἀνήμεναις.
 Σαλταναχμέτη Νικήτῃ, ὡς κεντρὸν εἰς τὴν μέση,
 εἶν εὐδοξὸν δίχως σολαῖς, με πῆχλῳ πῶ ἀρέσει.
 Κι ἄλλα με τὸ κεντρὸν, σὰς κορυφαῖς ἐπάνω,
 τ' ἀπίλοιπα πῶς γὰ τὰ πῶ, πῶ τ' ὀκνοῦνται χαῖω;
 Στὸ Γίπ' εἶναι τὸ ὕψερν, ἀπ' ὅλα τὰ τζαμιά,
 καὶ εἶν ἀπ' ἐκεῖ ὅτ' ἀρχινᾷ, μιὰ ἄλλη ἀμορφία.
 Σαλτάναις ἔχασιν ἐκεῖ, Σεράγια εἰν ἀράδα,
 γιαλὸ θαρῶν σαυ ποταμὸ, πῶν ὅλα νόστιμάδα.
 Κοντάτ' εἶναι τ' Αἰβάσαρι, σὸ Σάτλιτζε ἀγναῖπα,
 Παλάπα πολυποίκιλα, τῶ Χάσκιόγιω εἰσάπια.
 Αὐτὸ νομάζεται χωρὶς, καὶ μιᾶζει γὰσαι χωρά,
 τὰ ἀπῆπα τὸτον πύξησαν, καὶ ἐπλήθυσαναι πῶρα.
 Τὰ ξύλιναυα ἄβυσσος, Τάρκων μόν' κοκκινίζην,
 ἀσπροκοπῆν τὰ κῆρα, τ' ἀπίλοιπα μαυρίζην.
 Παρέκει εἶναι τὰ νερά, πῶ Κετχανᾷ τὰ κρίζην,
 τὸν κόλπον με τὴν Θαλάσσαν, εἰς ποταμὸν ἀλλάζην.
 Δεὺ ἔχω λόγον γὰ σ' εἰπῶ, τὴν λέγει ἡ Ἀσία,
 εὐαῖπος εἰν θαυμασῶν, καὶ ὠραῖαν θεωρία.
 Πῶ ἔχασιν ἡ χαῖρας σε, ὅταν αὐταῖς θαρῶσι,
 ἀπ' ἔξω μιᾶζην θέατρον, δικαίως ταῖς παύσιν.
 Τὰ ἔσωθε τα σιωπᾶς, καὶ ἐγὼ δὲ τ' αἰσφάρνω,
 γὰ μὴ θαρρῆς πῶς ὡς ἔχθρὸς, με πάθος στυγχαῖν.
 Η' Δύ-

Ἡ Δύσις ἀπαλείνεται, περνώντας ζωγραφίζω;
 εἰν' ἄλλα ἀνὰ ἑσθμητα; δὲν σὲ τὰ νομαρίζω.
 Ἡ Θερμαῖς θαυμασταῖς; ὡς θέατρον ὁμοιάζον;
 πηγαίνοντας ἀρεσθῆναι; σὸ γυμνάσιον ἀλλάζον.
 Ἀκρορειαῖς λιμέν' αὐτὸν, σολιζώντας σφαλίζον;
 ὁ Γαλατῆς, τὸ Σκετάρ; Βυζάντιον σολιζον.
 Κατὰ τὸ χῆμα; ὄνομα οἱ Παλαιοὶ τῷ δώσαν;
 Κεράτιον τὸν καλέσαν; ἐγγράφως φανερῶσαν.
 Τὰ πλαγία μὲ τ' αὐτὴν πηρῶν, φαίνονται λιωμένα;
 τὰ καλλιμὲ μὲ τὰ καλλιπῶν, περπῶν ὑπερβαίνον.
 Καὶ μὲ τὰ πλοῖα ναυαγίζον; τὰ αὐτῶν οἱ Κελεδες;
 μὲ κυταριστῶν, καὶ δένδρα, κατάρτια, Μινωαῖδες.
 Ἀγία Σοφία; Βυζάντιον; μεγάλα τὰ τζαμιά;
 τὸ πρόσωπόν τῆς δείχνον; μὲ ἀπὸν ἀμορφία.
 Μὲσ' τὸ καγίκι χαμίλα; πῶς νὰ ἰδῇ δὲν φθάνει;
 εἰν' αὐτὸ Ὀρος Αἰγίτιον; πανθαύμαστο σερραῖον.
 Θωρεῖ τρεῖς χώραις, Τερτανῶν; καὶ Θάλασσαν μὲ πλοῖα;
 π' ἀλλάζον εἰν' ὄρασιν; τῶν πρώτων Θερμαῖα.
 Τόσον πολλὰ ἀρεσ' αὐτῇ; ταῖς ἄλλαις ὑπερβαίνει;
 π' ἀπὸ τῶν μνημῶν βγαίνον; καὶ ἐστὶν ἀπομειν.
 Τὰ μαπὰ μόλις ἤμπορῶν; αὐτῶν νὰ σερραῖονισον;
 πῶς νὰ τὰ λογία ἀρκέτα; νὰ τῶν ἐπαραστήσαν;
 Δίχως νὰ ἰδῶν τὰ ἑμιμάτα; τ' αὐτῶν πῶς δὲν φθάνει;
 παρόμοιο Θωρος θαυμαστό; νὰ τὸ καταλαμβάνῃ.
 Περιγραφῶν τῶν ἀρχισα; θέλω νὰ ἀποπληρώσω;
 Σερραῖα; κιοσκία, Σανταμπατ' ὡς εἰν' νὰ φανερῶσω.
 Δύο Σερραῖα πάντερπνα; μ' ἀπρέπεια μεγάλη;
 ἀρχίζον καλλιπίζον; τὸ δίκλαδον Καναλ.
 Τὸ πλεῖον μεγάλο Καραγάτζ' εἶναι ὀνομασμένο;
 περὶ ὄνομα ἀπὸ τὰ δένδρα; πῶς τ' ὄχον σολιζόμενον.
 Γιὰ τὸ τρεχαμένο νερό; περπῶν ταῖς πρασινάδας;
 πῶς βλέπον εἶναι πάντ' αὐτὰ κιοσκία; καὶ οἱ ὀνδαδες.
 Βαφῶν; χρυσία ἐστῶθεν; καλὰ τὸ ἀπρεπίζον;
 οἱ σερτζίδες τ' ἀξῶθεν; περνώντας σερραῖονισον.

Τὸ ἄλλο λεὺ Μπαχαρέ, τῆς αὐοῖξης σεργιαῖνι,
 γιὰτ' εἶναι αὐοικτόκαρδο, ἢ ἔχ' εὐμορφο μείνταινι.
 Καὶ τὸ Γμπροχὼρ κιοσκι, τὸ ξύλινον γεφύρι,
 πῶ Δ' ὠρεπίζην τὸ νερὸ, σολίζην τὸ τζαῖρι.
 Περνῦσιν ὑποκάτω τε, σὸ Σανταμπάτ' πηγαίνην,
 καὶ ὡς τῷ πόρτα τε κοντά, καγίγια ἀνεβαίνην.
 Ἰδέα τῷ Γμπραήμ πασᾶ, περὶέρχον' ἰτζάπ,
 ὡσανὺ Βερτάλιας νὰ γεσῇ, αὐτὸ τὸ Σανταμπάπ.
 Εἴπει τῷ εὐμορφο νερὸ, χωρίζει τὰ τζαῖρι,
 πᾶσαι μεγαλ', ἀρὺχωρα, ζερβὰ δεξιά Μπαῖρι.
 Εἴνα Σαραῖι χαροποιὸ, σ' ὀλίγη διορία,
 μὲ κιοσκι ὅλο μάρμαρα, ἐκπύσθηκε μὲ βία.
 Πῶ μὲ κολόνους σύμμετρα, εἴν' περὶσπλωμένο,
 μὲ σανπρβαῖνι, ἢ Κεμπέ, ὠρεῖα σολισμεῖο.
 Τὰ σαχνεσίτε εἴν' χαμηλὸ, σαὺ καραβίη πληώρ,
 καὶ ὡς χαβῶζ' ἀρὺχωρον, ἔχει τὸ περὶθώρ.
 Για νὰ θωρῇ ὁλόκληρον, εἴνα μακρὺ Κανάλι,
 μὲ δεῦδρα τε τὰ εὐτακτα, σὸ κάθε περιγιαῖλι,
 Καὶ τὰ νερά τε πληῖθαι, σὸ κιοσκι σαὺ κοντάιν,
 πῶς χιώνονται σὰ μάρμαρα, κρημνῶντας κατεβαίνην.
 Τεῖα Σεπῖρι σαὺ θρονα, ἐπαύω εἰς τὸ Σέπ,
 τὸ κιάδισμάτης εἴν' περπνόν, μόνον γιὰ τὸ Δεβλέπ.
 Τεῖα Οἰφίδια χάλκινα, ὀρθα, καὶ τυλιγμεῖα,
 πῶς ἀπ' τὸ σῶμα τῆς νερὸ, ἀγάζει κάθε εἴνα.
 Καὶ μάρμαρο, πελεκητὸ, ὡς σπάφη σανπρβαῖνι,
 πῶς ξεχειλίζει τὸ νερὸ, π' ἀπὸ τῷ μέσῳ βγαίνει.
 Πρὸς τέτοις τότε ἔγινε, Βασιλικὸ Φερμαῖνι,
 καὶ κίπσωσι κιοσκία καλὰ, ὅλοι οἱ Μεγισαῖοι.
 Οἱ πρῶτος Γμπωραῖμπασᾶς, ἐδιάλεξε τὸν τόπον,
 πῶς κιοσκι ὠρεῖο κίτζεται, τὴς ἔδειξε τὸν τρόπον.
 Διβαρχανέ σὺν μέσῳ τε, σὰ πλάγια ὀνδαδες,
 μ' ἄλλα κεπέγνια αὐοικτὰ, χαρμώτιμοι σοφάδες.
 Καὶ ἄλλοι ἠκολούθησαν, εἰς τῷ ὀροποδίαν,
 γιὰ καὶ ὠρεῖται φηλαξάν τὰξιν, ἢ συμμετρίαν.

Μ' ἀμπέλια τὰ ἐσόλισαν, μέ δαῖδρα, πρασίνισαν,
 μέ δραύαις, καὶ καβέκλια, τὴς δρόμυς ἀπορετίσαν.
 Μὲ πολυποίκιλας βαφοῦς ἦσαν μαργαυτισμένα,
 μέ κάγκελα τὰ κακκίνα, καὶ τοίχους χωρτισμένα.
 Γενήζικμα μιὰ Ἀμορφία, πῶ ἔρημιά ἔφαινε,
 πῶ ὅσοι δὲ τῷ ἰδοσι, ἰάνεσταν δὲ τὴς φθαίνε.
 Νὰν Κατασεύς φαίνεται, ἡ πέρις σὲ λαμναδί,
 μέ ποταμὸν σὴ μέση τῶν, δεξιά, ζερβιά λειβαδί.
 Στα δύο πλάγια ὑψηλὰ τὰ κίοσκια μέ οὐνάδες,
 ἐσόλισαν, σολίζονταν, ἀπὸ ταῖς πρασιναῖδας.
 Τὸ κάθε εὗα χωριστὰ εἶχ' ἄλλω θεωρίαν,
 καὶ ὅλα μὲζι κατέσῃσαν κακκίαν Ἀμορφίαν.
 Οὔτ' ποτὲ δὲν γάθηκε, καὶ ὅτ' ἐλεῖ ἔρθη,
 ἐφάνινταν πῶς ἔτοιμη, ἀπ' ἄλλο μέρος φέρθη.
 Κι' ὡσαύτ' εἰν' ἐξυτῆρια, ἀράδα κερδισμένα,
 μέσα εἰς περιβόλαια, τὰ νεοφυτταμένα.
 Πάλιν καθὼς ὁ αἴνεμος, ἐπὶ τὰ τὰ κρημνίζει,
 ὅταν φυτὰ μέ τῷ ὀρμῶν, τ' ἀναποδογυρίζει.
 Κι' ὡσαύτ' εἰς τὰ ἀμπέλια, ὅταν χοντρὸ χαλαρίζει,
 πᾶνται, χαλαρεῖ πᾶντοθεῖν, καὶ ὅλα τὰ ρημάζει.
 Εὔτ' ἐπαναστάτως τὰ κρέμινον ἡ φρεῖα,
 καὶ ἀπὸ τόσα πῶσαναι, δὲν ἀφῆσεν ὑδραῖα.
 Καὶ ὅλῳ δὲ τῷ Ἰλίου τῆς, ἀφῆς γιαγαμαπίσαν,
 ἀλλὰ τῷ ἐκβαλίσαν, καὶ σπῆπα ἐκπῶσαν.
 Τὰ κίοσκια ὅσοι χάρηκαν, πολλὰ, τὰ λυπηθῆκαν,
 καὶ ὅσοι τῷ ἀταξίαν τῆς ἐνόησαν, χάρηκαν.
 Γιαπὶ ἀρχήτης γάθηκε, περυνότατον σεργίοντι,
 καὶ οἱ Γιοσμαδες ἔπειτα, τὸ ἔκαμαν Μενίαν.
 Εἰς τὸτο Γυπραῖμπατᾶς, μέ τὸς ἐλάθερία,
 πολλὰ σευλίγια ἔκαμνε; πῶ ἦσαν ἀπορία.
 Ἀλλάγια, ζιαφέπα, τόσον πολλὰ ἔραϊα,
 ὅτ' ποτὲ δὲν γάθησαν εἰς ἄλλον Βασιλεῖαν.
 Καὶ Δοναμᾶδες ἐνδοξοί, μέ ζώγια τόσον πληθία,
 ὅτ' ἐνάντια ἦσαναι σὺς ῥόμυς, καὶ σιωήθεια.

Μόνι μεμνάσθ' ἔλεγα, καθὼς εἴν' ἡ ἀλήθεια,
 ὅσοι αὐτὰ δὲν ἴδασι, τὰ λέγουσ' παρχμυθία.
 Δὲν τὸ παραξενύομαι, γιὰ πὶ τὰ ὅσα εἶδα,
 πλέον γὰρ τὰ μετακείδω, δὲν ἔχω γὰρ ἐλπίδα.
 Τὰς ἀταξίας σιπῶ, τὰ εὐδοξὰ ἀφίνω,
 τῆς νύκτας τῇ λαμπρότητι σωτὴρὶ μὲν παρὰ τὴν
 Κανδύλαις ἀναξίθμηται, τὰ κίόσκια δονατίζαν,
 καὶ τὴς Αἵρας Οὐρανὸς μιμνῶνται, χηματίζαν.
 Τὸ καθεὶς εἶνα φαίνονται πῶς γράπτει ὡς Πλαυτῆς,
 τῇ μέγ' ἱμπραῖμπατᾶ, ἦτον νυκτὸς φεγγίτης.
 Μὲ χᾶνευδεδες, Σάξια, μεζλήσια κερδίζαν,
 τὰ ὡτὰ εὐηδμῶντο, τὰ μάτια σεργιαμίζαν.
 Ὡς ψάλλος Παράδεισος, ἦτον τὸ Σαχταμπάν,
 καὶ οἱ Ζορμπάδες τ' ὄκαμαν, γιὰ πείσμα χαρχμπαπ.
 Καὶ μόνον τὰ Βασιλικά, τὰ κτελεῖ ἀφῆσαν,
 ἐν θεμελίῳ πολμῶς, τ' ἀπίλοιπα κρημνίσαν.
 Καὶ ὅταν αὐτὰ ἐκτῆσαν, τὰ εἶπαν χαρχμπαπ,
 γλωστοφαγία τὰ ἔφαγε, τ' ἀφανίστη τὸ μάπ.
 Καὶ πάλιν τόσῳ ἔχουσι, ὡς τῶρα ἀμορφία,
 ὅτ' εἰς ὅσας τὰ θωρῶν, αἰσιγῇ ἡ καρδιά.
 Λειβάδια, δειῶν, καὶ νερά, μὲ κίόσκια τὰ βαμμεῖα,
 φαίνονται εἰς τῇ ὁρασί, ὡσὰν ζωγραφισμένα.
 Ὅποιος τὰ σεργιαμίστην Αἰπρίμι, καὶ τὸν Μαί.
 τ' ἀπιδυμεῖ τὴν αἰσιγῇ, ποτὶ δὲν τὰ ξεχνᾷ.
 Τὸν Κισατχανᾶ σολίζουσι, ἀπάνω καὶ κοντὰ τῇ,
 εἶνα Σαχάι καὶ τερπνο, Τζεφτλίκι παρχμπαπ.
 Χαρχμπαπ γιὰ τ' ἦτον Κερχανᾶς, ἐτζί τ' ὀνοματίζαν,
 τὸ ὄνομα ἀπέμεινε, τὰ κτελεῖ κρημνίσαν.
 Παρέκει εἴν' ὁ Τζεφτερες, σὸ ὅμοιο Λαγκάδι,
 μὲ πρασιναδάς ποταμὸς, μπουαί, καὶ πηγάδι.
 Τὰ μαξία τῇ Μπελιγραδισ, σ' αὐτόναι καὶ κονάιν,
 καὶ σὶ τσιτταφιαῖς γιὰ καὶ γὰρ θῶν, σὸν ἴσκιον ξεπεζῶν.
 Ἡ Βρύσις τῇ Ὀρτά Τζεσμέ, εἴν' τ' ἄλλο τὸ κονάκι,
 σὰν ἀρχινέζην ἡ βροχιαῖς, ἔχ' ἀρχιμο μπατάκι.

Κονταίνα τὸ Ἀγιάζαγα, μέτ' τὰ Βαυὰ χωμεύο,
 δευ' τ' ἀδικῶ πῶσαι οἰκῶ, πῶς εἶν βαθυὰ θαμένο.
 Εἴνα νερὰ τρεχάμενο, τῷ λαύσαν τε δροῖζει,
 καὶ δένδρα τὸ σπιαῖνον, ὃ Ἡλῖος σαυ φλογίζει,
 Λαγκάδι με χωράφια, καὶ με μποςανία ἔχει,
 καὶ τὸ νερὸ κατ' μετῆς σ' αὐτὰ περῶ, καὶ τρέχει.
 Οἱ μολυσμένοι πάν' σ' αὐτὸ, Τῦρκοι τὸ κατοικῶσι,
 καὶ με τ' αἰμαῖα ἀφοβα, τὰ βῆχα καβαλῶσι,
 Εἴως τὸν Λογκὸν τὰ λοιπὰ, εἴν' ὅλον ἐρημία,
 με πρασιναδάς χωμαδάς, Βαυὰ δίχως χωρία,
 Εἴπανωθιὸ σὸ Αἶναλί, εἶνα τὸ Οἰ μεῖδωνί,
 τῶν Βασιλέων εἴν' αὐτὸ, καὶ τῷ λαῷ σεργιασί.
 Καὶ σιμηθίζεν Τοξάτα, τὰ κάμωσι ταλίμι,
 σ' αὐτὸ κορόνας ἔστησαν, ὅποτοι δῶκαν φήμη.
 Τὰ ταῦλα τὰ μεχέρινα, δευ' ὁρέπει νὰ ξεχάσω,
 τώρα πολλοὶ τὰ ἀκαπῶν, κακιῶνεν αὐ' στωπᾶσω.
 Αἰμπέλια ἔχουσι κοντὰ, ἐλά'δερο σεργιασί,
 μπαχτζέδες κατὼ σὺν Νπερέ, ἀγιάσμα, καὶ μποςανί,
 Στὸ μέρος τῷ Κασιμπασᾷ, εἴν' ἕνα τζιφτλίκι,
 με Γάλα, καὶ με πρόβατα, δευ' τὸ πειράζον Λύκοι.
 Πολλοὶ τῷ χώρῳ ἀφῆσαν, εἰς τῆτα κατοικῶσι,
 ποδῶν νὰ εἴν' ἐλά'δεροι, τὸ ζεῦκι προπιμῶσι.
 Αὐτῆκρ' εἶνα τὸ Μπέγιογλα με κήλιο π' αἰωνίζει,
 τῷ φήμῳ Ἰμπροίμπατᾷ, καὶ πολὺ πρᾶγμα ξίζει,
 Δοχεῖον εἶνα τῷ νερῷ, αὐαλφρα μοιράζει,
 ταξήμι τ' ὀνομαῖζον ὡς πρέπει, καὶ περγιάζει.
 Ποδῶσι τὸ σεργιασίτε Χανέμισας, καὶ Αἰγάδες,
 μέσα θωρῶσι τὰ νερά, καὶ ἔξω πρασιναδάς.
 Με δένδρα, κυπαρίσια, με κισσὸν περιβολί,
 π' ὅταν πληρῶνεν τὸν Μκετζῆ, τὸ σεργιασιζον ὅλοι.
 Εἴν' ἐρημο Λεβέντ' τζιφτλί, σὺν αἰμπελίων τὰ πῆλη,
 ἐκὼ γὰρ νὰ γλεσπῶσι, πολλοὶ νὰ εἶναι θέλει.
 Παρέκει μέσα σὸ Νπερέ εἴν' τὸ Κανλί καβάκι,
 τὸ σαθρὸν ἢ βρούσις τε, εἰς περυσὸς φερμάκι.

Τὴς τόπης, τὰ περιγιάλια μὲν, γὰρ νὰ σ' ἀπαειδήσω,
 , ἐμάκρυν' ἀπ' τὸν ποταμὸν, μόν' αἶς ξαναγυρεύω.
 Ἐκὼς πᾶν τ' Ἀλμπένιογι, εἰς τὸ περὶ Λαγκαδί,
 κοντὰ εὖν ἄλλον ποταμὸν, ἢ σ' εὖμορφα λειβάδι.
 Μ' ἕνα Σαραϊ Βασιλικὸ, πᾶν τ' Ἀπρελιᾷ σείει,
 δυὸ κισσῖνια ἔχει εὖμορφα, εἰς ἐμικρὸ τζαίει.
 Καὶ δένδρα ὀλοτρόγυρα, ὅτ' αἱ ἰσκιᾶζεν,
 σολίζεν, δευ' στενοχωρῶν, τὸ θῶρος δευ' σκεπάζεν.
 Κοντὰ τὴς ρεῦμα καθαρὸν, εὖς ἰσκιὰς τεργυρίζει,
 ὡσαύτ' χαβῆζι κίτριον, νεράτ' σιωαδροῖζει.
 Σταῖ δύο πλάγια μοναχὰ, εἴν' μακρὰ δυὸ Σέπα,
 ἐγὼ δευ' εἶδ' ἄλλῃ ποτὶ, νὰ εἶναι ἄλλα πετρία.
 Σοφάδες εἴν' μὲ μάρμαρα, ἢ μέση τὴς τρωμένη,
 μὲ σκαλοπάτια εὖς νερὸν διὰ νὰ κατεβαίνῃ.
 Εἰς γέφυρας διαμοιράζεται, σαυ' χιῶται βοῖζει,
 ἐπάνω εἰς τὰ μάρμαρα θυμώνει, ἢ ἀφείζει.
 Εὐθὺς πᾶ εὐγ' ἀπ' τὴν σιλαβιά, σαυ' ρεῦμα-ξανατρέχει,
 τὴν φυσικῶς εὖμορφία λαμβάνει, πάλιν ἔχει.
 Δένδρα μεγάλα εὖμορφα, τὸ ἔχεν εὖς ἰσκιὰς τὴς,
 αὐτὸ ν' αὐξάνῃ ἀγαπᾷ, τὴν ὠραιότητά τὴς.
 Χαρέμια πάγυσιν ἐκεῖ, ἢ τὰ χαλιά τὴς φρώναν,
 τρώγαν, ἢ πίναν, τραγῶδ' ἢ μὲ ζεῦκι ξεφαντώναν.
 Κέντρον πτσάρων λειβαδιῶν, εἴν' ὀροσερὴ μιὰ βρύτη,
 τὴν ἀγαπᾷ, ἢ τὴν παῖνᾷ, ὅποιος κ' αὐ' τὴν γνωρίσῃ.
 Ποιμένες μὲ τὰ πρόβατα, νὰ πᾶγαν σιωπάζουν,
 γὰρ τὸ καὶ τζομπᾶν τζεσμὲ, αὐτῶν ὀνοματίζεν.
 Ὡσαύτ' ποτάμια τρέχουσιν, τὰ πλήθια νερά τὴς,
 δυὸ δένδρα ὠραιότατα τὴν ἔχεν εὖς ἰσκιὰ τὴς.
 Τὸ καθεῖ ἕνα τὴς κλαδί, γὰρ εὖς δένδρο φθαίνει,
 τὸ καθεῖ δένδρο χωριστὰ, ξίζει ἕνα ὁρμαίνι.
 Σαυ' καρδισμένα σέπονται, μεγάλα δυὸ τζαντίρια,
 καὶ ξεφαντώναν σιωτροφίαις, βλέπεν ἢ τὰ τζαίρια.
 Τζαίρια τὰ ἀρύχωρα, ἀνδοπεριχυμένα,
 μὲ πολυτοίχιαις θωρακίαις νὰ φαίνονται βαμμένα,

Ἡ ἀνοι-

Η' ἀνοιξίς ταῖς σμυτροφαιῖς, νὰ πάγην ταῖς καλναίς,
 καὶ ὅποιος μαζίτης χαίρεται, ποθεῖ νὰ ξαναπαίῃ.
 Μ' αὐτὰς τὲς δύο ποταμῖς, τελειώνων τὰ σεργιαῖνα,
 παρέκει εἶναι ἐρημιαῖς, Ποιμένων μεϊντάνια.
 Μόν' ἔμεινε νὰ διηγηθῶ, τὰ πύλοισι χωρία,
 πῶς ἔχ' ἡ Πάλις τὴν σεργιαῖ, με' ἄλλων θεωρία.
 Καὶ μάλισ' ὁ Δαυτ'κασαῖς, πᾶν ὅλο σαλταναῖ,
 ὅταν σὲ με' εἰς πόλεμος, Ὀρδὺναι, καὶ Παλαῖ.
 Ἐ'να κίερον ὑψηλὸν, τετραγώνον κητμένο,
 με' ἓνα Κημπέ σὺν μέσητι, μολυβοσκεπασμένο.
 Τὸ θῶρος εἰς ἄρῡχωρ, σὰ σέσσαρα τὰ μέρη,
 καὶ ἔχει ἀέρα δροσερόν, ὅλον τὸ Καλοναῖ.
 Καὶ δένδρα ὠραῖατα, χαροποιῖς μπακτζέδες,
 με' κίοςκια, στυπρβάνια, χαβάζια, καὶ τζεσμέδες.
 Κίοςκι τὸ μεγαλήτερον, εἰς ἔξω σὸ λειβάδι,
 Κοτάρει με' χρυσόμηνλο, σαΐτας τὸ σιμάδι.
 Στὸ κάθε μέρος εἰς ἐκεῖ μεγάλα τζιφπλίκια,
 Ἀγαδες τὰ ὀρίζουσι, τὰ μέγιστα Σαρίκια.
 Ὅς' ἀγαπῶσι τὴν ξηρὰν, Ἀγαδες, Μεγισάνοι,
 ἔχον τὰ τζιφπλίκιατς, Τατάρων οἱ Σουλτάνοι.
 Καὶ δύο εἶναι μάλισ' α περπνότατα, μεγάλα,
 με' ὠραῖα δένδρα, καὶ νερά, πῶς ὑπερβαίνουν τ' ἄλλα.
 Μικρὸ μεγάλο Καλκαλί, ἔχον ἀνομασία,
 χαρὰ νὰκ μέσσα φαίνεται, καὶ ἀπὲξω ζωγραφία.
 Μεγάλα δένδρα ὑψηλά, μπακτζέδες, καὶ μποσάνια,
 με' κάρμπας, καὶ χωράφια, πᾶν τῆς ξηρᾶς σεργιαῖνα.
 Πεδιάδα τὴν ἄρῡχωρον, κληγὴ γιὰ τὴν καββαῖα,
 Δογάνια, καὶ Λαγωνικά, πελῖα, σκυλιά μεγάλα.
 Πολλοὶ διαβάται, καὶ πολλοὺς σράταις λιθασρωμένους,
 ἄλογ', ἀμάξια περπατῶν, Καμήλαις φορτωμένους.
 Τζεσμέδες εἶναι πανταχῶ, καὶ δένδρα τὲς σολίζον,
 πῶς με' τὲς ἴσκις, καὶ νερά διαβάταις τὲς δροσίζον.
 Ἐγρίκαπι, καὶ Μπαλκλί, Ῥωμαίων Κοιμητηρία,
 σ' αὐτὰ τὸ πάχα γίνονται χωροί, καὶ πανηγύρια.

Περιφνημον ἀγίασμα μέσα στὴν ἐκκλησία,
 μὲ σκάλα κατεβαίνωσι, κάτω στὴν Γῆν βαθεῖα,
 Καὶ Μπαλνικλὶ ἐντόπιοι, πέρα τὸ ὄνομάζον,
 γιὰ τ' ὅσοι πᾶν, τὰ ψάρεα τὰ θωροῖσι, ἢ θωροάζον.
 Μὲ τὸ Κοτζι Ἀρχόντισσαι, πᾶν ἢ μὲ Ραδίβιη,
 Διὰ βεῖα εἶναι ἀρχή, τὸ τέλος εἰς σερβιάνι.
 Στὸ περιγιάλι κῆρ θηκω, κοντὰ εἰς τὰς Κελαδες,
 Ζαλαχανάδες, Μιμχανάς, ἢ οἱ Ταμπανχανάδες,
 Ἐκεῖδες εἰς μακρὺ χωριό, τὸ λέγον Μακρουχωρι,
 εἰς πεδιάδ' εὐρύχωρος, γιὰ τὸ περὶ δῶρι.
 Μπαρστανάδες πέτεσθαι, μακριὰ ἀπὸ τὴν χώρα,
 Μπαρσπ τὸ Μπειλίδικο, ἐκεῖ φυλάττειν τώρα.
 Παρέκ' εἰς Φλόρια μπαχτζεσι, περὶ τὴν τοποθεσίαν,
 μ' ἕνα Σαραϊ παλαῖο, μπαχτζεσι, νερά τε κρύα.
 Ἐνα λειβάδι πῦν μακρὺ λευ' Τζιρπιτζή τζαίει,
 πῶ ἔχει ρεῦμα καθαρόν εἰς τὴν, ἢ γεφύρι.
 Πῦν πέτεσθαι, ἢ σερεθ, σφωραετοὶ σολίζον,
 περὶ τὴν διαβαταί εἰς κερὸν, νερά σὰν πλημμυρίζον.
 Κι' ἀπ' τ' ἄλλο μέρος τὸ Βενῶ, κάτω εἰς τὴν ποδιά τε,
 εἰς Γμαρέπ, ἢ χωριό, τζιφτλίκι παρακάτω.
 Τὸ λέγον Κιστζήν Τζεκεμετζε, γιὰ τὸ Κιστορί πῶ ἔχει,
 πῶσαι μακρὺ, ἢ ξολινο, μ' ἕνα νερά πῶ τρέχει.
 Τὸ σόματ' εἶναι ἀρκετὸ, νερά τε γιὰ νὰ χωῖν,
 καὶ πίνει τόσῳ Θάλασσαι, πῶ Δίμλιν κατωσῆνοι.
 Εἶναι στενὴ καὶ μακριὰ, μὲ λόφος σολισμένη,
 μιὰ γλωσσά ἀπὸ τὴν Θάλασσαι τὴν ἔχει χωρσμένη.
 Κατάσεν ὠραιώτατο, ὥντας εἰς πολιτείαν,
 Βοσποῖ, Ψαραδες, Κισηγοί, θωρὸν τὴν ἀμορφίαν.
 Κοντὰ εἰς τέλη σὲ κερμέ, καμάρας εἰς σκαμμένους,
 τὴν ὥντας πᾶν τὰ Πράβατα, ἢ οἱ ἀγραυλοὶ Ποιμένες,
 Καὶ καταχθόνια μερικοί, κηρύττειν γὰρ ἢ ἄλλα,
 καὶ μὲ τὸ γὰ μὴ φαίνωνται, τὰ κάμιν πλεῖα μεγάλα,
 Κοντάναι Χαραμίδες, τόπος κινδυνώμενος,
 ὄψεν καὶ πρεπωδέςατα, εἶναι ἀνομαχτμέος.

ἔκεί σ' ὡς ῥάχιν τῷ Βανῶ, εἰνικίστην σέ ὀρμάνι,
 καὶ ἦτοσαν ἕνα χερσὶν, Ἀνάκτων τὸ σεργιάνι.
 Γεῖα γεφύρια πέτραις ὁ Τζεμπετζές ὁ ἄλλος,
 ἔχει μὲ Λίμν' Ὀρὺχωρον, καὶ κράζεται μεγάλος.
 Ὠραῖα εἰν' ἡ κπὶς τῆς, γιοιτζίδων τὸ σεργιάνι,
 ἕνα μολυβοσκέπασον, μὲ ὅλο πέτραις Χαῖτι.
 Παρόμοιαις Αἰμαῖς καθαφαῖς, ἂν ἦσαν σ' ἄλλα μέρη,
 γιὰ χάριτ' τὸ γνωρίζουσι, γὰρ πᾶν τὸ Καλοκαῖρι.
 Πολλὰ μὲ ψάρεα διάφορα, εἶναι πλημμυρεσμένας,
 πολλὰ πρῶταις, καὶ περναῖς, ἀλλὰ ναι ξεχασμένας.
 Ἐπεὶ ἡ Πόλις ἐκλεκταῖς ἔχει τοποθεσίαις,
 ἀκρογυαλιῖς σολίζθησαν, τὰ πόρρωται ῥημίαις.
 Στὸ Γίτ' ἐπάνω ὑψηλὰ εἰν' μερικὰ χωρία,
 Καπήλων, καὶ Τζελέπιδων, Δραγαίων κατοικία.
 Τὸ πρῶτον τὸ καλῆτερον, Κιητζέκκιοι νοματίζουσι,
 εἰς τῷτο μόν' οἱ Ἀρχοντες πηγαίνουσι, φάγαρχουσι.
 Τὸ Τζεμπετζί Ἀβασκιογι, τὸ Κάλφα, μ' ἄλλο ἕνα,
 πᾶς Ἀγιογώργη κράζουσι, εἶναι ἀραδιασμένα.
 Τὸ Αἰβατλί μὲ ἄλλα δυό, ὅπανα σὸ Μπογάζι,
 καὶ γὰρ σέ τῷ τὸ ὄνομα, ἔπε τὸ κάμνω χαΐζι.
 Τὴς τόπας ἀπαρτίσματα πᾶς ἐξοχλῶ σολίζουσι,
 οἱ θέλοντες αὐθημερόν πηγαίνουσι, καὶ γυρίζουσι.
 Τὰ πέριξ ἐσιώπητα, ταξίδι γὰρ μ' ἐφαῖνι,
 δευ' εἰν' περδιάβασις, τῶν Πολιτῶν σεργιάνι.
 Τῷ Πόλιν αἱ πυρκαῖαι συχνὰ ἀνακκινίζουσι,
 τὰ πείχητης ὡς παλαιὰ αὐτῇ τὴν ἀχημίζουσι.
 Καὶ τεῖδιπλα τὰ ἔκτισαν, μὲ Πύργους, καὶ Χαυτάκι,
 ἦσαν σὸ μέρος τῆς ξηρᾶς Πρόβολοι γιὰ τὴν Θρακίη.
 Εἰν' δευ' ὁκτώ τὰ Μίλια τῆς ὅτε τὴν τεργυρίζουσι,
 τὸ λέγουσι, καὶ τὸ γράφουσι, ὅσοι αὐτὴν γνωρίζουσι.
 Εἰν' τεῖγωνον τὸ χημάτης, τεῖα τὰ πρόσωπά της,
 δείχνουσι τὰ δυό ἀπ' τὸν γιανλόν, τὴν ὠραιότητά της.
 Στὸ κάθε μέρος ἔχ' αὐτὴ, μιὰ ἄλλη θεωρία,
 καὶ ἄλλη χώρα φαίνεται, πῶς εἶναι κάθε μία.

Μὲτ' σὸν Διμεύα φαίνονται Βυγὰ ἀραδιασμένα,
 πολλὰ Σαράγια, κίερα, τζαμί σὸ καθε εὔα,
 Κελαδες, καὶ Σαράϊμπυρνα, ἀπ' ἔξω ὅποιος βλέπει,
 μὲ σπήια πᾶναι ἄβυσσος, νὰ ἀπορήτη παρέτει.
 Ἀπ' τὴν ξηρὰ μόν φαίνονται, τειχόκαστρον, Κελεδες,
 τὰ σπήια πᾶναι ὑψηλὰ, τζαμίὰ μὲ μιναρέδες,
 Μνήματα ἀναρίθμητα, εἰν' ἔξω ἀπ' τὴν Πόλι,
 ὁλόρθαι πέτραις μὲ δειδρά, τῇ Χαρὰ περὶβάλι.
 Ὅρδι ὁμοιάζει τῶν νεκρῶν, πῶς εἶναι κοινεμένο,
 γιὰ νὰ φυλάγ' τὴς ζωντανῆς, σὰ μάρμαρα κρυμμένο.
 Κι' ὥσ' αὐτὰ περικεφαλεῖς, Σαελμία μὲ Καβδίκια,
 αὐτὴς γιὰ πλάκας βάζουσι, τὰν λίθινὰ σεντῆκια.
 Τρομπέδες σ' αὐτὰ τζαυτέραι, ἔχον οἱ Μεγισταῖοι,
 βαρέθηκα νὰ τὲ λαλῶ, σ' αὐτῶν, πλεον φθάνει.
 Ἀσὶχ χαζμερίζοντων, σ' αὐτὰ πλείωσ' ἡ Εὐρώπη,
 λέγ' τὰ χωρὰ πᾶ σιωπᾶς, χαμένοι εἶναι τόποι.
 Καὶ τ' ἄλλα π' ἀπαρίθμητες, εἰν' δίχως ἀμορφία,
 τὸ Σανταμπάπ ἦτονα, ξηρὰ μιά ἐρημία.
 Ὁρῶ το, Κατάσερον, ὅτ' εἰν' πᾶ τὸ γνωρίζον,
 ἀργὰ πηγαῖνον εἰς αὐτὰ, καὶ λίγον ἐγλευτίζον.
 Ὅσ' αὐτὰ, καὶ πλεὶς καλὰ, πολλοῦσι σ' ἄλλα μέρη,
 Ἀσία μὲ Κατάσερο, μόν εἶναι δίχως πέρι.
 Ἀ' παύεχα νὰ μὲ εἰπῆς, καὶ τὸ μακρὺν τεῖχος,
 πᾶ Δίκωρος τὸ ἔκπτε, δευ' σώζετ' ὅτε ἵχνος.
 Ἀρχίζ' ἀπ' τὴν Σηλυβερὰ, καὶ ἔφθασε σὸν Πόντον,
 καὶ ἦτον τρομερὸ πολλὰ, σὰ μάπα τῶν ὁρώντων.
 Τὸν Τζεκιμετζέ μ' ἀνάφερες, πᾶν τόπος σ' ἔξοχα,
 καὶ γ' ὡχ' εὔα ποταμόν, πᾶ μπαῖνον μετὰ πλοῖα.
 Στὴν Μαύρην Θάλασσαν αὐτὸς, κοντὰ εἰς τὸ Μπογαζί,
 Ρίβα τὸν ὀνομάζουσι, καὶ ξύλα κατεβαίνει.
 Τὸ τόπη ἡ κατάδεσις, καλῶσι, καὶ ἔχει Μαύδρας,
 πηγαῖνον μόνον Κιιηγοῖ, ἀρματωμένοι ἀνδρες.
 Μὲ τὰ Ζαγάρια, Πέρδικες σ' αὐτὰς καμπὴς κιιηγῶσι,
 πολλὰς σὰ δόση Φασαῶν, σ' ἡκίωνωνται κτυπῶσι.

ἔχ' καὶ νὰ ἦτονα αὐτὸ σέ σέ κοντὰ εἰς τὴν Πόλιν,
 νὰ ἀνα π' ἔλεγε, καὶ οἱ δικοί σου ὅλοι.
 αἷς Λύτραις δὲν ἀνὰ φερεις, φωλιά τῶν Τζιγκαῶν,
 τῶν Γιββερεπιδῶν τὸ χολεῖο, Ζερνάδων, καὶ Τυμπαῶν.
 αὐτὰ ἀπὸ γλυκὰ νερά, εἶναι ὑστερημένα,
 ὅμως αὐτὰ ἀπὸ κρυστοῦ εἶναι πλημμυρισμένα.
 ἀχὰ γιατί σιῶπῃσες καὶ τὸ Κερατοχώρι;
 γιατί ἡ Κεράτζαις τὸ καμῶν, καὶ εἶναι Κερατοχώρι;
 τὸ Μπέγιουγλη τὸ ἀφῃσες, δὲν μὲ τὸ νομαπίζεις,
 ὅσα δὲν σέ ἀρέσωσι, μ' ἐσύλι τὰ σαβδίζεις.
 ὑτόναυ εὐρίτα μακρὰ, ἴσια, πλατεῖα, μεγάλη,
 μ' εὐὰ Σαράγι ἀρχινᾷ, τελειώνει σέ Σπηταῖ.
 ταυροδρομιῦ τ' ἐγκλήματα εὐὰ εἶπα, καὶ εἶναι μεγάλα,
 καὶ αὐτὰ δὲν ἐβαρύνοντο, σέ ἔλεγα καὶ ἄλλα.
 δὲν τὸ ἀρνῦμαι πῶς αὐτὸ, νὰ ἔχη ἀμορφία,
 ἐλάδερά τέλεια, καλὴ τοποθεσία.
 κανάρεσσ τ' ἀγεῖναι, γιατί δὲν τὸ θυμίζεις;
 εἶναι πολλὰ περίφημο, τὸ ξέρεις, τὸ γνωρίζεις.
 ἔνθ' ἐν νὰ κῆσῃς νὰ σέ πῶ τ' ἀληθινὰ σημάδια,
 πῶ μαρτυρῶν πῶς ξέρω γὰρ ταῖς χάρες, καὶ ψευδῆ.
 ἰσοῦς μὲν τὸ θαυμάζεσαι, πολλὰς τὸ συνηθίζεις,
 τὸ ἀπὸ τῆς γειτονίσσας, ὅτ' ἔχει νὰ γνωρίζεις.
 εἰ καὶ μὲν, πὶ λέγεις, νὰ μάθωσι ποθῶσι,
 ὥστε ὅτ' αὐτὸ ἀπὸ τῆς τοῦ ἴδιον, ξεχνῶσι.
 διὰ Πράτερα πῶ τὰ χρυσὰ, μάς φέρει μὲ μποχτζάδες,
 μαντάτ' αὐτὴ μάς κεβαλεῖ, γεμάτης τῆς Τορβάδες.
 ὅ Φαναρεῦ τὰ ἀπὸ πᾶσι, λέγ' εἶναι ψηλὰ μεγάλα,
 ἀγεῖναι, καὶ εὐδοξία, ἔχεν Λιμανί, σκάλα.
 εἶναι καὶ χαλεπάτα, τὴν Θάλασσα θωρῶσι,
 καὶ κῆρα ἀναρίθμητα, π' ἀχόλασσα περνῶσι.
 ζοιτάζεις τὸν Τερσανῶ, παραβί ἀραδιασμένα,
 ὠρεῖα, νέα, παλαιά, καὶ ἄλλα σκαρωμένα.
 εὐρύχωρα τὰ μαγαζιά, καμῶν εἰς τὴν ἀράδα,
 καὶ κίονες τὰ Βασιλικὰ, μὲ πλῆθεις παρασιναῖα.

Αὐτάναι καταφύγια, τὰ πλοῖα νὰ ἀράξῃν,
 αἰέμοι οἱ εὐαῖοι ποτῶς δὲ τὰ πειράξῃν.
 Πρώτῃ ἡ πρῶτῳ ἔρημος, ἡ Ἀνηγόνος τ' ἄλλο,
 ἡ Χαλκὴ τὸ πλεῖο εὐμορφο, Περγκιπὸς τὸ μεγάλο.
 Εἶν ὑψηλὸ, καὶ πλεῖο μακρὸ, ἀπ' τ' ἄλλα τὰ Νησιά,
 αὐτίκρῳ εἶν ὁ Μάλπετες, περπνὴ τοποθεσίᾳ.
 Μεγάλα εἶναι τὰ Βανὰ, μικρὰ τὰ Μονασήρια,
 πολλαὶ μακρυαὶ τὸ χωρὶο, μὲ μαγαζιά, ἐργασήρια.
 Ἄγιος Νικόλας κτίσθηκε, κάτω γλῶ πεδιάδα,
 ἀκρογιαλιά ὁ δρόμος τῆ, καὶ ὅλος νοσιμὰ.
 Καὶ εἰς τῇ ράχῃ τῷ Βανῆ, Χριστῶναι ἐκκλησίᾳ,
 συμάχει ταῖς κηκναριαῖς, χόρτα μὲ δῶδιά.
 Κι' ἄγιον Γεώργιον Κυδανᾶν, ὠνόμασαν τὸ ἄλλο,
 Μοναστήρια νιόκτισον, Βανὸ ξηρὸ, μεγάλο.
 Κρατίζειτ' ὅποιος ἀναβῇ, ὅμως δὲ μετανωίνει,
 τὸ θῶρὸς τῆ ἀρύχωρον, τὴς κόπης τῆ πληρώνει.
 Οἱ φράγχοι πᾶν τὸν Γαλαταῦ, τῇ Περγκιπ' ἀγαπῶσι,
 γιὰ τὴν ἐλπίδα τῆς, αὐτὴν προτιμῶσι.
 Μπαχτζέδες ἔχ' ἀρύχωρες, συκιάς θεργιακωμένας,
 ὠρίαις ἢ κηκναριαῖς, δάφναις ἀράδιασμενάς.
 Καὶ μὲ κωτῇ ἐλπίδα, Ὀρπικία, Συκοφαίδες,
 καὶ ἀγριοπερίετρα γὰς Βράχης, γὰς Καγιαίδες.
 Τὸ βράδι πᾶν ἡ σιωπηρὰ τὸ νόστιμο λειβάδι,
 πῶ ἔχει ἴσκιον δροσερόν, καὶ εὖ γλυκὸ πηγᾶδι.
 Στ' Ἀλῶνι τὸ περίφημο, μὲ τὸ λαμπρὸ Φεγκάρι,
 δὲ εἶναι τόπος τὸ Νησί, καὶ ἔχῃ τὴν χάρι.
 Εἶναι αὐτὸ χαρμόσιμον, μ' ἀλπίαν πεδιάδα,
 Φθαίνει τὸ Μοναστήριον, μὲ δρόμον γλῶ ἰσιάδα.
 Λάμπει, ἀσράπτ' ἡ Θάλασσα, καὶ ὅλο τὸ περιγιάλι,
 σ' αὐτὸ γυαῖνες κάθονται, παῖαι, καὶ ἔρχοντ' ἄλλοι.
 Στὸ ἴσιωμα τῷ Ἀλῶνι χοράν, τραχυδαῖσι,
 μὲ τὰ τραχυδα τὸ Νησί, καὶ ἐξοχὴν παυνῶσι.
 Ὡσταὺν παλὶ ὅτῃ πετᾶ, λεῦ εἶναι ἡ καρδιά,
 δίχως ἐλπίδα χωρὶα, σενοχωρὰ κλεβία,

Νά σ' ἀποδείξω θέλω γῶ, τίω λέγει ἡ Εὐρώπη,
 πῶς τίω ἀπορέπεια τῷ χωρῷ, τίω κάμνουν οἱ αὐθρόποι.
 Ἔνα κομρὸν τίω Περίγηπον, πολλοὶ τίω ἀγαπᾶσαν,
 τὸ Σταυροδρόμι, ὃ Γαλατᾶς, σ' αὐτῷ ἐκατοικῶσαν.
 Πολλὰ τίω εὐοσμίζων καλπάζοντα, καὶ Καπέλοι,
 Φακίολα τὰ ἀγροικὰ, πῶ τῷ χωρῷ θέλει.
 Ἀφ' ὧ ὅμως Μπαγιόδερε, καὶ εἰς τὰ Θεραπεῖα,
 ἐπῆγαν καὶ κατοικῆσαν, τὰ δῶκαν τὰ πρωτῆα.
 Ἐγνώρισαν καταλεπτῶς χάριν τὴν τῷ μεγάλην,
 πῶ μὲ χερσὶ εὐρίστησι καὶ ἄμορφοι, καὶ κάλλη.
 Τὸ ἐξίγαν πῶ τραβῶν, σὰν εἶν' ἐκεῖ φερτῆνα,
 νά λθεν, νά παῦ δὲν ἤμπορῶν, ὅτε μὲ τὴν Μαγῆνα.
 Ἀδιάζει τὸ κημάρι τὸς, φωμί νά φαῦ δὲν ἔχον,
 ἕως νά παύσ' ὁ αἵματος, μὲ πῆναν ἀπαντέχον.
 Στα Μοναστήρια τρέχουσι, μαῦρο φωμί γυράν,
 καὶ σὰν ζητᾶν οἱ χωρῆανοι, ὃ ἀρπάζουσι παλῶν.
 Γελῶντ' ἐκείνοι πῶ δειψῶν, πηγαῖνοι τὸ βράδι,
 ἀεῖσκον λάσπ' αὐτῇ νερό, σὺ αὖθις πηγάδι.
 Σὰν λείπωσι ἡ σιωτροφίαις, σ' αὐτὸ ποῖος ξεφαντῶναι,
 καὶ δίχως ταῖς Ἀρχόντισσας, πῶ ξίζει τὸ Ἀλῶνι.
 Δεῦ τὸ ψηφῶν τέτοιο χωρὶ πῶ Μπαλατᾶς ὁμοιάζει,
 παῦ εἰς κομρὸν θανατικῷ, αὐτῇ σὰν ταῖς βιάζει.
 Τί εἶναι Βρύσις ἡ γλυκιά, εἰς τῷ δὲν γνωρίζον,
 τὰ ράματα τὰ καθαρά, τὰ χόρτα δὲν ραντίζον.
 Τί εἶναι Μπόσκος δροτερός, κοντὰ εἰς τὸ λειβάδι,
 κρῦο νερὸ τρεχάμενο, εἰς τὸ περπνὸ Λαγκάδι.
 Παλιά τὰ μουσικώτατα, ποτὶ δὲν τὰ γροικῶσι,
 Ἀνδρόνια τὰ γλυκοφῶνα, ἐκεῖ δὲν κατοικῶσι,
 Μόν Περσέλια ἄγρια, βλέπουν ὅταν πετῶσι,
 καὶ εἰς τὰς βράχας, καὶ κρημνὸς, πηγαῖναι τὰ κυτῶσι.
 Τὸς Περίγηπας ἐξώριζαν, σ' αὐτῷ τίω ἐρημίαν,
 καὶ Περίγηπον τ' ὀνόμασαν, Νησι γὰρ ἐξορίαν.
 Βασίλισσας ἀκῶντας τὴν πρακτικῆς αὐθρόπας,
 μαθαίνον νά γνωρίζωσι, καλὰ τὴν ξένης τύπος.

Ἀνέει ἢ Ἀνατολή, συγχίζεται θυμώνει,
 περιβλεπταὺς ταῖς Ἀμορφίαις, μέ πόθον φανερώνει,
 εἶν' ἢ ἀλήθεια μάλαγμα, λέγ', ὁ Νταβὰς μεχέγκι,
 τὴν καίμην τὰ εὐαῦπα, ὡς Ἡΐλιος νὰ φαίγη.
 Ἐπεῖνα πῶς κατὰφρονεῖς, ἢ κρᾶζεις ἐρημία,
 πόλ' ἡσυχίαν ἔχωσι, με ἀπὸ ἐλᾶθερα.
 Σαρίκια τὰ ζαελφίκα, νὰ εἶν' ἐκεῖ προγιάζην,
 τὰ τρομερά, ἢ ἄγρια, ποτῶς δὲν τὰ ζυπάζην.
 Ἐκεῖ πῶς ξεφαιτάνωσι, δὲν λέγην νὰ τοὺς, νὰ τοὺς,
 ἃς φύγωμεν, γιὰτ' ἐρχοῦνται οἱ κόκκιναις μπαράταις.
 Πηγαῖνεν συργιαυίζσοι εἰς τέσσαρα Νησιά,
 δίχως τρομάρα, φεσφετέ, με κατ' ἐλᾶθερα.
 Εἰς τὰ καγίκια μπαίνωσι, με πέντε σκεπασμένα,
 με ζεῦκι συργιαυίζσοι, πολλά θεραπεία.
 Βιολί, ἢ Ναῖ καίζσοι, κοπέλαις τραγυδάσι,
 αὐτὰν τ' Αἰηδόνια τῶν Νησιῶν πῶς γλυκοκελαῖδῃσι.
 Βλέπην Βενά, ἢ Θάλασσαν, τὴν ὁμαλὴν γαλήνην,
 αὐτῇ τὴν νύκτα χαίρονται, τὴν ἀργυρᾷ Σελήνῳ.
 Ἡ' ἔκλαμπρος πάνσελῳος, ὠραία αὐαπῆλαι,
 τὸ βράδι σὰν ὁ Ἡΐλιος νὰ βασιλεύῃ θέλει.
 Κ' οἱ δύο οἱ Οἰζοντές ποτ' ἔχην Ἀμορφία,
 Ἀνατολῆς εἶν' ἀργυρὸς, Δύσεως με χρυσεῖα,
 Τότε εἴω ὅφιν τῷ γιὰλῷ χρυσᾷ μπαπκι σρώνει,
 καὶ ὅσον πλεῖα ὑψώνεται, περισσότερα ζαπλώνει.
 Με Κρίνας, Ρόδα ἢ αὐγή, με τραῖς τέλεχυμενῇ,
 με φόρεμα χρυσόρειθρον ἀρχίζ' αὐτῇ νὰ βγαίνει.
 Λαμπρὸς ὁ Ἡΐλιος τὸ ταχὺ, κατῶπίτας πηγαίνει,
 καὶ τὰ Βενάμιν τὰ ψηλά, χρυσώνει καὶ ἀναβαίνει.
 Νὰ ἰδῶ πὶ ἔχεις νὰ με πῆς, μὰ θέλει σιωπήσεις,
 ταῖς χάρες π' ὅχ' ἢ Χάλλημιν, ἐστὶ αὐτὴ ἀγροικήτης.
 Σαὺ Ἡΐλιος εἶν' ἢ Ἀμορφιάμ', πῶς δὲν ψηφᾷ τὰ νέφη,
 γιὰ τὸ Νησίμιν σὰν καλῶ, με ἔρχεται τὸ κέφι.
 Ἐνα Νησί, μ' εἶσα χωριό, παυνῶ καὶ ἐγκωμιάζω,
 ἢ σιωπομῖαν Ἀμορφίαν, τὴν Χάλλημιν ὀνομαζώ.

Τὴν

Τὴν λέγ' ὠραία ζωγραφία, πῦ ναὶρ ὁ νῦς δὲν φθαίνει,
 τὰ μάπα μάλις ἠμπορῶν νὰ κάμῳσι σεργιαῖνι.
 Μὲ τὴν τοποθεσίαν της περιγιάζωσι τὰ κάλλη,
 τὰ σπήτια, ἑράταις, ἢ χωρίο, περὶνὸ τὸ περιγιάλι,
 Τὰ τεῖρα Μοναστήρια μεγάλως τὴν πηῦσι;
 Καμπάναις τὴν ἀλαβείαν, ἢ τὴν χαρὰν ζυπνῶσι.
 Καὶ ὅλα ἔχον κίονια; πῦ ὅλοι τ' ἀγαπῶσι,
 πηγαινὲν τρῶν, ἢ πίνουσι, χοράν, τραγουδοῖσι.
 Εἶν' τὰ Βυῖα τῆς ἡμέρας, μικρά, ἢ φορτωμένα,
 μὲ ὑρασινὰ δ' αἰθαλῇ, αὐτοπερλεχόμενα.
 Γυμνέπρας σμαραγδόχρους, μὲ πλήθια τὰ ρεμπιάτης,
 καὶ Σπάρτα ἀφδέςατα, χρυσὰ τὰ χρωματάτες.
 Τὸ Καραμπᾶς, ὁ Λάδανος, Φλυσιῶνι, μ' ἀφδία,
 Μυρσίωι τὸ μυροδικὸ, ἢ ἔχον ἀμορφία.
 Ἐλαῖαις ἢ μακρόβιαις, δένδρα ἀλογημένα,
 τὰ νοσιμα λειβαδιάτης, ἔχον ἀτρεπισμένα.
 Κόλπος δὲν εἶν' τὸς εὐμορφος, ὡσὰν τὸ Τζάμ λιμαῖ;
 περιγιάλι ἔχει ἀπλόχωρο; εἰν' μέσιν τε μείνταῖν.
 Μὲ ἀμορφίαις κικινταρμαῖς, ἢ εἰς τὰ δύο μέρη,
 ὑρασινὰ δένδρα φαντῶτα; Χειμῶν καὶ Καλοκαίρι.
 Στρωμέναις ἢ ἀκρογιαλιάις, πῦν τῆς Νοτιάς σοφάδες,
 μὲ τὰ κηφέτα πέτερινα; Κοχλιῶς, καὶ Ἀχιβάδες.
 Τὰς γελῶντας ὅταν σύρῃσι, βγαίνον τὸ περιγιάλι,
 Μπαρμπανία τὰ λαχταρεῖσα, Σαργοί, Κολοὶ μεγάλοι.
 Σαῦν εἶν' ἀδία σκοτεινὴ; τὰ περιγιάλι αἰσράπτων,
 ποῖα Παγέρια πιάνουσι μὲ τὰ Δαδιά π' ἀνάπτων.
 Ὅλλω τὴν νύκτα αὐθρόπος, ἔξω καὶ αὐτὴ καὶ ἡσυχία,
 δὲν ἔχει φόβον ἢ δροσιά; νὰ κάμῃ ἢ ἀβρῶς ἡσυχία.
 Ἀέρας εἶναι εὐκρατός, καλὸς γιὰ τὴν ὑγείαν;
 δροσίζει τὰ ἐντόσθια, κ' ἀφραίνει τὴν κοιλίαν.
 Χάλλη ἢ ἀξιέπαιτος εἶν' ὅλα Τζεβαχέρι,
 πῦ πάντοτε ἐσάδθηκε; ἢ εἶναι δίχως τέρε.
 Εἰς τὴν τὸ ἐγκώμιον ποτὶς δὲν ἔχω λάθος,
 ἀλλ' εἶπα τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς κἀνένα πάθος.

Ἐνώπιον τῆς γνώμης μου εἶν' ἡ ἐλπίς,
 πῶς ἀγαπῶν οἱ ξυνοικοὶ, καὶ θέλων τὰ χωρία.
 Γιατ' εἰμ' ἀναπολήπτα μ' ἀρέσει τ' ἀγριλίαι,
 τὸ νικηχρεῖμι τὸ σεμνὸν, καὶ εὐπέρι σὸ καγίαι.
 Οἷμος μόν' εἰς τῷ Περίκηπον, εἶν' ἔπειτα λελυμένα,
 πῶς ὑπερβαίνει μοναχὴν, τὰ πύλοισιν χωρία.
 Τελείως δὲν σὺ τῷ παιῶν, μόνον σὺ τῷ θυμίζω,
 τὴν φίλῃσιν μαζί καὶ σέ, διὰ καὶ δοκυνδίζω.
 Θωρῶ μαζί της πῶς ποθεῖς τὰ ζῆλῃα τὰ περίσσια,
 καὶ ἔπειτα καμώνεσαι τὰν ἡ ἀγαπῶν τὰ ἴσα.
 Στῶν Χάλκων εἶναι μέτρα, καὶ αὐτὰναι παινεμένα,
 καθὼς σέ εἶπα σὺν ἀρχῇ, ἀρέσει, καὶ ἔμεινα.
 Μιὰ Ρωμαιοῦλα σέβεται ἐρχόμεν' ἀπ' τῷ Πόλιν,
 με μέλος τῷ ἀληθείῳ ἔττι τῷ εἶπεν ὅλιν.
 Ἀγάσανε καρδίτῃ μου, πῶς ἐστι φυλακωμένη,
 ἀπὸ σερραϊῶν ἐλπίδων, σκληρὰ ὑπερημένη.
 Κι' ὅσων Ἀηδόνι σὸ αἰσθῆναι καὶ γὰρ κατακλεισμένη,
 γιὰτὶ πολλὰ μὲ ἀγαπῶν, θέλων γάμοις κρυμμένη.
 Τώρα πῶς ἦλθ' ἡ αὐτοῖσις, κοινὴ παρηγορία,
 καὶ τὰ Νησιὰ ἐσώλισε, μὲ νέα εὐμορφία.
 Τῷ Χάλκῳ μᾶς προσήμεισε μὲ τότ' ἀνεργασία,
 πῶς φαίνεται πῶς ἔχει αὐτὴν, περὶ τῷ κατωκία.
 Καὶ εἰς αὐτῷ ἐλπίδων μπορῶμεν καὶ χαρῶμεν,
 τὸν Οὐρανὸν, τῷ Θαλάσσει, τὴν Γῆν καὶ ἀφραυθῶμεν.
 Νέαις ἡλιοσάλακταις, μὲ γέλοισιν, καὶ τραχὺδαι,
 διαλέγῃσι, μαζώνουσι, μυρωδικὰ λευκάδια.
 Καὶ τὰ κρατῇ σὰ χεῖρά της, τὰ βλέπων, τὰ μυρίζων.
 τὸ σῆμας της γεμίζουσι, τῷ κεφαλῇ σολίζων.
 Ὡς Πέρδικαις μαζώνονται, καὶ γίνονται κατάδι,
 πᾶν εἰς τὰ Μανασήρια, μὲ τῷ δροσὶ τὸ βράδι.
 Τρώων, καὶ ξεφαντώνουσι σὰ κίονια πῶς σολίζων,
 μὲ τὸ Φεγκάρι τὸ λαμπρὸν εἰς τὸ χωρὶν γεμίζων.
 Τότε μὲ δίκην παρατῇ, μὴνταῖς ταῖς πρᾶσιδαι,
 σὸ περιγιάλι κἀδεται, γιὰτὶ σὰς νοσιμαῖδαι.

Ἀμφὶν θωρῶν τῷ ἀργυραῦ, πῶς ἔχει ἡ Σελήνη,
 εὖ δὲ Οὐρανὸν, εἴτ' ὅθι Θάλασσαν με δμαλὴν γαλήνην.
 Νῦν φαίνεται ἡ ὄψις τῆς με τραῖς λαμπραῖς φαμένη,
 με τρέμοντας ὁλόχρυσας πλάσας περρυμένῃ.
 Χορδαῖσι, καὶ τρυγυδοῖν, παυρὸν κ' ἐγκωμιάζον,
 περὶνὸ μεκιστὴ τῆς χαρῆς, τὴν Χάλην ὀνομάζον.
 Τέτοιον τῷ νύκτα ἐγχεσθῆ, καὶ μέραχον σερραῖσι,
 ξεχωριστὸ εἰς τῆς αὐγῆς, τὸς ἀπ' αὐτοῦ τῷ φθαίνει.
 Στὴν Χάλην ἐτραγῶδισε πάλ' ἕνας ἐδικὸς σε,
 ταῖς χάρες ἐπαράσῃσιν ὅπῃ θωρεῖ ἐμπρός σε.
 Ἀστὶς ὠροτότητα καὶ περὶ κοιτάζω,
 πῶς ἀνατέλλει ἡ αὐγὴ, πάντ' ἀπορῶ θανατίζω.
 Στὸ μέρος πῶς ὁ Ἥλιος εἶναι σινηθισμένος,
 καὶ βγαίνει ὡσὺν Βασιλῆς, με λαμπρὴν σολισμένον.
 Θωρῶ τῷ θύρῳ τῷ φωτὸς ἀκόσμως πῶς ἀνοίγει,
 χρυσῇ ἢ ῥοδοδάκτυλος, ταῖς ἀμορφίαις πῶς σμίγει.
 Πῶς μ' αὖθις τὰ λακόμορφα, περὶνὸ τὴν καλῶπιζει,
 με θείαμβον χρυσόρειθρον, με ῥοδά χηματίζει.
 Πῶς χῶει εἰς κατόφλια, τ' ἅπαντα Μαργαρετάρια,
 πῶς εἰς αὖθις πᾶν πίπτει, καὶ τρυφερά χορτάρια.
 Κρατεῖ Δοξάρι ἀργυρὸν, τὸ σκοτὸς καὶ δοξεῖν,
 τ' ἀκτινοβολα βέλη τῆς ῥίπτει, τὰ ξολοθραίνει.
 Ἡ νύκτα φάγει χιῶται, καὶ ἵχνος δὲν ἀφίνει,
 ξανασηλίζεται ἡ Γῆ, χλωμιάζει ἡ Σελήνη.
 Τὰ ἄστρα ὅλα κρύπτονται, δὲ φαίνονται κοντάτης,
 ὡσὺν τζιμπλίδες σβώνσιν, ἐμπρός εἴτ' ἀμορφία τῆς.
 Καὶ μόνον εἰσέρχει καὶ λαμπρὸν τ' ἄστρὸν τῆς Ἀφροδίτης,
 ὡς ἐδικὸς τῆς προδρομος, πολὺς κρατὸς φαγκίτης,
 Εφοδρὶ ἀέμοι σὺν φυτῶν, προσάξει καὶ συρταῖσι,
 τῶς Ζέφυρος τῶς δροσερὸς, ἐμπρός τῆς καὶ πετῶσι.
 Καὶ τὰ νερά τῆς Θάλασσης, ὡς διαργυρὰν ἀλλάζον,
 καὶ ἡ κρυσταλένιας ὄψις τῶν, καθερέπταις ὁμοιάζον.
 Καὶ ἐπ' αὐτὸν εὖ ὄρεζοντα, ἀνάρμοστα καὶ τρώων,
 πᾶν τὰ λαμπροσέλινα, διμεπαίδες καὶ ξαπλώων.

Χίλιαις θωρακῶς προσφέρονται, κ' ἡ χίλιαις εἰς ὤρκιαις,
 καὶ φαίνονται, καὶ χαύονται, σκότους, φωτὸς εἰδέαις.
 Μ' ὅλον Ρ' αὐπιά, Ζαφείρα, καὶ θωρακὰ ψηφία,
 πᾶ τ' Α' ἔρη ὑπερβαίνουσι, Μαίης ἄμορφία.
 Τὰ ὄμματα δὲν βλέπωσι, σολῶν πλειό σολισμένῳ,
 μέ χρώματα πλειό θαυμασά, σ' ὅλῳ τὴν Οἰκισμένῳ.
 Κάθε πρὸν δεικνύεται, μιὰ νέα θεωρία,
 καὶ τότεν εἰς διάφορας, πᾶ μένεν σ' ἀπορία.
 Πρὸν δὲν τῶν χορταίνουσι, νύκτα τὴν πῖθυμῶσι,
 καὶ παύτ' αὐξάν' ὀπόθος τες, σὺν τῶν ξαυαθωρῶσι.
 Ο' Ἡ' λῖος πᾶ ναι ἐρασῆς, ταῖς κορυφαῖς χρυτώνει,
 καὶ φαίνεται ἐπαύω τες, πῶς ῥίπτει χρυτὸ χιόνι.
 Ο' σὺν ἐγγίζει φεύγ' αὐτὴ, καὶ πίτω δὲν κοιτάζει,
 περπᾶ, σεμνὰ σκεπάζεται, κ' Ο' εἰζοντας ἀλλάζει.
 Οἱ πρῶτοι εἶναι Πετεινοί, ὅτ' αὐγῶν ξυπνῶσι
 ξυπνῶν καὶ τὰ πελάγια, λαλῶν, καὶ πελαϊδῶσι.
 Κι' ὅσοι μ' αὐτὰ ξυπνῶν θωρῶν, γρῆκῶν εἰς τὴν καρδίαν,
 δροσιῶν, χαρῶν, ἀγάλλοισιν, πολλὴν πληροφροῶν.
 Σ' ὀλίγῳ ὥρῳ βλέπωσι, τὴν θαυμασ' ἄμορφία,
 πᾶ ἔχον σὴν Ἀνατολὴν, τὰ τέσσαρχ Στοιχεῖα.
 Ο' ποῖος δὲν βλέπει τῶν αὐγῆ, σὴν εὐμορφῇ Ἀσία,
 ἃς πῇ πῶς τὰ ὀμματά τ' αὐτῇ, τὰ χει γὰρ ἄμορφία.
 Ἀνατολὴ δὲν ἔχει ἀλλ' ἄλλο τέτοιον καλὸ σεργιανί,
 καθὼς τὸ ἔχει σὰ Νησιά, καὶ τῶν μόν' τὰ φθαῖναι.
 Τὴν λέγ' ἡ Δύσις σιγαυᾶ, τὸ ζήτημά μ' εἰς ἕνα,
 γιὰτ' ἐσέν' ἀφίνουσι, καὶ ἔρχονται σὲ μένα;
 Νησιά τε δὲν κατηγορῶ, ἀλλ' ἔτ' ἐγκωμιάζω
 γιὰτ' ὀλίγοι τ' ἀγαπῶν; αὐτόναι πᾶ θαυμάζω.
 „ Ἡ' Γῆ ἀπὸ τῶν ἑρεῶν, σὺν εἶναι χωρισμένη,
 „ ὅσοι πηγαίνον, ἔρχονται, εἶναι κινδυνωμένοι.
 Θωρῶ πᾶς εἶναι ὁ δαβάς, καὶ ἡ φιλονεικία,
 σὰ Θερραπειά, Μπαγιάνδερ, Μπελγράδι, καὶ Νησία.
 Ἀρχίνισ' ὁ Μιζωντελές, μέσα εἰς τὸ Μπογάζι,
 ἐγύριτε, τεγυριτε, σ' αὐτὰ κατασπάζει.

„ Εἶν' ὁ παυγᾶς σαυ' τῇν' φωπᾶ, πῶς ἀρχινᾷ θωρᾶμεν,
 „ πότε τελειώνει, πῶς, καὶ πῶς, αὐτὸ τὸ ἀγνοῶμεν.

Τὸ πέρασμα Ἀνατολὴ λέγει, τί σὲ ξυπάζει;
 μακρὰ θωρᾶσι τὰ Νησιά, τὸ μάπι τες τρομάζει.

Τὰ ράμματ' ὁμῶς ἔπρεπε, δικαίως νὰ τρομάξην,
 καὶ τὰ χορινὰ τῶν κραβιῶν, πολλὰ νὰ τες ξυπάζην.

Κοντὰ θωρᾶν τὴν σερεαυ', κ' ἔχεν παρηγορία,
 λιγότερ' ὁμῶς κίνδυνον, ἔχουσι τὰ Νησία.

Οἱ περισσώτεροι σ' αὐτὰ, γεσσῶνται γεμιστζίδες,
 καὶ εἶναι Ναῦται πρακτικοί, ἄξιοι καϊντζίδες.

Μεγάλα τὰ καϊκιὰ τες, σὴν Θάλασσα βασῶσι,
 τιμῶνι βαίνον κὶ ἄρμενα, τρέχον σαυ' νὰ πετῶσι.

Στὸ σάλδισμα τῷ Μπογαζιῷ, πολλὰ πλεὶς κινδυνάει,
 καγίκι σὺ Μπεργιῆκδερ νὰ πάγῃ σαυ' γυράν.

„ Οἱ αὐθρωποι σαυ' πρόβατα, ἔχον τὴν φαντασίαν,
 „ ἓνας τὸν ἄλλο ἀκολουθεῖ, μόν' γιὰ σωτηρίαν.

Τὴν Χάλην τόσο ἀγαπῶ, π' ὅταν τὴν ὀνομάζω,
 θυμῶμαι καὶ ταῖς χάρες τες, κὶ ἀτήμῃ ταῖς θωμιάζω.

Καὶ ὅλους νὰ σὲ ταῖς εἰπῶ, τόσο καρδιάμ' τὸ θέλει,
 π' αὐ' εὐγ' ἀπὸ τὸ προκείμενον, τελείως δὲν μὲ μέλνει.

Νὰ γλεσδιρδίζω εἰς αὐτὴν τὸν νῆν, τὴν συλλογὴν μὲ,
 κ' ἐσένα πᾶς' ἀντίδικη, δὲν τόχω ἐντροπή μὲ.

Δὲν εἶν' ἡ νέαις μοναχά, τὴν Χάλην π' ἀγαπᾶσι,
 ἀκόμι κ' ἡ ἀγίεμισαις, πολλὰ τὴν λαχταρᾶσι.

Ὅμῃ κ' οἱ ἐχλιζάκιδες, τὸ ζεῦκι σαυ' γυράν,
 πηγαῖον ξεφαντώνουσι, σὺ Καπηλειὸ κοιάν.

Κ' εἰς τες Τζαρδάκῃς κάθονται, ὅπῃνα σκεπασμένοι,
 Μὲ Σπάρτα, καὶ κικναεραῖς, καὶ ψάδας εἰν' ἔρωμένοι.

Καὶ παίξουσι μὲ τὸ Βιολί, τὸ Νάϊ, κ' Μισκάλι,
 βλέπον Φεγκάρι τὸ λαμπρὸ, γιὰλὸ, καὶ περιγιάλι.

Τρῶν, πίνον, ξεφαντώνουσι, πινὰς δὲν τες συγχίζει,
 ἔχον ἀλέμι, καὶ σεφα, ὅπῃ πολὺ ἀχειλεῖ.

Αὐτῶ καὶ οἱ καλόφωροι, μὲ ἔσκι τραχεῖσαι,
 τὴν μελωδίαν τῆς φωνῆς, καὶ Μισκίλν' παυᾶσι.

Ποθεῖ καρδιά μου, λαχταρεῖ, ψυχὴν πολλὰ τὸ θέλει.
 οἱ λόγοι μ' ἐναῖα ζάχαρι, κ' ἡ συμπέσεις μου μέλι.
 Ταῖς χάρες νὰ ξηγήσω γὰρ, ἀπόχ' ἓνα Μπαλμπῦλι,
 σαῦ μέ τὰ Σαζία κελαδεῖ, ναγμίδες, καὶ ὕσθλι.
 Τζακίσματα γλυκόφωνα, μεκάμια πελασμένα,
 καὶ με φθοραῖς παθητικαῖς, περπὰ συμφωνημένα.
 Μὲ τὴν ψυχὴν ἡ Μυσική, γλυκιά ἡ μελωδία,
 συμπάθειαν ἔχον δωσατὴν, ὅμῃ μὲ τὴν καρδιά.
 Τὴν κάμνει νὰ ἀφραίνεται, ὅμῃ νὰ ἀώασενάξῃ,
 κὶ ἀπὸ τὰ μάτια δάκρυα, Χαρὰς, καὶ Λύτης βγαίνει.
 Καὶ τὴν αὐοίγει, τὴν σφαλεῖ, ὡς θέλει τὴν γυρίζει,
 ἡδύωει, πέρπει τὴν ψυχὴν, τὰ πάθητες οὐρίζει.
 Εἴνυ μὲ τὸ πνεῦμ' ἀνάλογος, τὴν λέν ψυχῆς μαγνίτη,
 εἶναι Σειρῆνα ἀκοῆς, γλυκύτατ' Ἀφροδίτη.
 Μελαγχολίαν μὲ Χαρὰν, δίδει αὐτῇ καὶ πέρνει,
 μὲ ταῖς φωναῖς τῆς τὴν ψυχὴν, σὰ χεῖλη τὴν ἐφέρει.
 Καὶ ἡ καρδιά ἐκστατικὴ, τόσον γλυκιά λιγδαί,
 πῶ νὰ πετάξῃ ἡ ψυχὴ, μὲ τὴν πνοὴν κοντάει.
 Ο' ἴδιος ἐτραγουδισε, καὶ πῶτο τὸ κοτζάκι,
 σαῦ τ' ἀκῆσαν ἐγέλασαν, ὅς ἦσαν σὰ τζαρδάκι.
 Τόσο μ' ἀρέσ' ἀγγελικὴ, γλυκιά ἡ μελωδία,
 πῶ ἄλλαζα τὰ μάπα μου, γιὰ ἄλλα δυὸ αὐτιά.
 Κ' ἐγὼ μαζί ἐγέλασα, τὸ μάπ δὲν σφαλιέται,
 τὰ ὦτά σαῦ ἀκῶσιν, ὡς Οὔδυσσῆς γελιέται.
 Τ' Ἀηδὸνι πῆναι σὸ κλεβὶ, τὸ ἔχον σκεπασμένο,
 τὸ ἄγγελό σαῦ κελαϊδῇ, σὰ δάστη εἴνυ κρυμμένο.
 Μὲ πέρψιν τὸ ἀκῶσι, μὲ πόσον τὸ παυνῶσι,
 καρδιά δὲ ἐπιθυμεῖ, τὰ μάπα νὰ ἰδῶσι.
 Κοπέλα πᾶν πλεῖο εὐμορφῇ, ἀπ' τὸ χρυσὸ Παχῶνι,
 Σειρῆνα κατασηνεται, σαῦ εἶναι, καὶ Ἀηδὸνι.
 Εἰς τὸν καιρὸν ὅπῃ τ' αὐτιά, γροικῶν τὴν μελωδία,
 τὰ μάπα μὲ ἡδονὴν, θωρῶν τὴν εὐμορφία.
 Τόπ καρδιά ἡ ἄδλια δὲν νταγιαυτᾶ, γεμέται,
 τῆς φαίνεται πῶς χαίρεται, γλυκὰ σαῦ τυραννιέται.

Ἰξάρην ἢ καλόφωναυς, μ' ἔσθ' ἑλι τραγωδοῖσι,
 καὶ μὲ ἔσθ' ἑλι τεχνικῶ, πιθήδεια τῷ γελῶσι.
 Μὲ σίχως περιγράψωσι τὰ ντέρπα, τὸς σκευτζέδες,
 εἰς τὸς σκοπὸς τὰ βάλλωσι, τὰ λέγωσι μπεςέδες.
 Εἰν' ἀλυσίδα τῆς καρδιάς, καὶ εὔαυτος κοτζάκι,
 ὅπῃ ὅταν τῷ δέσωσι, τῷ πέρνειν σὲ μεζάκι.
 Εὔτετα εἰν' ὅπ' ἀγαπᾷν, μαθαίνων, κάμνων μέσκι,
 καὶ ὅσον εἶναι πλεῖα σκληρὰ, τὰ τραγοῦδ' ἔστι.
 Κ' οἱ ἄθλιοι δὲ νιώνωσι, πῶς γὰρ τὸς παῖζαν βέγκι,
 πῶς τὸς γελῶσι μὲ σκοπὸν, ἔσθ' ἑλι, καὶ ἀχέγκι.
 Λέγ' ἢ Εὐρώπῃ ἅπαντα, τ' Ἀηδόνι πῶς παυῶσι,
 θέλω ἢ ἀκέρως καὶ ἐστὶ, πῶς τὸ κατηγοροῖσι.
 Ἀῖραγε γιὰ πὶ δόθηκε τέτοια φωνή τ' Ἀηδόνι,
 ἀφ' ἧς τὸ βαρεθᾷν βαβὸ, ἀρχίζ' καὶ δὲ πλεονέκει;
 Σκληρὰ τ' Ἀηδονία, αὐτοφελῶς πὶ τὰ παρακαλῶσι;
 αὐτάναι πεισματοῦμα, σὰν θέλουν κελαιδῶσι.
 Καλόφωνι γιανγκάζισα, σαὺ ἔχει αὐτῷ τῷ χάρι,
 ζῆρα τῷ ὀνομάζωσι, νὰν Ἀγγελοσ μακάρι.
 Κανάρη τὸ ναζικίνο, πολλοὶ τὸ ἀγαπᾶσι,
 ὅτ' εἰν περὶ καλόγνωμο, χεδὸν τὸ φρονημοῖσι.
 Ἀηδόνι τὸ μελωδικόν, ἀλήθεια ἔχει χάρι,
 σαὺ εἰν ὅμως ζαλέμικο, κάλλιόχω τὸ Κανάρη,
 Λέγ' ἢ Ἀσία τ' ὅμοιον σοὶ λέγω, καὶ λογιάζω,
 σαὺ εἰν ἐζητινιάτικο, πάθος καρδιάς τὸ κρίζω.
 Θωρεῖς πῶς ἐγλεστίζωσι, καὶ τὸν καιρὸν περνᾶσι;
 μ' ἐλθέτωσαν τέλειαν παίζωσι, καὶ γελῶσι.
 Δὲν ἔχων φόβον, φετφετὲ πναὶς γὰρ τὸς περαῖζω,
 τὸ Καντζαπάσι τρομερὸ εἰς τὸ Νησί ἢ ἀράζω.
 Νὰ σὲ τὸ κρύψω δὲν μπορῶ, μ' ἀρέσ' ἢ ἀμορφία,
 γλυκιά φωνή, τὰ Σάζια, τραγοῦδια μὲ εἶσα.
 Μὴ τὸ παραξευδέσαι, εἰν παλαιὰ σιγήθαι,
 αὐτὰ ἢ νέαις ἢ ἀγαπᾷν, γράφαις τὰ παραμύθια.
 Καὶ μερικά σὲ εἶπα γὰρ, ὅταν μὲ ἤλθων ράσι,
 πῶς τ' ἀρχιστὰ μετάνοιωτα, τὸ κέφιμ' ἐχαλάσθη.

Ὡς αὖ

Ὄσα γυναικα λάλησα, εἶπα τραγῶδ' ὁμοίως,
 πῶς εἶμαι καὶ Βασίλισσα, ἐξέχασα πελείως.
 Ἡμπόρην καὶ καλμίπερ, τὸ κάλλος γὰρ παυνέσω,
 μὲ σίχης ὅλον ἡθικῆς, Δαβῶμιν γὰρ κερδέσω.
 Ἀργὰ τὸ συλλογίσθηκα, ὅμως πρὶν γὰρ τελειώσω,
 περιγραφῶ Μοναστηριῶν θελ' ἡθικῶς πληρώσω.
 Ἐνταῦτα τῶρα πέρνω γῶ, ὅλα μὲ τῷ ἀράδα,
 χιρῶ, λατράῳ, προσκυῶ, ἀγλαῶ τῷ Τελαάδα.
 Εἶναι ἐπαῖω εἰς Βενὸ περπνὸ, μικρὸ, ὠραῖον,
 μ' ἀμπέλι σὺν ὁροποδιά, πᾶν κάλλος ἀναγκᾶον.
 Δεῦδρα μεγάλ' αἰθαλμῷ, τῷ περιτεργυρίζην,
 Οἱ κύριοι οἱ αὔεμοι, τὸς τοίχους ἀντηκρύζην.
 Ἐ'χ' ἡ τοποθεσία της, ὅτ' εἶν' ψηλά εἰς Ὀρος,
 κοντὰ εἰς τὰ ἐπίλοιπα, περιβλεπτον τὸ θῶρος.
 Ὀρίζοντ' ἀξιοθέατον, βλέπει τὸ Μοναστήρι,
 εἶν' ἀφροτυπῇ ὀφθαλμῶν, τὸ κάθε παραθύρι.
 Γιατὶ καὶ εἰς τὰ τέσσαρα τὰ μέρη θεωρεῖσι,
 μὲ θεωρίας περιστὰς ἢ ἀρέσων ἡμπορεῖσι.
 Πλατεῖαν βλέπεν Ὁάλασσαν, λαμπρῶν σαὺ τὸ Κρυσαλί,
 ὡσαύτ' κοιμᾶται ἡρεμῇ, σ' αὐτίκην περιγιάλι.
 Καὶ ἡ Νοτιὰ σαὺ τῷ ζυγνᾷ, πῶς ἄγλα κυματίζει,
 μὲ τὸς ἀφρῆς της ἄπαιψα, ὁλόκληρον ἀσπείζει.
 Ταῖς Σακολέβους δίππερας, π' ἀρχόλασα πετῶσι,
 μὲ κατ' αἶρα πᾶ φυτᾷ, πᾶν κ' ἔρχονται, περνᾶσι.
 Κι' ὡσαύτ' Μυρμίζνι ἀνέραςα, γρήγορο Περιτέρι,
 σὺν Πόλιν πᾶν φαγιστερὰ Χειμῶν, καὶ Καλοκαῖρι.
 Ὡρῶν Βενὰ εἰς τὰ μακρὰ, πῶς χαίονται σὰ νέφη,
 καὶ ὁ αἶρ ὁ καθαρός, σὺν ὅρασιν τὰ σρέφει.
 Καὶ ἄλλα αὐτοικτόκαρδα, Βενὰ χρωματισμένα,
 μὲ πρᾶσιν ἀμπελόβλαστα, καὶ δεῦδρα σκορπισμένα.
 Ὡρῶν αὐτίκην Μάλππε, μποσανία, περιγιάλι,
 τὸ εὐδενδρο Φενέρμπαχτζε, τῷ Πόλιν τῷ μεγάλῃ,
 Βενὰ τῆς Χαάκης ἡμερὰ, χωρὶς σὺν πεδιάδα,
 τὰ δύο Μοναστήρια, παύωθεν νοσιμάδα.

Κοντάτης ταῖς περναρχαῖς, πᾶ καὶ τὰ πρασινίζαν,
 κ' ἐλαίαις ταῖς πολυκαρπαις, πᾶ κάμπυς ὠραῖζαν.
 Τὸ καθε μέρος ἔχ' ἐκεῖ, ὠραῖαν θεωρίαν,
 καὶ ὅλα χημαπίζου καλλῶ τοποθεσίαν.
 Τὸ κίεμοναι πετράγωνο, μὲ μιαν αὐλὴν σὴ μέση,
 τεχνουετμερή με κελιά, κ' εὐα ὄνδα π' ἀρέσει.
 Δυὸ Σπέρναις ἔχει, κ' μπαχτζέ, δειδρα, κ' κυπαρίσσια,
 κ' ἔξω δυὸ κίόσκια καλὰ, διὰ τὰ μετζιλίσια,
 Εἶναι σὺν μέσῳ τῆς αὐλῆς, μετρία ἐκκλησία,
 μ' ὠραῖα εἰκονίσματα, καὶ πάμπολλα χρυσία.
 Ο' Ἡΐλιος σὺς αὐτίποδας, ἡ Δύσις λέγ' πηγαίνει,
 καὶ εἰς τὸ περιγιάλιμα ὁ ἴσκιος πληθαίνει.
 Τὸ βλέπω ἀποκρίνεται, ἡ εὐμορφη Ἀσία,
 καὶ διὰ τῆτο μὲ σπυδῶν, περνῶ σὺν Παναχία.
 Τοποθεσίαν θαυμασὴν, τὸ Μονασῆρι ἔχει,
 δεῦ εἶναι θαῦμα πῶς σ' αὐτὸ, ὁ Κόσμος ὅλος τρέχει.
 Κ' ἐγ' ἀπορῶ σαυ τῶν θωρῶ, κ' τόσον εἶν ὠραία,
 πᾶ λείπην γιὰ ταῖς χάρες τῆς, λόγια τὰ ἀναγκασία,
 Ὄραία γιὰ τὸν δρόμοντῆς, πᾶναι περπὸς, κ' ἴσιος.
 καὶ δεῦδρα τὰ ἀηθαλλῇ, κ' δροστερός ὁ ἴσκιος.
 Ὄραία κόμι πλειότερο, διὰ τῆς δύο Μπόσκης,
 π' ὅχει δεξιά, κ' ἀριστερά, κατὰ μεσῆς δυὸ κόλπας.
 Ο' εὐας εἶναι σὸν Βορῆα, κ' σὺν Νοτιά ὁ ἄλλος,
 μὲ περιγιάλι θαυμασὸ, ὅλ' ἀμορφία, κ' κάλλος.
 Σαυ εἶν σὸν εὐα ταραχὴ, σὸν ἄλλον εἶν ἀδία,
 γιालὸς ὁ γαλλνώμορφος, κοιμᾶται μ' ἡσυχία.
 Καὶ πνέοντες οἱ Ζέφυροι, τῶν δροστερῶν τῆς αὔραι,
 ἀπὸ τῆς λόγκης διώχουσι Ἡλίε καῦσιν, λαύραι.
 Κῆπος μὲ δειδρα εὐμορφα, κ' κάμπου ὀργομεῖνοι,
 ἀμπέλια τὰ ἀπλόκομα, τόποι ἀλογημεῖνοι.
 Εἶν κέντρον ὠραϊότητος τέτοια τοποθεσία,
 δεῦ ἔχουσι παρόμοιον, τὰ ἄλλα τὰ Νησία.
 Χαρά σ' ἐκείνον, κ' χαρά ὅτῃ μὲ ἡσυχία,
 ἀφραῖν ἐκεῖ ταῖς αἰσθητες, μὲ καθαράν καρδίαν.

Εἶναι

Εἶναι μικρὴ ἡ ἐκκλησιὰ, μ' εὔα καμπὴ σὴ μέσῃ,
τὸ κῆρυξ εἶναι παλαιὸν, μὲ τέχνη πᾶ ἀρέσει.

Εὐρύχωρος ὁ Νάρθικας, τοιχοτεταγυρισμένος,
καὶ τῆτος σαυ τῶ ἐκκλησιᾷ, εἶναι ζωγραφισμένος.

Καινέλα ἀσπὴ παλαιὰ, ἔχει τὸ Μοναστῆρ,

τόνα θωρεῖ τὸ Τζάμ λιμαῦν, τ' ἄλλα δένδρα, μπαῖρα.

Κελιά αὐθωθεν, καὶ κάτωθεν, διχλίζι τετασμένον,
μὲ μεταφῆρ ὀνδαῦ καλὸν, μεγάλον, καὶ σρωμένον.

Κάμπης θωρεῖ πᾶ ἀγλαεῖς, μὲ δένδρα, περιβόλι,
κόλπον περπνόν, καὶ Θάλασσαν, Ἀνατολῶν καὶ Πόλι.

Δυὸ κιόσκια ἔχει ἔξωθεν, μ' ὠραῖαν θεωρίαν,

τὸ παλαιόνα σὸν Βορμαῦ, τὸ νέο σὶν Νοπία.

Στὸ τρίτον πάγω παρὰ θύς, γιὰ νὰ μὴ δώσ' αἰπία,
τὴς λόγους μὲ νὰ βαρεθῇς, τῶ ξαναλέγ' Ἀσία.

Καὶ ἅγιον Γεώργιον, τῶ τὸ ὀνομάζην,

σ' αὐτὸ ὅσοι πηγαίνουσι, πολλὰ τ' ἐγκωμιάζην.

Αὐτὸ κοντάνει σὸ χωριὸν, μέσῃ σαῖς πρασιναῖδας.

Σὶν ἄκραν περπνικῇ κρημνῇ, μὲ ἄγλας νοσιμαῖδας.

Ἐκ' ἔχον οἱ καλόγηροι, ὠρέπσταυ κατοικία,

καὶ οἱ ξένοι πᾶ πηγαίνουσι, σεργιαῖ μ' ἡτυχία.

Ἐχει τὸ Μοναστῆρ αὐτὸ κελιά, πολλὰς ὀνδάδες,

σάλλα σαυ κιόσκι ἀνοικτὸ, μὲ δυὸ καλὰς σοφάδες.

Τὸ κῆρυξ εἶναι ταπεινόν, περιβλεπτον τὸ θῶρος,

θωρεῖ κανάλι ἡσυχον, τῆς Περίκηπος τὸ ὄρος.

Καὶ ἀφροσιῶν ἔχουσιν, ὅσοι ἐκεῖ πηγαίνουσι,

ὁ δρόμος χαλεμέστος, μόν' λίγον ἀναβαίνουσι.

Μὲ τὰ φαῖδρα τὰ λυπηρὰ, εἰν' τόσον περγιασμένα,

ὥσταν νὰ εἰν' ἐπὶ τ' αὐτῇ μὲ τέχνη λυωμένα.

Τ' ἄγλα μὲ τὰ ἡμέρα, περπνὰ συμφωνημένα,

ἐμένα μὲ ἀρέστσι, πισῶν, καὶ κατ' ἕνα.

Εὐφραίνουσι τὰ ὄμματα, ποτὲ δὲν τὰ κραάζουσι,

καὶ τόσον πλεόν' τ' ἀγαπᾶν, ὅποσοι πλεόν' κοιτάζουσι.

Τὰ περπνὰναι θαυμασά, μὲ πόθον τὰ θωρεῖσι,

γληγορὰ τὰ χορταίνουσι, πλεῖα δὲν τὰ πιθυμῶσι.

Γελοιῶνται οἱ περιέργοι, μόν' ἔτι σὰν ποθῶσι,
 τῷ φυσικῷ τῷ Ἀμορφισμῷ, ὡσὰν ἔχθροι χαλῶσι.
 Σὺ ξαναλέγω ἀδελφε, μ' ἀρέσθην μεμιγμένα,
 ἡμερα, ἄγρια, τεχνικά, σὰν εἶναι περιγασμένα.
 Ἀ' κ' ἔρασα τὰ φυσικά, τῷ Γῶ τῷ Ἀπρεπίζον,
 δένδρα βυθὰ μὲ Θάλασσαν, χαρμώσινα σολίζον.
 Τὸ φανερών ἡ δοκιμὴ, πῶ Γῆ ἡ καλλιτέρα,
 εἰς φυτῶμεναι μὴτρὰ, εἰς αὐτοφυῆ μητέρα.
 Ἀ' κόμι' ἔχω δυὸ Νησιά αὐτῇ νὰ παραστήσω,
 καὶ νὰ τ' ἀφήσω ἡμπορῶ, δίχως νὰ τ' ἀδικήσω.
 Χαλκῶν κοκτὰ εἰς τὴν εὐμορφίαν, εἶναι ἡ Ἀντηγόνη,
 καὶ φαίνεται ὡς Κόρακας, αὐτῇ νὰ Τελγόνι.
 Σηρόν Νησί ὅλον βυθῶ, μ' ἓνα Μοναστηράκι,
 καὶ μαγαζεῖα εἰς τὸ χωρὶ, Καπήλων τὸ κοκάκι.
 Εἰς κορυφῇ τῷ πλεῖον ψηλῷ, μιὰ ἔρημ' ἐκκλησίαν,
 μ' ἓνα μεγάλ' ἀγίασμα, Χρῆς μ' ὀνομασίαν.
 Κ' εἰς τὸ χωρὶ στερόχωρον εἰς τῷ ὀροποδίᾳ,
 μὲ περγιαλί, καὶ γιαλὸ, δροσιά, κ' ἐλάθερα.
 Λιμένας εἶν' ἡ Θάλασσα, αἰέτως δευ' φοβάται,
 μικρὸ Νησί δίχως βυθῶ, τὴν κάμνει νὰ κοιμᾶται.
 Ἡ πρώτη πᾶναι ὕψερη, ἔχ' ἓνα μοναστήρι,
 φιλόπτωχον Γωακείμ ἔχ' ἤδη νοικοκύρη.
 Στὸ ἓνα μέρος ἔχει αὐτῇ, ὠραία θεωρία,
 χωράφια, δένδρ', ἀμπέλια εἰς τῷ ὀροποδίᾳ,
 Τὸ Μοναστήρι πᾶν ἐκεῖ εἰς τῷ βυθῷ τῷ ῥάχῃ,
 εἰς κτίριον σὰν τειχοκάστρο, σ' ὅ, τι μπορεί νὰ λάχῃ.
 Εἶναι μεγάλ' ἡ ἐκκλησία, νεοκεκοσμημένη,
 μέσα εἰς τοίχους ὑψηλὰς, εἶναι καλὰ κλεισμένη.
 Καὶ τόπος εἶν' ἀρμόδιος πᾶς νὰ φλογίσῃ,
 εἰς τὸν καιρὸν θανατικῷ, τῷ Πόλιν σὰν ἀφήσῃ.
 Διὰ τὰς μεταφράσεις εἶναι καμπόσ' ὀνιάδες,
 μπορῶν ἐκεῖ οἱ κοσμικοὶ, νὰ ζήσιν σὰν Παππαδες.
 Εἶπα πολλὰ γιὰ τὰ Νησιά, ὅμως δευ' μετανιώσω,
 ὀλίγον ἔμεινε νὰ πῶ, βραδιαίζοντα τελειώσω.

Ἐξω σὺν πόρταν αἰώθεν, εἰς πέτραν τοῦ Θεοῦ,
 πάνενπμον, πάνενδοξον, Χερσίουων σημεῖον,
 Καὶ ὅσοι μέσα μπαίνουσι, πῦσι, προσκυνοῦσι,
 δυὸ σίχαι τὸ Μυσήριον, ἰδὲς πῶς τὰ ξηχῶσι.
 Τὸν θάνατον θανάτωσε, νεκρὰ ζωὴν σὸ ξυλον,
 αὐτὸ ζωὴν μᾶς ἔδωκε, καὶ θάνατον τὸ μύλον.
 Ἀς μὴ φαῖνῃ παραξενον, Ἀσία ἡ ὠραία,
 αὐτὴ λέγει τῆς ἀλαβείας, τὰ πλέον ἀναγκαῖα.
 Σ' αὐτῷ ἐρωτοπλατθῆκε, ἐπίγεια ἀμνηστία,
 ἐγρήφι Νέα, καὶ Παλιὰ Θεὸ νομοθεσία.
 Ἡ εὐμορφία, ἡ φρόνιμος, τὸ κάλλος ἀγαπᾷσι,
 ὅμως καὶ τὴν ἀλάβειαν, ποτὶς δὲν παρᾶται.
 Θυμᾶται πῶς ἐδιάβασεν, ἐπάνω εἰς τὰς τοίχας,
 ὡς εἶναι ἡ σωτήρεια, τῆς κατωθεῖς τῆς σίχης.
 Ὁ ὡρωτός σε ὁλογισμός, παρὸν ὅταν ξυπνήτης,
 ὡς εἶναι πάντα σὸν Θεόν, καὶ τὸν Ἀχαριστήτης.
 Στὴν ἐκκλησίαν ἀλαβῶς, μέ ταπεινὸν τὸ χῆμα,
 ἔμβα, προσέξω σιγαλᾷ, βλέπε σὸ ἅγιον Βῆμα.
 Καὶ μὴ λαλῆς, καὶ μὴ γελᾷς, κἀνέκα μὴ ξομπλιάτης,
 καὶ τὰς σωτήρειας τῷ ῥήτι, πρόσεχε μὴ ξεχάτης.
 Τὰ ἅγια Μυσήρια, τὸν θεῖκον τὸν νόμον,
 ὡς ἀσεβῆς καὶ τὰ πᾶς, ἀλλοιῶς χάνεις τὸν δρόμον.
 Ἐπάνω σ' ὅλα τὸν Θεόν, ἀγάπα καὶ ἔχ' ἐμφορὸς σε,
 καὶ τὸν πλησίον καὶ ἀγαπᾷς, ὡτὰν τὸν ἑαυτὸν σε.
 Καὶ τὰς Γονεῖς λέγ' ὁ Θεός, ὅποιος τὰς πῆσαι,
 αὐτὸς ἐπάνω εἰς τὴν Γλῶσση, θέλει πολυχρονήσει.
 Εἴν' χρέος πάντα καὶ πᾶς, τὰς μεγαλήτερας σε,
 καὶ εἶσαι πάντα γύρω, μέ τὰς καλλήτερας σε.
 Καὶ τὰς ὁμοίους φρονήζει, μέ γνώσιν καὶ ἀρετῆς,
 τὰς ταπεινὰς, καὶ τὰς πτωχὰς, μὴ τὰς παρκαυμένης.
 Μὲ ὅλας νάσαι ταπεινὸς, ταπεινώσις ὑψώνει,
 ἡ ἑπαρσις ὀλέθριος, κρεμνίζει, ταπεινώνει.
 Ὅπως καὶ αὐτὸς πᾶς, καὶ αὐτὸς ἀρετῆς, τὸ πρῶτον μαθήματα,
 καὶ εἴν' ὁ φόβος τῷ Θεῷ, μέσα εἰς τὴν καρδιάς.

Περὶ τῆς ματαιότητος, καὶ τῶναι γραμμένα,
 τ' ἀέγνωσα, καὶ ἔμειναν τὸν Νῦν μὲ τυπωμένα.
 Πῶς μέγας ὁ Ἀλέξανδρος, Ἑλένη μὲ τὰ κάλλη,
 σκόν' ἦσαν αἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ ἔγιναν σκόνι πάλι.
 Ἦτον ἡ δόξα τῆς καπνὸς, καὶ αἶέμος ἡ φήμη,
 τὸ κάλλος φαντάσμα καλόν, καὶ καταχνιὰ ἡ μνήμη.
 Σὲ χέδιον ἡ ἁμορφία, εἶναι ζωγραφισμένη,
 ὅταν τῷ σβύσῃ ὁ καιρὸς, πῶς ἄλλο ἀπομένει.
 Ρ' ὁδὸν τὸ ὠραϊότατον, ὅσπερ ἰδὼν θαυμάζει,
 καὶ ὅσον γὰρ τὸ μεταιδῇ μαραίνεται, ἀλλάζει.
 Ἀνοίγει τῷ τῷ αὐγῇ, λίγον καιρὸν φαντάζει,
 χλωμοιάζει ἀκολώτατα, νεκρὸ τὸ βράδι μοιάζει.
 Ὅλα τὰ Κόσμη μάταια, παρέξ τὸ γὰρ γυρῇ,
 πᾶς Θεὸν τῷ ἡ ἀγαπᾷ, πῶς γὰρ τὸν δευλῇ.
 Μιμῶσα αὖ, δευ' βρεχθιάζει, καὶ ἄλλα γὰρ σωτυχῶ,
 πᾶν αἰς ἓνα κτερον, γραμμένα εἰς τὸν τοῖχον.
 Σταῖ ἄλλα εἰν' ὀνόματα, τοῖχοι μαντζωρωμένοι,
 σὲ τῷ τῷ μετὰ κοτζάνια, εἶναι ἀπορεπισμένοι.
 Μῦθ' εἶναι, καὶ Παραβολαῖς, Γνώμας, καὶ Παραομιαῖς,
 Αἰνίγματ', Εὔγγραμμάτα, εἰς ἡδὴ νεθεσίαις.
 Αὐτὰ σορίζεν τὸν ὄντα, αὐτὴ βαφαῖς λευκῶν,
 κοντὰ σ' αὐτὰ τί χρήζουσι, κοτζάνια, καὶ τραγῶν;
 Ὡρᾶμ' ἡμεῖς τὰ χρώματα, πῶς χαίνομεν τὴν θωρακίαν,
 κρατῶν τὰ μαύρα γράμματα, χρυσὸ τὸ νόημα τῆς.
 Ὡς εἶναι τ' ἀνυγράψασιν, ὅλα μὲ τὴν ἀράδα,
 καὶ μ' ἄλλα τὰ ἐσμίζουσι, καὶ τ' ἀκαμῶν φυλλάδα.
 Ἄν' δευ' βαρύνουσι ἀδελφῇ, μισοῦν γὰρ τὴν διαβάτης,
 γὰρ σὺ τὴν εἰλῶ μελετῶ, μίαν μέρα σου ἀδείας.
 Ἦ Δύσις ἀποκρίνεται, καλὰ τὸ βλέπεις φῶς μὲ,
 πῶς ὅλα εἶναι μάταια, ἐπὶ τῷ τῷ κόσμῳ.
 Γιατὶ περηφανύεται τόσον εἰν' ἁμορφία σου,
 καὶ θεὸς Καθρέπτῃς νάμηναι, γὰρ μ' ἔχῃς ἐμπροσθέν;
 Καθρέπτῃς μόνον εἰν' καλὸς, ταῖς νέαις γὰρ τρελοῦνται,
 καὶ πῶς γὰρ χαίνομεν τὸν καιρὸν, αὐτὸς γὰρ ταῖς μαθαίνῃ.
 Γιατὶ

Γιαπὶ θωρεῖς τὰ κάλλησιν, σὺν παραθαλασσίαν,
 γιὰ τὸτο ἔπεσες καὶ σὺ, σ' αὐτὴν τὴν φαντασίαν.
 Καθρέπτῃς νάμηναι ἐγὼ, νάμ' ἔχῃς ἐμπροσάσιν,
 ἐγίνεμην ὁ ἐγλεωτῆς, ἡ ἔννοια καὶ ἡ δαλεῖά σου.
 Καὶ ὅποια σιωπῇθίζεται, εἰς τῶτον νὰ κοιτάξῃ,
 δευ' μπεγεροδίζει ἄλλη πλεῖο, μόνον τὴν ψεγαδιάζει.
 Γιὰ νὰ τ' ἀκῶσιν ἢ εὐμορφῆς, τὸ λέγω σοι Ἀσία,
 πῶς εἶν' τῆς ματαιότητος, τὰ ἀληθῆ σημεῖα.
 Νεότητος ἢ ἁμορφία, τῇ κάλλος περιφανεία,
 σὰ μάστιχ μόνον εἶν' αὐτῇ, καὶ εἰς τὴν ἐπιφάνεια.
 Τελείως εἶναι ξόπετσα, πολλὰ λεπτὴ ἀράχνη,
 καλὰ ἀρμόζει νὰ τὴν πῶ, σαυ' τῇ καρπῇ τὴν πύχνη,
 Ὡς αὐθός εἶναι Ἑἶρος, π' ἄθυσ' περνᾷ, διαβαίνει,
 τῆς περασμένης ἁμορφίᾳς, εὐδ' ἴσκιος ἀπομένει.
 Ὡραῖον Ῥόδον τῆς αὐγῆς, πῶ δρόσος τὸ εὐφραίνει,
 ὁ Ἡΐκιος πῶ τὸ σόλισεν, ὁ ἴδιος τὸ μαράνει.
 Κάθε σιγμὴ ὅπῃ περνᾷ, τὸ κάλλος τῇ ἀρπάζει,
 καὶ ὁ χαμρὸς ἀχόλαστα, τὸ φθείρει τὸ ῥημάζει.
 Εἰν' ζωγραφία μέτ' εὐ νερόν, Ναρκίσσε πῶ κοιτάζει,
 πῶν φαντάσμα ἀσώματον, καὶ ἀληθῆς ὁμοιάζει.
 Ὡσαύτ' αὐθός πρόσκαιρον, ὅπῃ τὴν Γῆν σολίζει,
 τὸ γήϊνον τὸ Σῶμά μας, τὸ κάλλος εὐπρεπίζει.
 Ξαωσολίζεται ἡ Γῆ τὴν αἰοξίν, τὸν Μαίϊ,
 ἀμὴ τ' αὐθρόπῃ εὐμορφία, δευ' σρέφεται σαυ' πάη.
 Ἡ εὐμορφὴ περίφανη, εἶν' αὐθός πῶ ἀρέσει,
 ὥς αἰσθανθῇ πῶς γλήγορα, τὸ αὐθός θέλει πέσει.
 Λακόμορφα τὰ Γαστριμῖα, σαυ' πέσαν τὰ πατῶσι,
 τὴς Μεσεξέδες ταπεινὰς, μαζῶν, καὶ κρατῶσι.
 Ἡ Ἀρετ' εἶναι στερεὰ, τελείως δευ' ἀλλάζει,
 ἐγκλήματα τῆς ἀχρημίας σολίζει, καὶ σκεπάζει.
 Ἡ ματαιότης π' ἐστὶ, Ἀσία τὸ γνωρίζει,
 ἀπ' τὸν νταβᾶ τῆς εὐμορφίᾳς, πάλιν δευ' βαλχνηςίζει.
 Εἰν' καὶ ἄλλαις ὅπῃ σαυ' καὶ αὐτὴν τὸ ξεύρν, τὸ γνωρίζον,
 πλὴν πάντα καὶ εὐμορφῆς, ὡσαύτ' Θεῶς ἐλπίζειν.

Τρωάδος ὅλα τὰ κακά, μιὰ εὐμορφή τὰ σέρνει,
 καὶ σὰν τὴν πῦσιν ἄχηναι, σπάνει δὲ ὑποφέρειν.
 Ἀΐσια πῶς ἐγάνιστε ὁλόκληρον μιὰ μέρα,
 νὰ λέγῃ πῶς εἴω' ἄμορφια, δὲ εἶναι καλλιπέρα.
 Τίω' λέγ', ἐγὼ σοχαίζομαι, πῶς λόγια τὰ δικά σε,
 τίω' ἄμορφια μὲ μαρτυρῶν, δείχνων τὴν ἀχηνιὰ σου.
 Ἡ' εὐμορφή τὴν ἄμορφιαν πηῖ, κ' ἐγκωμιάζει,
 ὅμοιος τὸν ὅμοιον ἀγαπᾷ, καὶ δὲ τὸν ψεγαδιάζει.
 Ἡ' ἀχηνιὰ, τὸ ἐγκλημα, ὁ δόλος, καὶ ἡ κακία,
 αὐτὰ νὰ ἔχῃ φαίνεται, συμπάθειας φιλία.
 Τὸ κάλλος μὲ τὴν ἀρετὴν, τόσον καλά περιάζει,
 πῶς γὰρ νὰ εἴν' ἀχάρεστα, πῶς ἐγίναν ὁμοιάζει.
 Καὶ δῶρον εἴν' ἄραγον, ἡ φυσικὴ εὐμορφία,
 καὶ τῇ ἐπαίνου της αὐτῇ, εἴν' ἀρετῇ αἰτία.
 Χρυσίον εἴν' ἡ ἀρετὴ, τὸ κάλλος Τζεβαχέρι,
 καὶ ὅποια ἔχει καὶ τὰ δυὸ, αὐτὴ δὲ ἔχει περ,
 Τὸ κάλλος μὲ καταφρονῶς, γιὰτὶ ὁμοιάζει τ' ἄνδρῃ,
 Εἰλεὴ ἄνδρος ἦτορα, καὶ ἡ Τρωάδ' ἐχάθη.
 Στὰ μάτια ἄνδρος φαίνεται, καὶ εἴν' φλόγα εἴω' καρδία,
 πολλαῖς καρδιαῖς ἐχάθηκα, διὰ τὴν ἄμορφιαν.
 Τὰς Νικητὰς γιὰ αὐτὴν, καὶ ταῖς καρδιαῖς κερδαίνει,
 ἂν καὶ εὐκόλα μαραίνεται, πλεὺς εὐκόλα μαραίνει.
 Νὰ σὲ λαλῶ βαρέθηκα, τ' εἶμαι νὰ φανερώνω,
 αὐτὰ τὰ δύο δίσιχα σοι λέγω, καὶ τελειώνω.
 Εἰς χάρες ταῖς ἐξαίρεταις, εἰς κάλλος καὶ ἄμορφια,
 σωτόμως ξαναλέγω σοι, μιὰ εἶναι ἡ Ἀΐσια.
 Εἰς ὅλα ὑπερβαίνω γὰρ, καὶ σὺ μόνον εἰς εὐα,
 ἐσύ θωρεῖς μιὰ εὐμορφήν, καὶ γὰρ θωρῶ ἐσένα.
 Ἀνέει καὶ χαμογελά, Εὐρώπ' ἡ ἀδελφή της,
 καὶ ἡ καρδιά της δὲν βασᾷ, νὰ εἴν' ἀντιδιπλή της.
 Ὡς κύρια Βασίλισσα, μ' εὐγενεία μεχάλη,
 καὶ μικρότερα ἀδελφῇ, τὴν ξαναλέγει πάλι.
 Στὸ εἶπα γὰρ μὲ φαίνεται, ποιὸν τὸ φρονιμιά μου,
 σὺ ξαναλέγω εἴν' αὐτὸ, καὶ σ' ἔχω ἐμπροσξ μου.

Τὰ κάλλη μὲ αὐξάνουσι τὴν ὠραιότητά σε,
 καὶ γώχω τὴν ποροπίμνησιν, γιὰτ' εἰμ' ἀγνάντᾳ σε.
 Εἶν' ἡ φιλία σαφερέα, μεγάλ' ἡ εὐτυχία,
 εἶν' πορόσκαιρα, καὶ δολερά, τὸ κάλλος, καὶ εὐμορφία,
 Ὀλίγα, δυσκόλευρετα, εἶν' ὅλα τὰ ὠραῖα,
 πολλὰναι, καὶ ἀναεῖθμητα, τὰ πλέον ἀναγκαῖα
 Μόνον σὰ μάπαναι καλὴ, περπνὴ ἡ εὐμορφία,
 καὶ ποροπμῆντ' ἡ χάριτες, τὰ ἥδη καὶ ἡ εὐσία.
 Μὲ χάρες ταῖς ἐξαίρεταις, ὅποιαναι σολισμένη,
 τὴν δίχως χάρες εὐμορφίῳ, πολλὰ τὴν ὑπερβαίνει.
 Διὰ ἀραχὺ εἶν' ὁ καυγᾶς, καὶ τρώγετ' ἡ καρδιά μας,
 ὅταν οἱ ἄλλοι χαίρονται, τὴν ὠραιότητά μας.
 Γιαπὶ ἔττι καλὰ, καλὰ, αὐτ' οἱ μωτζαυτελέδες;
 ἡμεῖς νὰ χωλοσκαίνωμεν, γιὰ ἄλλων ἐγλευτζέδες;
 Γειτόνισσα, καὶ ἀδελφὴ εἶσαι ἡγαπημενὴ,
 ἡ τρίτη μας εἶν' ἄγρια, καὶ ἡ ἄλλη σὰν χαμένη.
 Ὡς τώρα ἐπεράσαμεν μ' ἀδελφικῶς φιλίαν;
 γιὰτ' ἔχομεν δεχόνιας, δίχως καμιάν αἰτίαν;
 Ἐξαίρεταίς σε εὐμορφιαῖς, καὶ τὰ περπνὰ σε κάλλη,
 μαζί καλὰ ἐπέρασαν, καὶ ἔχεν πμῶν μεγάλη.
 Εἶν' κάλλος τώρα εὐτεχνον, δύο μέρη νὰ περαῖζεν,
 καλὰ νὰ ἀντικρύζωνται, ὅμως νὰ μῶν ὁμοιάζεν.
 Ἀν' ἔλειπα ἐγ' ἀπ' αὐτῶ, ἀν' δὲν εἶμεν κοντά σε,
 πόσον θαρρεῖς νὰ ἀχειλεῖς ἡ ὠραιότητά σε;
 Δίχως τῷ λόγῳ σε καὶ ἐγὼ, δὲν εἶχ' οὐτὰ τὰ κάλλη,
 Κατάστεινον δυὸ Θάλασσας, τὴν Πόλιν τὴν μεγάλην.
 Ἀν' δὲν πισεύης, ρώτησε ἐκείνης πῶς γνωρίζεν,
 χώραις μας, καὶ τὸν Βόσπορον, συχνὰ τὰ σεργιανίζεν.
 Δὲν ἀμφιβάλλω θε νὰ πῶν, πῶς μὲ, χωρὶς τὴν ἄλλη,
 πολλὰ ὀρίγον ἀχρίζω, ἡ εὐμορφιαῖς, τὰ κάλλη.
 Καὶ δὲν πισεύω νὰν πῶς πῶ νὰ μὴ κάμω χάξι,
 νὰ σεργιανίξῃ εἰς αὐτὸ, τὸ θαυμαστὸ Μπογάξι.
 Σὰν μὲ καῖνι μάλισα τηγαίνει, σεργιανίξει,
 δεξιά, ζερβά, καὶ ἀγνάντᾳ βλέπ', ἀπορρεῖ, σασίζει?
Ὅ,π

μαίνα, κ' ἡ καρδίαν, μπόρῃ νὰ τίθυμάναι,
 αὐτὰ τὰ βλέψουσιν, ὅτε κ' ἂν χυρίσων.
 ἡ δὲ, τὰ ὄρη μὲν θωρῶν, ὡς ἐνωμένα,
 ἄλλιν τὰ μεταθωρῶν, πῶς εἶναι χωρισμένα;
 μέρος τὰ χώρια μ', κ' ἡ πάντα σὲ σολίζον,
 ἄλλο εἰν' τὰ κάλλη σε, πᾶς μένα καλλωπίζον.
 αἶψα δ' ἀπερίγιστα, ἀντίκρυ μὲν τὴν ἄλλη,
 αἰνῶνται κ' τὰ χωρία, μ' ἀσφάλεα μεγάλη.
 ἡ δὲ διάστημα, μὴ νεία θεωρία,
 φέρεται καὶ χάνεται, πᾶν θαῦμα καὶ ἀπορία.
 ἡ δὲ τὸ Κατάσποντον ποταμὸν, λίμνη μοιάζει,
 ἡ δὲ τὸ θαυμαστὰ καὶ πᾶν τὸ Μποράζι.
 ἡ δὲ τὸ χῆμα τε, κ' ἡ ἀσφαλιότητά τε,
 αἶψα ἀντηρῶνται, Βανά μὲν τὰ Βανά τε.
 οφθαλμοὺς τῆς θαυμαστῆς, τὴν τέχνην ὑπερβαίνων,
 φερῶν τὰ ὄμματά, ἀμὴ δὲ τὰ χαρταίνων.
 ὡς λόγια ἀρκετὰ καὶ τὸ ἐγκωμιάσω,
 ταῖνος, καλλήτερον τελείως νὰ σιωπᾶσθω.
 ἡ δὲ πᾶς μᾶς ἔκαμε μὲ ἀπειρον σοφίαν,
 ἡ δὲ διαμοίρασε, μὲ χάρες καὶ ἀμορφίαν.
 τὸ δὲ μᾶς ἐχάρισε νὰ τὸν ἀχαρισθῶμεν,
 ἡ δὲ ἀχρημιά μᾶς ἔδωκε, γιὰ νὰ ταπεινωθῶμεν.
 ὡς αὖτὸ ὁλόχρυστο περίφανον Παγόνι,
 ὅτε θωρῇ τῆς πόδας τε, εὐδὺς ξεκαμαρώνει.
 ἡ δὲ εὐμορφίαν εἰν' ψαδῆς, ὡς εὐμορφὴ Ἀσία,
 ὡς αὖτὸν εἰν' ἀληθείας, μὲ αἰώνια εὐτυχία.

Α' Π Ο Δ Ο Σ Ι Σ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΤΟΡΙΑΣ.

Ψαδείς ἀρέτῃκει, καὶ μάταιον κάλλος γυναικός,
ἥ τις φοβημένη τὸν κύριον, ὑμνηθήσεται.

Παροιμία Σολομώντος. λ α.

Τὸ κάλλος εἶναι μάταιον, ψαδὴς ἢ εὐμορφία,
οἱ ἔπαινοι, ἐγκώμια, πικρὴς, καὶ τὰ προσωτεῖα.
Γυνὴ θεοφοβήμενη, μετ' χάριτος στολισμένη,
σοφύτατος τῷ Σολομών, τὴν ἔχ' ἐπαινεμένη.
Οὐλόκληρος διάλογος, εἶναι ἀλληγορεῖ,
πῶς φανερώσει, μάταια πῶς εἶν' ἡ εὐμορφία.
Εἰκεῖνα ὅπως μελικοὶ, γὰρ εὐμορφὰ κρατῶσι,
τὰ λέγειν ἄλλοι ἄχρημα, καὶ τὰ κατηγορεῖσι.
Τὰ εὐμορφὰ, καὶ τ' ἄχρημα, εἶναι εἰς τὴν φαντασίαν,
κυριεύει ἡ σιωπὴδεῖα, καὶ ἡ ζήτησιςερησις.
Βοηθεῖ καὶ ἡ συμπάθεια, πῶσαι κρυφὴ πλωιέτρα,
τὸ ἐνάπη αὐτοπάθεια, εἶναι σιληρὰ ὡς πέτρα.
Τὰ κύρια πάθη τῆς καρδίας, παρκενῶν οὐκ ἔχον,
καθὼς αὐτὰ μορφαίνουσι, μπορῶν καὶ ἀχρημίζον.
Γιὰ τοῦτο ὅτ' ἀρέτῃκει, τὰ κράζον μάταια, φῶς μὲν,
ὃ, π' ὀρέγεται ἡ καρδιά, καλλήτερόν τῷ Κόσμῳ.
Ὁ ἕνας βλέπει, καὶ περὶ, σέκει ἄλλος, καὶ κοιτάζει,
κεῖνο ὅπως ἕνας ἀγαπᾷ, ἄλλος τ' ἀηδιαίνει.
Τινὰς ἐκεῖνα προπιμᾷ, πῶς νέος σιωπῇδίζει,
καὶ ὥς τε πῶς ζῇ τὰ ἀγαπᾷ, δεῦρ' ἔργει ναὶ τ' ἀφήσῃ.
Ὅπως καὶ ἂν πάγῃ, καὶ εὐρεθῇ, ποτὲ δεῦρ' τὰ ξεχνάει,
καὶ ὅταν δὴ καλλήτερα, ἐκεῖνα προσωπαίει.
Ἡ εὐμορφία αὐτῷ ἦτονα καθὼς αὐτῷ θάρρῃσι,
ὅσοι τὴν βλέπον ἔπαρετε μαζί ναὶ συμφωνῇσι.

Ὁ ἄρτι-

Ὡραίαν ὄλαι ἔφορεπε γὰρ λέν τῷ Δμορφίαν,
 ἢ ἄμορφον γὰρ κράζωσι πάντα τῷ ἀρχημίαν.
 Ψευδάδια, ἢ ἐγκλήματα, γὰρ μὴ τὰ ἐπαινῶσι,
 ἢ μ' εὖ αὖ ὅλοι μαζί, γὰρ τὰ κατηγοροῦσι.
 Ἀνίστως ἢ Δρίσκειτο, καθολικὴ Δμορφία,
 ἡγεῖ τῇ ἦτον μάταια, καλὴ μιὰ θεωρία.
 Ἀν' ἦτον ἢ ἀληθινὴ, καλὰ στρεωμένη,
 τί ὄφελος διὰ αὐτὸν ὅπῃ κέρνα, διαβαίνει;
 Τί λύπη ἦδελε σάθη, τὸ σῶμα ἢ ἀποθαίνῃ;
 ἢ ἡ Δμορφία ἢ θαύμασῃ, εὖ χῶμα ἢ ἀπομένῃ;
 Θωρεῖται πῶς εἰν ζωγραφία, εἰς τὸ νερὸ καθρέπτη,
 πῶς καὶ ὀλίγον σύμπτωμα, συγχίζει, ἢ τὴν κλεῖπτει.
 Πλειὸ φθαρτικὴ ἢ ζωγραφία εἶναι, παρὰ τὸ σῶμα,
 ἢ ζωγραφιστὴν φαντασμεῖ, τὸ σῶμα εἶναι χῶμα.
 Ὁ Ναρκισσὸς πλανήθηκε, θωρῶντας τὴν ἰσχύα τῆ;
 κί αὐτὸς τὸ ἰσχυρὸν ἔγινε, μ' ὅλῳ τῷ Δμορφίᾳ τῆ.
 Περιφανὸς, περίφημος, σκληρὸς, κί ὠραίος σάθη,
 ἡγεῖ τῷ σκιαῷ τῆ βλέπωντας μέσ' τὸ νερὸν, ἐχάθη.
 Τί εἰν ὁ αὐθρῶπος θάρρεϊς, εὖ εὐμορφον τὸν λέγει;
 αὐτὸν σήμερον τὸν ἐπαινῶν, κί αὖτις νεκρὸν τὸν κλαίγει;
 Ἀπ' τὸ εὖδὲν προέρχεται, μιὰ εὐμορφὴ εἰκόνα,
 χαμέτ' ἐκεῖ πῶς φαίνεται, ἢ παύει εὖ Ἀἰῶνα.
 Πῶς ὅσον εἶναι ζωτικὴ, γὰρ σερεὰ θάρρεῖται,
 ἀφ' ἧς περάσῃ, ἢ διαβῇ, τὸ π' ἦτον θωρεῖται.
 Ποθὲν γὰρ σερεώσωσι τὸ ὄνομα, τὴν μνήμην;
 γὰρ γὰρ διαιώνιζωσι τὰ ἔργα τῆς, τῷ φήμην.
 Τὰ μάρμαρα τὰ σκαπτοῦσι, μὲ σερεὰ ψήφια,
 Τὰ ἐξαλείφει πάντῃ, σκληρὰ πολυκίχρια.
 Καὶ σὰν γὰρ ἦτον ἀληθῶς εὖ παύον γεγραμμένα,
 πῶς σήμερᾶναι σερεὰ, κί αὖτις ἀναλυμένα.
 Κ' εἰς Πυραμίδων ὑψώσιν ἀνωφελῶς ἰδρῶσαν,
 ὅτ' εἶναι ὄλα μάταια, αὐταῖς ἐφαιρῶσαν.
 Βασίλεια φανίσθηκαν, ἢ Καστρά ἐχάθηκαν,
 ὅσα γὰρ μὲν ἦσαν ποτὶ, ἀφαντὰ ἐγευήκαν.

Ἐκεῖ πῶς χώραις ἦσαν αἱ ὀργάνων τῶν ἀπέρων,
 καὶ τ' ὄνομα εὐτόπιοι, ἔπε τὰ ἀναφέρων.
 Τῷ Κόσμῳ τίττε ἡ μορφή, ἔττι περὶ, διαβαίνει,
 κατόπι ἄλλη ἔρχεται, ἀλλ' ἔτ' αὐτὴ δὲ μένει.
 Ὁ Πανδαμάτωρ ὁ χυμὸς, πῶς ὅλα τὰ ὀρίζει,
 τὰ σίδηρα, τὰ μάρμαρα τρώγει, καὶ ἀφανίζει.
 Σαυὴ πόσα κίερα σερεά, ὅπῃ ἦσαν κλισμεύα,
 εἰς τῆτο τὸ Κατάστημα, τὰ ἔχει χονδμεύα;
 Γὰρ τῆτο καὶ ἡ Ἀγκολὴ πικρῶς παρκαπονᾶται,
 πόνον τῆς αὐτοκόφορον εἰς Δύσιν διηγᾶται.
 Τὰ κίοναί της, τὰ κίερα της αὐτὸς τὰ ἀφανίζει,
 πολλὰ ἐκαταχόνιασε, καὶ τὰ λοιπὰ κρημνίζει.
 Καὶ ἄλλα εἰς τὸν τόπον της, αὐτὴν ἔκτισαν, καὶ κτίζων,
 θέλει ἀφανισθῆναι καὶ αὐτὰ, σαυὴ τότε πῶς κρημνίζων.
 Ἡ δόξα καὶ ἡ ἀπρέπεια τῷ Κόσμῳ πλειώνει,
 ὁ αὐθρῶπος, τὰ κάλλος τε, ὥσπερ κατὸν, καὶ σκόβι.
 Γιατὶ περιφανίζεται, καὶ τόσον πόσον ἔχει;
 ὅταν θωρῇ πῶς ἀπαύσα, εὖν μαῦρον ἄδωμ τρέχει;
 Δύο ὁραῖαις ἀδελφαῖς τὰ κάλλη παρκατῶναι,
 τῷ ἀχημιῶ, καὶ ἐγκλήματα, μετὰ ζῆλον παρκατῶναι.
 Κανὲν ὡς μὴ κλοφαιῇ, σαυὴ βλέπει πῶς παυῶσι,
 ἐκεῖνα τῷ καταφρονεῖ, καὶ τ' ἀγαπᾷ, μισῶσι.
 Κοιτάζει πῶς ἀνχόλασα, τὰ κάλλος καὶ ἀμορφία,
 περὶ, διαβαίνων, χαύονται, καθὼς καὶ ἡ ἀχημία.
 Θωρεῖ πῶς τόσον τ' ἀχημία, ὅσον καὶ τὰ ὁραῖα,
 καθὼς τὸ πάθη τῆς καρδιάς, εἶναι εἰς τῷ ιδέα.
 Ἀγκάδια εἶναι ἡ ἀμορφία, καὶ αὐτὴ ἀμοιάζει,
 πληροφορεῖ τῷ ἄρασι, καὶ τῷ καρδίας σφάζει.
 Διότι καὶ οἱ ἔπανοι τὰ ἦθη ἀφανίζουν,
 καὶ ὡς τὰ νεκροκλήδα, τὰ πτώμα μόν' εὐλίζων.
 Τὰ ἀστεβῆ, καὶ ἡθικὰ, εὖν αὐθρῶπ' ὠφελεῖσι,
 τὰ αὐτὴ σαυὴ μαραινόνται, αὐτὰ καρποφορεῖσι.
 Γλυκὸς καρπὸς ἡ ἀρετὴ, πῶς ξακτερᾷ τὸ μέλι,
 γιὰτ' εἶναι ἡ ῥίζα τῆς πικρίας, καρδία δὲ τῷ θέλει.

Στὸν κόσμον αὐτὸν τὸν ψάλλον, ὃν ἔχον τὸν χαρὰν τῆς,
 εἰς ἑργέτης ὁ καιρὸς, καὶ ἄρπαγος ἐχθρὸς τῆς.
 Τῷ Χρὸν γὰρ πέσσαις χεῖροι, καὶ τῷ αὐθιγῶν οἱ χρόνοι,
 ἀρχίζον μ' αὐτῇ, καὶ ἀμορφία, πλεονάζον μὲ τὸ χιόνι.
 Τὰ αὐτῷ δίδους μαραίνονται, καρποὶ ἀπολεθῶσι,
 σὰν εἰς καλοὶ καὶ ὠφέλιμοι, τὰ δένδρα τῆς γῆς.
 Ἀλοίμονον εἰς ὅποιον μένει εἰς τὸν Χειμῶνα,
 καρπὸν γὰρ καὶ ὠφέλιμον, γὰρ νύχθ' ὅν Αἰῶνα,
 Τῷ ἀρετῇ ὅτ' ἀγαπᾷ, ἀπολεθῆι γυρᾷ,
 ἐκεῖ πᾶν ὅλα τὰ καλὰ, τὸν βοηθεῖ ἡ ἀνέβη.
 Χαρὰ σ' ἐκείνῳ τῷ ψυχῇ, ὅτ' ἔστι σολισμένη,
 μὲ χάρες, καὶ μὲ ἀρεταῖς, αὐτῇ κερδεμένη.
 Τὰ μάταια, τὰ πρόσκαιρα, ποθεῖ νὰ παρατήσῃ,
 καὶ μόνον τὰ Αἰώνια, ὡς πρέπει ἡ ἀγαπήσῃ.
 Καὶ ὅταν τὰ Αἰώνια τὸν Νῦν εἰς τυπωμένα,
 ὅλα τὰ λέγει μάταια, μόν' ἀναγκῆν εἶνα.
 Ὡραία ἡ ἀθάνατος ψυχὴ, καὶ ἡ συλλογὴ τῆς,
 νὰ εἰς αἶμα μὲ τὸν Θεόν, καὶ ὁ Θεὸς μαζὶ τῆς.

Ο Τ Ο Λ Α Ι Ρ Ο Τ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Α Νέβη, δὲν ἴξω πῶς, εἰς τότῳ φαντασίᾳ
 ὁ Μέμνων, ὑπερτέρῳ νὰ λάβῃ τὴν Σοφίαν.
 Καὶ ὑπὲρ πάντα αὐθροπὸν τὰ αἶμα νὰ πατήσῃ
 τῆς ἀρετῆς, καὶ ὡς σοφὸς μόνος αὐτὸς νὰ ζήσῃ.
 Μόνος χωρὶς ἐλαττωμα, καὶ δίχως ἀφροσύνην,
 φρόνιμος, σώφρων, αὐδεκμὸς, καὶ με δικαιοσύνην.
 Καὶ μὴ θαυμάσῃς αὐτὸς τῷ τὸ ἐφαντάσθῃ,
 ἴσως καὶ πλέον παρὰ εἰς, αὐτὸ τὸ ἐσοχάσθῃ.
 Εἶπε λοιπὸν κατ' ἐαυτὸν ὁ Μέμνων ὁμιλῶντας,
 εὐκόλον, δικατόρθωτον, τὸ παρὰ γὰρ αὐτὸ μετρώστας.
 Διὰ νὰ γένη πῃ Σοφός, νὰ ζῇ εὖ ἀτυχίᾳ,
 πᾶν ἄλλο τὸν χρειάζεται, παρὰ ἡ ἀπαθία.
 Μὰ διὰ νὰ ζῇ ἐλπίδος πᾶς ἀπὸ τὰ πάθη,
 ἥ ποτε ἀκολώτερον εὖν κόσμον δὲν ἐσάθῃ.
 Πρὸ πάντων καλὸς γυναικὸς, ποτὲ νὰ μὴ θελήσω,
 ὅσον κί αὐτὴ εἶναι εὐμορφον, ἐγὼ νὰ τ' ἀγαπῶ.
 Ἄν καὶ τὴν ὠραϊότερην τύχην καὶ ἴδω τὴν κόσμῳ,
 νὰ τρεῖω νὰ συμβαλέω τὴν κέρσιν τῆ νοός μου.
 Θέλω εἰπεῖ, τὰ μάγικά αὐτὰ ὅπῃ αὐδίζον,
 ἔρχεται ὥρα νὰ γελάς πῶς μαυροκιτρινίζον.
 Τὰ μάπα τὰ εὐμορφα, καὶ τὰ χαρτωμένα,
 ὕστερα μένιν κόκκινα, καὶ κατατζίμπλιασμένα.
 Καὶ ὁ λαμὸς ὁ σρογγυλὸς, καὶ ἄσπρος, καὶ θρεμμένος,
 μένει λιγνὸς, καταξήρος, καὶ καταζαρωμένος.
 Καὶ τὸ κεφάλι τὴν αὐτὴν, ἡ τεῖχα τὸ σολίζει,
 μὰ ἡ φαλαίρα ἔπειτα τὴν τεῖχα τὴν θερίζει.
 Κι αἷς λογαριάζω τὸ λοιπὸν ὅταν φανῇ ἐμφορσά μου,
 πῶς πεποιοῦν τὴν βλέψῃ τὰ μάπα τὰ ἐδικά μου.

Τότε

Τότε μέ βεβαιότητα τὸ μαδαρὸν κεφάλι,
 δεύμε χαλίζει τὰ μυαλά, μέ ὅλα τε τὰ κάλλη.
 Δάπερον, νὰ φυλάττωμαι ποτὲ μὴ λαίμαργήσω,
 τὰ φαγοπότια τὰ πολλὰ, νὰ μὴ τ' ἀπιδυμήσω.
 Ἄς με μίλων, ἄς δέονται, ἢ ἄς με προσκαλέσιν,
 οἱ φίλ' εἰς τὰ τραπέζια των δεῖ θέλει μέ ἰδῶσιν.
 Τὰ φαγῆτα τὰ νοσίμα, ἢ τὰ καλὰ κράσια,
 δεῖ θέλει μέ πλανήσεων, ἔπε ἡ τιμωδία.
 Μὲ φθαίνει νὰ ἐμθυμῶ ἢ κᾶναι ἢ κραυπάλη,
 πῶς κατὰσάινετ' ὕερα στομάχι, ἢ κεφάλι.
 Πέρνει αὐτὴ τὰ λογικά, βλάπτει ἢ τὴν υἱείαν,
 καὶ κλέπτει μας ἢ τὸν χαρὸν, μέ ἄκρῳ μίας ζημίας.
 Ἐγὼ λοιπὸν μέ προσόχῳ εἰς τὸ ἐξῆς ἢ ἀρχήτω,
 νὰ τρώγω τόσων μοναχὰ, ὅσον ἀρκεῖ νὰ ζήσω.
 Ἐ"τζί καὶ τῷ υἱείῳ με τῷ ἔχω πάντα ἴσῳ,
 καὶ ἀθόλωτον, ἢ καθαροῦ, ἢ τῷ νοός τῷ κρείον.
 Αὐτὰ εἰν ἀκολώτατα, αὐτὰ δεῖ ἔχων κόπον,
 καὶ νὰ τὰ φέρ' εἰς ἔκβασιν, ἔχει κατ' εἰς τὸν τρόπον.
 Μὰ ἀκολάθως, ἔλεγεν ὁ Μέμνων, ἄς ζυγιάσω,
 ὀλίγον ἢ τὴν τύχῳ με, πῶς ἔχω νὰ περάσω.
 Οἱ πλεονέκτ' ἐδῶ τ' αὐγὰ, μέ τὸ καλὰθι χᾶνεν,
 ἐγὼ μεγάλα δεῖ ζητῶ, τὰ μέτρα μέ φθαίνεν.
 Στ' Ἀρχιπελῶνα Νινάῃ, καλὰ ἀνεμπημένον,
 ἔχω εἰσόδημ' ἀρκετόν, πολλὰ σῆρέωμένον.
 Κι ἰδὲ λοιπὸν ἐλθέρος ἔχω τὸ πῶς νὰ ζήσω,
 χωρὶς ἐδῶ νὰ σκλαβωθῶ, καὶ ἐκεῖ νὰ προσκυνήσω.
 Χωρὶς νὰ αὐταγκάζωμαι νὰ τρέχω πρὸς τὰς ἄλλας,
 Νὰ πολακᾶω, νὰ τιμῶ μικρὰς τε, ἢ μεγάλας.
 Ἐγὼ νὰ μὴ ζηλοφθονῶ ἄλλον ποτὲ κᾶνένα,
 καὶ ἔπε πάλιν ἄλλος τις νὰ μέ φθόνη ἐμένα.
 Νάσος ἢ τῷτο εὐκόλον, ὅμοιον μέ τὰ ἄλλα,
 νὰ ζήσω. Ἀτυχέστατα, χωρὶς πολὺ αὐτράλλα.
 Μὰ ἐγὼ ἔχω ἢ πολλὰς, λέγει ὁ Μέμνων, φίλας,
 καλὰς, βεβαύς, ἢ πισύς, καὶ ὅχι ἀντηζήλας.

Φιλονεικία εἰς ἡμᾶς ποτὲ δευ' θέλει πέσει,
 ὅταν ἀρέσω γὰρ σ' αὐτὴς, κί ἡ γνώμη τῆς μ' ἀρέσῃ.
 Αὐτὴς ἐγὼ αὖ ἀγαπῶ, καθὼς αὐτοὶ ἐμένα,
 δευ' λύει τῷ φιλίᾳ μας πρᾶγμα ποτὲ κἀνένα.
 Εἶμαι ἢ τῷτο εὐκολον, τόχω κί αὐτὸ σὸ χέρι,
 καὶ χωρὶς κόπον ὠφελεῖ, χωρὶς μπελαῦ συμφέρει.
 Ἀφ' ὧ ἐσυλλογίσθηκα αὐτὰ εἰς τὸν ὄντατῃ
 ὁ Μένων, κ' ἐλογάζεσθε καλά τὰ πράγματά τε,
 Μόνος τε χεδιάζωντας πῶς νὰ φιλοσοφήσῃ,
 καὶ ὡς σοφός, ἢ σιωπητός, πανδύχως νὰ ζήσῃ,
 Ἀπὸ τὸ παραδύετα τῷ κεφαλῷ προβαίνει,
 βλέπει ἐκεῖ πε πλάτανοι ἔσκεαν φυτᾶμένοι,
 Εἰς τῷ σκιαῷ τῷ δροσεραῷ, ὅπῃ ἀκτὶς δευ' πιώνει,
 γυμναῖκες δυὸ περπατῶν, ὡσαύτ' εἰς τὸ Σιεραῖ.
 Ἡ' τον ἡ μία εὐμορφῇ, καλῆτ' ἔστιν, ἢ νέα,
 ἢ ἄλλῃ μὲ τὰ χρόνια τῆς, ἔδειχνε γηραιά.
 Ἡ' γηραιά ἀφρόντισῃ, ἢ ἀχαρῆσθιμένη,
 ἢ νέα τὸ αὐάπαλιν, ἔμοιαζε λυπημένη.
 Ὡσαύτ' ἀπὸ τὴν ἔτρωγε, κ' ἐπόνει ἡ καρδιά τῆς,
 μαὶ ἐσέναζε κ' ἐδάκρυζε, κ' ἠύξαυ ἡ ἀμορφία τῆς.
 Ὁ φρόνιμός μας πλήττεται, πλὴν ὅχι διὰ τὸ κάλλος,
 ἔσκε' εἰς τῷτο σφερέος, ὅπῃ δευ' ἦτον ἄλλος.
 Ἰ' ἔδρε κ' ἦτον βέβαιος αὐτὸς εἰς τῷ καρδίαν,
 πῶς δευ' αἰσθάνεται ποσῶς τόσῳ ἀδιωκαμίαν.
 Μ' ἄρχησε ἢ τὸν ἡγγίζει, ἢ λύπη τῆς κοπέλας.
 τίς δευ' συμπάσχει αὐθροπε τῷ συμφοραῷ τῷ Πέλας;
 Λοιπὸν τὴν Νινδὴ ἤπυσσαν τρέχει δ' αὖτ' καὶ φθαίνει,
 νὰ τὸν εἰπῇ τὴν λύπῃ τῆς, ἀπὸ κοντὰ τὴν πιάνει.
 Καὶ ὁ σκοπός τε εἶν' αὐτὸς, νὰ τὴν παρηγορήσῃ,
 αὐτὸς μὲ τὴν σοφίαν τε, τὴν φλόγα τῆς νὰ σβύσῃ.
 Τότ' ἄρχησε νὰ κλαίεται, καὶ νὰ παραπονῆται,
 ἢ εὐμορφῇ τὸ πάθος τῆς σ' αὐτὸν νὰ διηγῆται.
 Μὲ χαμηλὸν ὁμίλημα, μὲ πεθλιμμένον πνεῦμα,
 λέγασα ὡς αἰλήθειαν, ἓνα μεγάλο ψεῦμα.

Πλάττει πῶς ἓνας Θεὸς τῆς (Θεῖον χωρὶς νὰ ἔχη ,)
 Ὡσαύτῃ ἐχθρὸς θανάσιμος , πολλὰ τῷ κατατρέχει .
 Μὲ πέχνας , μὲ ἐπίνοιας , καὶ μὲ τῷ διωκτείαν ,
 μεταχειρίζεται σ' αὐτῷ , μεγάλῃ ἀδικίαν .
 Τῆς ἤρπασε τὸ πρᾶγμα τῆς , (χωρὶς νὰ ἔχη πρᾶγμα ,)
 χωρὶς νὰ ζημιωθῇ πατὴρ , ἡδὲνα ψιλὸν ράμμα .
 Ἐνὰ μὲ ὑποσπικόν , λέγ' , εἶχεμ' ἀσπικώτη ,
 καὶ ἀπὸ ἄλλο δάπνον , θέλει νὰ μὲ γυμνώσῃ .
 Ἀπὸ τοῖστων ποτηρὸν , Σερέτῳ , παυγνιδιάρῳ ,
 Δόλιον , πολυποίκιλον , πανῦργον , κατεργάρῳ ,
 Πῶς ἔχω νὰ διαφενδῶ ; τί σφαίρα νὰ πατήσω ;
 καὶ τὰ σερεπλίγια τῷ , πῶς νὰ τὰ ἀπαυτήσω ;
 Ἐσὺ μὲ φαίνεσ' αὐθροπος φρόνιμος , προκομμένος ;
 μὲ γινώσκῃ , καὶ μὲ μάθῃσιν εὐμορφα σολισμένους .
 Σὲ σὲ ἡ κακορίζικη τὸ θάρρος μὲ τὸ ἔχω ,
 ἡ τύχη σ' ἐξαπέστειλε , σὰ πόδια σὺ προσρέχω .
 Λυτὴ σὺ τῷ ταλαίκωρῳ , λυτήσῃ μὲ τὸ χάλι ,
 ὥσαυτ' ἐμένα δυσυχῆς , σὸν κόσμον δευ' εἰν ἄλλη .
 Πάρε τὸν κόπον ὡς ἐδῶ , σὸ σῶπτι τὸ δικόν μὲ ,
 πάμε νὰ μάθῃς φανερά , τί εἶναι τ' ἀδικόν μὲ .
 Νὰ ἰδῇς τὸ μέγα ἀδικον πῶ πάχω ἡ καμένη ,
 καὶ εἰς τί δίκτυ διωκτὸν εὐρίσκομαι πιασμένη .
 Παρακαλῶ Ἀφέντη μὲ , λάβε αὐτὸν τὸν κόπον ,
 νὰ μὲ λυτρώσῃς , βέβαιη εἶμαι , εὐρίσκεαι τρόπον .
 Ὁ Μέμνων δευ' ἀμφίβαλε νὰ τῷ ἀκολαθήσῃ ,
 πάγει μὲ τῷ Σοφίαν τῷ τὸ πρᾶγμα νὰ ἐρευνήσῃ .
 Νὰ ἰδῇ , νὰ πιάσῃ τῷ δαλιά αὐτὸς τῷ μὲ τὸ χέρι ,
 νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακόν , καθὼς αὐτὸς ἰξέρει .
 Ἡ ληημένη Ἀρχόντισσα τὸν πέρνει σ' ἓνα σῶπτι ,
 ὅτε ἔθυσ ἡ ὁσφρησις τῷ εὐφρανε τῷ μήτη .
 Ἀνθῆ , ἀρώματα , καπνοὶ διὰ τῷ ἑωδίαν ,
 ἔθυσ τῷ κατεγλύκαναν καὶ σπλάγχνα , καὶ καρδίαν .
 Καὶ κεῖ σένα πλατυὶ Σοφῶν , μαζὶ καὶ οἱ δυὸ καδίξεν ,
 Κάθοντα πόδια σφαιρωτά , καὶ ἀλλήλους ἀντικρύζον .

Λαλεῖται ἢ Ἀρχάντισσα, κατὰ τὰ μάτια κλίνει,
 Καὶ ἀπὸ κἀνεία δακρυῶν, τότε, καὶ τότε χιύει,
 Καὶ πάλιν ἀσπνῶνεται, πάλιν λαλεῖ, δακρυῶν,
 καὶ τῷ φρονίμῳ Μέμνωνος τὰ μάτια ἀντηρῶν.
 Τὰ λακρυδιὰ εἶναι γλυκὰ, τὰ βλέμματα περᾶν,
 καὶ εἰς κἀστὲ βλέμμα τῆς καρδιάς, τὸ πῦρ διπλασιάζει,
 Ὁ Μέμνων μέ τὰ ὅλα τῷ ἐπιπρὲς τῷ δαδῶν τῆς,
 καὶ ἐπεθύμα ἐκ ψυχῆς, καὶ φθιάτῃ τῷ καρδῶν τῆς.
 Ἀπὸ σιγμῶν ἕως σιγμῶν, ἡῶν ἢ προθυμία,
 πῶς καὶ γνωρίζῃ ἀπ' αὐτὸν δαδῶν ἢ Κυρία,
 Μιὰν ἀγνοῖ, καὶ δυστυχῇ πῶς καὶ ὑποχρεώτῃ,
 Ἀπὸ τὰ χέρι τ' ἀδικὰ καὶ τῷ ἀπαλυντῶν.
 Ὡς τότε καὶ οἱ δύο τῶν ἐπάνω εἰς τῷ ζέσιν
 τῷ λακρυδιῷ, ἀσπνῶνται καὶ τῷ ὑποτέρῳ δέσιν.
 Καὶ πλέον τῶν δὲ δυνάμει μακρόθεν καὶ σταθῶν,
 μὰ δεικνύονται ἀπὸ σῶμα, χωρὶς καὶ αὐτῶν.
 Καὶ τίς ἢ χρεία καὶ εἰπῇ πᾶσις εὐὰ παρὸς εὐὰ,
 πλέον τῶν δὲ ἀρεθῶν μέ πόδια σταυρώμενα.
 Ὁ Μέμνων τῷ ἐρμυλῶν τεταυρωτῶν νηφῶν
 ἀπὸ κοντὰ, ὅτε αὐτὴ δὲ εἶχε πλέον χρεία.
 Οὐδ' εἶχον πλέον λογισμὸν ἐπάνω εἰς τῷ ζάλλῳ,
 καὶ σοχατῶν ὑπόθεσιν τότε κἀμμίαν ἄλλῳ.
 Ἐκεῖ κατῶς ἀρεθῶν, κατὰ ὁ Θεὸς φθάνει
 τῆς νέας, καὶ εὐκόλῃ τὸ πῶς κατὰ εἰς τὸν νῦν τὰ βάνει.
 Ἐκ κεφαλῆς ἕως ποδῶν ἦτον ἀρματωμένος,
 πλήρης ὀργῆς, πλήρης θυμῷ, καὶ κατηγερμένος.
 Πρῶτος τῷ λόγος εἶν αὐτὸς, θέλει καὶ τῶν φονάσῃ,
 καὶ αὐτὸν, καὶ αὐτῷ ἐξάπαντος, δὲ θέλει τὸ χωνύσῃ.
 Ὁ λόγος τῷ ὅ ὑσέρος, διὰ καὶ συγχωρήσῃ,
 ὁ Μέμνων παρέπει ἀρκετὰ καὶ φέρῃ καὶ μετρήσῃ.
 Ὁ Μέμνων μᾶς ὡς γνωστικός, αὐοίγει τὸ πεγγί τε,
 ἀδειάζει ὅσα ἐβάσταζε καὶ λαχρὸ μαζίτε.
 Καὶ ἔφετεν ἀληθινὰ ἀκόμῃ νάχῃ χάρι,
 πῶς μπόρετε καὶ ἐχλῶντε μ' ἐν ἀδυνά παζάρι.

Καὶ τὴν ζωὴν ἡγόρασε μὲ τὸ νὰ δώσῃ ἄσπρα,
 ἐπειδὴ κείνον τὸν χαμρὸν, ἦτον ἀκόμι πᾶσρα.
 Ἀκόμι ἢ Ἀμερικὴ δὲν ἦτον γνωστὴ μὲν,
 Καὶ αὐτὴ καμία Ἀρχόντισσα ἦτοιν λυπημένη,
 Ὅ γινωσκὸς ὅπῃ ἔπιανε καὶ τὴν ἐπαρηγόρη,
 ἐλάμβαν' ὀλιγώτερον κίνδυνον παρὰ τῶρα.
 Ἐντροπιασμένος, σκυθρωπὸς ὁ Μέμνων μερμηρίζει,
 καὶ μὲ χολῶ, καὶ μὲ θυμὸν, σὸ σπῆτι τε γυρίζει.
 Ἐκεῖ ἓνα ραβδάσιον δέρισται γεγραμμένον,
 οἱ φίλοι τε εἰς τράπεζαν τὸν ἔχον καλεσμένον.
 Ἀν μείνω λέγ', σὸ σπῆτι μὲ, μάρος μὲ πικραμένος,
 δι' ἐκεῖνο ὅπῃ μ' ἔτυχε σήμερον πεδλιμμένος,
 Ὅ λογισμὸς τῆς συμφορᾶς, θέλει μὲ βασανίζει,
 πορεύει νὰ μείνω νηπικός, καὶ ἔτι μὲ μυρίζει.
 Ἀπὸ τὴν θλίψιν τὴν πολλήν, καὶ ἀπὸ τὴν χολοσπάσῃ,
 ἐνδέχεται καὶ ὡς θέκεια νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ πιάσῃ.
 Καὶ ἔσαι τότε ἀληθῶς ἢ πλανῇ ἢ ἐχάτη,
 τῆς πρώτης τελοχειρότερη, καὶ ζημιωδესάτη.
 Γνώσις λοιπὸν χρειάζεται, κάλλιον νὰ ὑπάγω,
 σήμερον μὲ τὸς φίλους μὲ λίγον φοβῶ νὰ φαίγω.
 Καὶ μὲ τὴν σικνωαστροφῶν, τὸν νῦν γὰρ ἡσυχάσω,
 τὸ πάθος ὅπῃ ἔπαθα σήμερον, καὶ ξεχάσω.
 Ὑπάγει, ὅμως κατηφής, καὶ ἀδύς τὸν διακρίναν,
 οἱ φίλοι δὲ νὰ χαρῇ, φέρων κρασί, τὸν δίκην.
 Κρασί μὲ ματαιότητα, ὅταν πρὸς τὸ πίνῃ,
 ἰατρᾷει σῶμα, καὶ ψυχῇ, τὰ λυπηρὰ τὰ σβίβει.
 Ὅ Μέμνων τὰ σπράζειται, καὶ τὸ λογαριάζει,
 καὶ τὰ ποτήρια δι' αὐτὸ, συχνὰ τὰ κατεβάζει.
 Πιέ, ματαπιέ, καὶ ἀκόμι πιέ, καὶ ἄλλο ἓνα πάλιν,
 φέρων εἰς τὸν ἐγκέφαλον τὴν μέθην, καὶ τὴν ζάλην.
 Ὑστὲρ ἀπὸ τὴν τράπεζαν, τὸν προσπαλῶν νὰ σέρῃ,
 ἓνα παιγνίδι φιλικὸν διὰ γλεσσίζε' νὰ παίξῃ.
 Ἀς εἶναι, μὲ τὸς φίλους τε, κάπ πᾶς νὰ χάσῃ,
 δὲν εἶναι πρᾶγμα ἄσπρατον, ἄς εἶναι, ἄς περάσῃ.

Παίζει, καὶ τὸν κερδαίνωνται οἱ φίλοι τ' ἄσπρα ὅλα,
 καὶ ἀκόμι τέσσαραις φοραῖς παρῶν, εἴω παρόλα.
 Εἰς τὸ παυγνίδι ἀνῶμεσα, καὶ ὁ παυγαῖς ἀρχίζει,
 μαλώνων, καὶ ἕνας φίλος τε ἐπαύω τε σαλδίζει.
 Κτυπᾷτον εἰς τὴν κεφαλῇ μ' ἕνα βαρὺ κούνη,
 σωτρίζει τε τὰ μᾶτζενα, τῷ χυμῷ καὶ ἕνα μάπ.
 Τέλος τὸν φέρων βαρσᾶκτὸν εἰς ἀσπὴν μεθυσμένον.
 καὶ χωρὶς ἄσπρα, καὶ ἕνα τε μάπ ὑστερημένον.
 Ὡς τόσον τὸ πολὺ κρασι ἀρχίζει νὰ χωνεύῃ,
 καὶ Ἀρχίζει καὶ ὁ λογισμὸς πάλιν νὰ κυλάῃ.
 Τὸ μάπ παύει, τὸ χατέ, δὲν εἶναι θεραπεία,
 μὰ νὰ πληρώσῃ τὴς πιστὸς φίλος τε, εἶναι χρεῖα.
 Τὰ ἄσπρα ὅτῃ ἐπαίξε, ὁρέπει νὰ τὴς τὰ δώσῃ,
 ἄσπρα εἰς χέρι δὲν βραῦ, καὶ ὁρέπει νὰ σηνώσῃ.
 Στέλλει λοιπὸν τὸν δῶλόν τε εἰς τὴν Ἀρχιτελώνῃ,
 τῷ ἀσφαλῶς ὡς ἠλπίζε, τῶν ἄσπρων τε οἰκονόμῃ.
 Πλὴν πῶς θαρρείτε εἰμεινῇ, ὅταν ὁ δῶλος τρέχει,
 μετὰ τὴν κακίαν τὴν εἰδησιν, ὑπομονὴν νὰ ἔχῃ;
 Ὅπ' ὁ ὀφειλέτης τε Μεφλαζῆς ἀνεδείχθη,
 καὶ τὸ Μεφλαζιλίκιτε εἴω Νινάῃ ἐκηρύχθη.
 Μεφλαζιλίκι δολερὸν, φθορὰ πολλῶν ἀσπῶν,
 ὅτῃ μ' αὐτὸ κρημνίζονται ὅλα ἐν Σιμελίον.
 Εὐθύς ὁ Μέμων τρέχωντας εἴω Κέρτην νὰ προφθάσῃ,
 μπλασρώνει τὸ ἕνα, μάπτῃ, κέρνει καὶ ἕνα ραβᾶσι.
 Στὸν Βασιλέα ἐμπαρῶσά νὰ εὐχῇ, νὰ πριβαλλῇ,
 καὶ διὰ τὴν ζημίαν τε νὰ δώσῃ τ' ἀρξεχάλε.
 Εἰμβαίνει εἰς Παλάτι, βλέπει γυμναῖκας πληθους,
 μετὰ σολισμὸν ἐξαίρετον, μετὰ χαροπὸν τὸ ἦθος.
 Ἀρχόντισσας καὶ τε λογιῆς, κἀνὰ ἐκεῖ σιρῶσι,
 μετὰ ἔνδομα μεγαλοπρεπῆς, μετὰ ὅτῃ πηχῶν στεφαί.
 Μία σὰν νὰ τὸν ἴξῃρε, γυρίζει, τὸν κοιτάζει,
 τὸν βλέπει, εἶτα φάγειτον, ὡς μᾶτζενο φωνάζει.
 Ἀλλ' ὅτῃ καλήπρα τὸν εἶχευ ἐγνωρίσῃ,
 κυρ Μέμων, καλὴ σπέρα σὺ, θέλει νὰ χαρεθῇ.

Κύρ Μένων, μὰ ἀληθινὰ, χαίρομαι, πλὴν κοιμῶν,
 κύρ Μένων, πὶ εἶναι αὐτὸ; πὶ τὸ κάμες τὸ μάπ;
 Κ' ἄθυσ ἐπῆγεσ' ἔφυγε, χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ,
 ἢ ἀκίσσῃ τῇ ἀπόκρισιν, ὅπῃ αὐτὸς τὴν δίνει.
 Ο' Μένων βλέπωντας οὐτὰ, τραβιέται σ' ἓνα μέρος,
 ὡς νὰ φαῖν ὁ Βασιλᾶς, νὰ πεταχθῇ ἀκαίρως.
 Ὡς τὸσον ἔφθασ' ὁ καιρὸς, ὁ Βασιλᾶς παροβαίνει,
 σκύπτει ὁ Μένων τρεῖς φορᾶς, δίδει τὸ ἀρζεχάλι.
 Τὸ πὲρ ἡ βασιλεία τῷ μ' ἀμένειαν μεγάλῃν,
 σέναν Σατράπῃν δίδειν, νὰ τὸν θυμῶσθαι πάλιν.
 Μὰ ὁ Σατράπης μ' ἔπαρσιν, μὲ ὑπερηφανίαν,
 τὸν Μένωνάμας κράζειτον ἐκεῖ σὲ μιᾷ γωνίᾳ.
 Τὸν ἐπιπλήττει, καὶ πικρὰ πολλὰ τὸν ὀνειδίζει,
 καὶ μὲ θυμὸν πολλὰ βαρυῖ, κακὰ τὸν φοβερίζει.
 Ε'σύσαι λέγει ἓνας σραβὸς, αὐθαδὴς καὶ ἀρσιζης,
 καθὼς σὲ βλέπω, καὶ πολὺς γράμμα καὶ ἐγχειρίζει.
 Χωρὶς νὰ ἔλθῃς ἐμπροσθὰ, χωρὶς νὰ σὲ ἰδῶμεν,
 χωρὶς νὰ σὲ ἀκίσσωμεν, χωρὶς νὰ σὲ εἰπῶμεν,
 Στὸν βασιλέα πεταχτὰ πηδᾶς ἄθυσ ἀκόλως,
 καὶ τὸς Σατράπης δὲ ἡμᾶς, δευ' μᾶς ψηφᾶς ἐδόλως.
 Μὰ εἶσαι ἀρσιζότερος, σραβὲ νὰ κατατρέχῃς,
 ἓνα μαφλᾶζῃν ἴμιον, καὶ δίχως νὰ προτέχῃς.
 Ὅπ' αὐτὸς ἀείσνεται εἴναι διαφένδᾶσίν με,
 διαπὶ ἡ αὐεφίτζα τῷ εἶναι εἴναι δῆλδσίν με.
 Ε'λα εἴναι γινῶσιν σε σραβὲ, ἡσύχατε κοιμῶν,
 νὰ σ' ἀπομείνῃ καὶν αὐτὸ τὸ ἓνα σε τὸ μάπ.
 Ο' Μένων ὁ ταλαίπωρος, εἰς μόνῃν μιᾷ ἡμέρᾳ,
 ἄλλα μετράει τὸ ταχὺ, καὶ ἄλλ' ἔχει τὴν ἐσπέραν.
 Τὸ μὲν ταχὺ ἀπεφάσισε νὰ φεύγῃ ταῖς κοκκινῶνας,
 τὰ φαγοπότια, τὰ χαρτὰ, τῆς Κέρτης ταῖς κολόνας.
 Ταῖς παραχαῖς, ταῖς σύγχυτες, καὶ ταῖς φιλονεικίαις,
 Καὶ τῶν ἐν ἀξιώμασιν Ἀνδρῶν ταῖς κολακείαις.
 Καὶ ὡς τὸ βραδί ἔπεσε, πρὸ τῆ καλὰ νυκτῶσθαι
 εἰς ὅλα, δευ' ἡμπόρισεν εἰδέναι νὰ γλυτῶσθαι.

Μὲ τῶν Κοικῶνα τὸ παθε, κακὰ ἐδελεύσθῃ,
 κ' ἐμέθυτε, κ' ἔπαιξε, κ' εἰς καυγαῖ ἐπιάσθῃ.
 Καὶ εἰς τὴν Κέρτῳ ἔαμεν ἡ χρεῖα γὰ πορσρέξῃ,
 ποῖος γὰ τὸν περὶ γελᾷ, κ' ποῖος γὰ τὸν ἐλεγξῃ.
 Ἐκσπῆκός ὁ δυσυχής, κ' καταλυπημένος,
 γυρᾷ εἰς τὸ σπῆπτε ὅπῃτον κοινεμμένος.
 Μὰ πῶς θάρρειτε ἔμεινε, ὅπῃταν πλησιάζῃ,
 καὶ βλέπει πῶς τὸ σπῆπτε ἀρχήτε κ' ἀδείαζει;
 Οἱ δανεισταὶ ἤρχαν ὅ, π κὶ αὐ εἶχε μέτα,
 δι' ὅσα τὸν ἐδάνεισαν, κ' εἶχαν ὑπερέσσαι.
 Μένει χεδὸν ὡτὰν νεκρός, ὡτὰν ἀποθαμμένος,
 εἰς ἓνα πλάτανον συμά, κ' λειποθυμημένος.
 Μετὰ μικρὸν σωέρχεται, κ' βλέπει, κ' γνωρίζει,
 τῶν εὐμορφῶν Ἀρχόντησαν ἐκεῖ κ' τερασιάζει.
 Μὲ τὸν καλὸν τὸν Θεῖόν τις εἶναι σωοδόμενῃ,
 δευ' εἶναι πλέον σκυθρωπῇ, δευ' εἶναι λυπημένῃ,
 Κτυπᾷ κ' ἓνα χάχλαϊσμά, ὅλη χαρὰ γεμάτη,
 γελᾷ διαπὶ βλέπειτον μὲ μπλασρωμμένον μάπ.
 Ὡς τόσον κ' ἐνῆκτωσε, ἐφάνη κ' τ' ἀσράκι,
 ὁ Μέμνων μας γὰ κοιμηθῇ πρέπει εἰς τὸ σοκάκι,
 Τυρᾷ εἰδῶ, γυρᾷ ἐκεῖ, εἰς ἓνα ἀγκονάρι,
 ἀείσκει ὀλίγ' ἄχυρα, μαζώνεται καβαίρι.
 Νάσῃ κ' ὁ Παροξυσμός ἔξαφνα τὸν πλακώνει,
 κ' ἔως τὸ μεσόνυκτον μῆλιν τὸν ἐλαφρώνει.
 Εἰς ὕπνον μὲ τὸν πυρετὸν ἀΐθυσ τὰ μάτια τρέπει,
 καὶ τότε ἓνα ὄνειρον ὡς ἔξυπνος τὸ βλέπει.
 Βλέπει ἓνα θραύιον, ὡς πνεῦμα καταβαίνει,
 κὶ εἰς τὸν αἶρα αὐτίκῃ γὰ μάπκ' ἀπομένει,
 Εἶν' ὅλον φωτὸς ὀλίσον, ἔξ πτέρυγας ἀπλώνει,
 ὡτὰν ἀκτῖνες τὰ περὰ, λαμπρὰ περιχυρᾷ.
 Χέρια, ποδάκια, κεφαλὴν, ἐδόλως δευ' ποτάζει,
 πρᾶγμα κινένα εἰς τῶν γλῶ μ' αὐτὸ δευ' ὁμοιάζει.
 Τίς εἶσαι σύ; φωνάζει τὸν ὁ Μέμνων, γὰ ἰξάρω;
 Ἐγὼ εἰμ' ὁ προσκῆς σε, καὶ ἦλθα γὰ σέ. εὐρω,

Εἰς τὴν ἐπιστάσιν με εἶσαι παραδομένος ,
 ἦλθα διότι ἔμαθα πῶς εἶσαι λυπημένος .
 Ἄν εἶσαι , ἀποκρίνεται ὁ Μέμνων , βοηθός με ,
 δός με λοιπὸν τὸ μάτι με , ἐπίστρεψαι τὸ φῶς με .
 Δός με καὶ τὴν υἱεῖάν με , καὶ τὴν κατοικίήν με ,
 καὶ τ' ἄσπρα , καὶ τὸ πρᾶγμα μέν , μ' ἄλλω τὴν φρόνησίν με .
 Κι ἀρχίζει καὶ τὸν ἱστορεῖ , ὅτι εἰς μιᾷ ἡμέρᾳ ,
 ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχασεν , ἀπὸ ταχὺ ὡς ἐσπέραν .
 Νὰ τύχαις , νὰ περὶσαστες , ὅπῃ ἐδῶ συμβαίνον ,
 τὸν κόσμον μας , λέγει , αὐταῖς , τὸ Πνεῦμα , δεῦ ἐμβαίνον .
 Καὶ ποῖον κόσμον , ἐρωτᾷ ὁ Μέμνων , κατοικεῖτε ;
 τὸ Πνεῦμα ἀποκρίνεται , οἱ παρ' ἡμῖν πολῖται ,
 Χίλια Μιλλιῆνια , μίλλια μακρὰν ἀπέχον ,
 ἐκεῖθ' ἀπὸ τὸν ἥλιον , τὴν κατοικίαν ἔχον .
 Εἰς εὔα Ἀῖθρον ἀμυδρὸν πᾶ εἶναι ἐκεῖ πέρα ,
 πλησίον εἰς τὸν φαεινὸν τὸν Σείριον ἀστέρα .
 Τὸν Σείριον ἀπὸ τὴν γῆν ὅλοι τὸν θεωροῦσιν .
 ἐκεῖ σὲ μᾶς τὰ πάθησας δεῦ εἶναι , δεῦ χωρῶσιν .
 Ωῦ πὶ χρυσὸς τόπος αὐτός ! τόπος ἀτυχευμένος !
 λέγει ὁ Μέμνων , ἀληθῶς τόπος ἀλογημένος !
 Καὶ πῶς ; δεῦ εἰν' ἐκεῖ σὲ σᾶς , σκύλαις , κακῶς γομαίραις ,
 ὅπῃ γελῶν εὔα πτωχὸν μὲ χαίδια , καὶ μὲ χάραις ;
 δεῦ εἶναι φίλοι γνήσοι , ἡ ἀδειαῖζον τὴν τζέπη ,
 νὰ χιών καὶ εὔα μάτι τε , διὰ νὰ μετοβλέπη ;
 δεῦ εἰν' ἐκεῖ μεφλᾶζιδες , δεῦ εἰν' ἐκεῖ Σατράπιοι ,
 ὅπῃ τὰ Ἀρξιεχάλια σφαλίζον εὐὸ νηλάπι ;
 Χωρὶς ἡ ἀφίενον τὴν πτωχὸς νὰ εὔχον νὰ λαλήσεν ,
 ἀπὸ τὸν βασιλέα τὴν δίκαιον νὰ ζητήσεν ;
 Ὅχι κανέν' ἀπὸ αὐτὰ , εἶπ' ὁ Ἀῖροπολίτης ,
 δεῦ ἔχει νὰ ὑποπτωθῇ , ἔπε νὰ φοβηθῇ πῃ .
 Ἡμεῖς ἀπὸ γυναικὲς κεῖ , ἡμεῖςθ' ὑστερημενοί ,
 ἀπὸ τὰς πανηγυρίας τὴν ἡμεῖςθ' ἐλτρωμενοί .
 Ἡμεῖς ποτὲ δεῦ πάχομεν τῷ μεθυσιῷ τὴν ζάλλω ,
 ἡμεῖς δεῦ τρώχομεν ποτὲ , δεῦ ξάρομεν κραυγᾶλλω .

Μισφλᾶξης εἰς ἡμᾶς ποτὲ κἀνεύας δὲν ἐγράφη ,
 διότι ἐκεῖ δὲν ἔχομεν ἀσῆμι , ὑδὲ χρυσάφι .
 Οὐτε φοβάμεθα ἐκεῖ νὰ χάσωμεν τὸ ὄμμα ,
 μάπα ἡμεῖς δὲν ἔχομεν , φορῶμεν ἄλλο σῶμα .
 Οὐδὲ Σατράπαι καύουσιν ἐκεῖ ποτ' ἀδιμίαν ,
 ὅλοι μας ἐκεῖ ἔχομεν τῷ ταῖξιν τῷ ὁμοίαν .
 Μεγάλοι καὶ μικροὶ ἐκεῖ δὲν εἶναι οἱ πολῖται ,
 πνᾶς ἐκεῖ δὲν ἀδικεῖ , πνᾶς δὲν ἀδικεῖται .
 Ὁ Μένων ἤκαθεν οὕτω ὡς θαυμαστὰ , καὶ ξένη ,
 καὶ λέγει , ἐκλαμψότατε , εἰπές μοι ἄλλο ἓνα .
 Χωρὶς γυναικὲς Ἀρχοντα , καὶ δίχως ζιχαφίκα ,
 πῶς τὸν περνᾶτε τὸν καιρὸν , καὶ τὴν ζωὴν τὴν τέτοιαν ;
 Ἡμεῖς , τὸ Πνεῦμα λέγειτον , περιῶμεν τῷ ζωῷ μας ,
 μ' ἐκείνης ὅπῃ ἔχομεν εἰς τῷ ἐπίσκεψίν μας .
 Σφαίρας πολλὰς ἀεὶ τικνῶνται , ὅλως κατοικημένους ,
 εἰς τῷ ἐπισκοπίαν μας εἶναι παραδομένους .
 Καὶ διὰ τὸτο ἔρχομαι καὶ σὲ νὰ θεωρήσω ,
 ἢ ἀκούσω τῷ ἀνάγκῃ σου , καὶ σὲ παρηγορήσω .
 Ἀλλοῖμονον , δὲν ἤρχεσθαι παροτήτερα νὰ μάθω ,
 καὶ νὰ μὲ δώτης εἰδῶσιν πὶ ἐμεῖλα νὰ πᾶθω ;
 Ἀχ ! ἴσως καὶ δὲν ἔκαμα τοῖς τόσαις ἀγνωσίαις !
 καὶ ἴσως καὶ δὲν ἔπιπτα εἰς τόσαις δυσυχίαις !
 Μὰ ὁ Ἀῤρεΐτης λέγει τὸν , πάλιν διὰ κελὸν σε ,
 σὸν Ἀδελφὸν σε ἔλειπα , τὸν μεγαλήτερόν σε .
 Δρομάιος ἐπετάχθηκα σὸν τζελεμτὶ Μερδασίω ,
 διότι οὗτός ἀεὶ τικνέται εἰς πικροτέραν γαστρίν .
 Ὁ Ἀμενὴς , καὶ ἡμερος Μανάρχης τῆς Ἰνδίας ,
 ἐξ ἧ ἀπῆλυντε πολλὰς τιμὰς τε , καὶ ἀξίας ,
 Τ' σὲρ ἀφ' ἧ ἐδούλατε πιστὰ μὲ σανδακάπ ,
 ἔκαμα καὶ τῷ εὐγαλον τόναν , καὶ τ' ἄλλο μάπ .
 Σφάλμα μικρὸν δὲν ἔπαρε τίς τῷ ὀργῶν ἢ ἀνᾶψη ,
 ὅμως ἀφ' ἧ τὸν τύφλωτε , τὸν ἔβαλε καὶ χεῖφι .
 Καὶ τώρα ὁ Καρδάτης σε εἶναι τὸς σφαλισμένους ,
 χεῖρα , καὶ ποδὶκα μ' ἄλλους , πολλὰ σφυκτὰ δεμένους .
 Ὁ Μέμω

Ο Μέμνων ἀπεκρίθη· καλὰ ἐπ' ἀληθείας,
 καὶ σύσαι ὁ διαφενδάτης αὐτῆς τῆς φαμιλίας;
 Χαρὰ εἰ δὴ δύο τ' ἀδελφία; μέ τὸν καλὸν παρ' αὐτῆς,
 ὁ εὔας παῖς παύτυφλος; καὶ ὁ ἄλλος μ' ἕνα μάτι.
 Ο' ἕνας γὰρ εὐρίσκειται εἰς ἄχυρα κυλισμένος,
 καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὴν φύλακιν με ἀλυττες κλειόμενος.
 Ἡ τύχασαι, τὸ ζώεσθον τὸν λέγει; μὴ λυτᾶσαι,
 θελεῖ ἀλλάξῃ ἡ τύχη σε Μέμνων; καὶ μὴ φοβᾶσαι.
 Ἀληθινὰ μονομάτος ἔχεις γὰρ ἀπέραιτης;
 ἔξω ἀπ' αὐτοῦ, ἄλλον κακὸν δὲ θελεῖς δοκιμάσεις.
 Καὶ πλέσιος, καὶ ἀτυχῆς; μελλεῖς ἔξῃς γὰρ ζῆσθαι;
 μόνον ἐὰν τὴν τρέλλαν σε τὴν παρ' αὐτῆς τὴν ἀφῆλθαι.
 Μετὴν ὁποῖαν ἔλεγες γὰρ φθασθῆς τὴν τελείαν;
 καὶ ἀκροτάτῳ φρόνησιν, καὶ γυῖσιν; καὶ σοφίαν.
 Εἶναι λοιπὸν ἀδιώκτον; ὁ Μέμνων μας φωνάζει,
 αὐτὸ πῶς ἤθελα ἐγώ; καὶ πικραίνεσθαι εὔαζει.
 Ναὶ λέγει, Εἶν ἀδιώκτον; Εἶναι τῶν ἀδιωκτῶν,
 αὐτῆς τῆς πλειότητος παύρη ἴσως τὸν πάντων.
 Εἰς ἄκρον ἐπιτήδειος; ἄκρως ἀνδρείωμένος;
 καὶ εἰς τὸ ἄκρον ὑψηλός; ἄκρως ἀτυχισμένος;
 Ἀνδρῶπος κατὰ εἰς τὴν γλῶσσαν δὲ ἡμῶν γὰρ γένῃ;
 εἰ δὲ ἡμεῖς δὲ πώχομεν, σ' ἐσᾶς πῶς ἀπομεύει;
 Εἰς μίαν σφαῖραν ριπαχὰ αὐτῶν δεδομένον,
 εἰς ὅλαις ταῖς ἐπίλοιπαις εἶναι ἀφῆρημένον.
 Εἰς χιλιάδας χίλιας; μυριάς μυριάδας,
 τῶν Κόσμων ὅπως ἔχουσιν οἰκῆτορας Νομάδας.
 Ἡ τελειότης πάντα καὶ εἶναι πεπερασμένη,
 καὶ μικρὸν; καὶ βαθμηδὸν χωρεῖ, καὶ ἀναβαίνει.
 Ὀλιγωτέρᾳ φρόνησις; σοφία, τελειότης,
 ἢ τῆς δαυτέρως τῶν Σφαιρῶν εἶναι; παρὰ τῆς παρ' αὐτῆς.
 Καὶ εἰς τὴν τρίτῃ ἔχουσι χάριν ὀλιγωτέρᾳ,
 καὶ σωέσιν; καὶ προκοπῇ, παρὰ εἰς τὴν δαυτέρᾳ.
 Καὶ ἀκολούθως ἐφεξῆς, ἕως εἰς τὴν ὑσάτῃ,
 ἐπεὶ ἔχον οἱ οἰκῆτορες τὴν τρέλλαν πληρεσάτῃ.

Ἐγὼ φοβῶμαι, λέγει τὸν ὁ Μέμνων, πῶς ἡ γῆμας,
ἡ σφαῖρα ἡ υδρογείος, αὐτὴ ἡ ἐδική μας,
εἶναι ἡ σφαῖρα τῶν τρελλῶν, καὶ τῶν ξεμναλισμεύων,
καὶ ὅλοι χεδὸν ἔχουσιν τὸν κύντης σαλδμεύον.

Καὶ ἔτ' ὁ πημαρχανῆς, αὐτὸς εἶναι τῷ κόσμῳ,
καὶ τῶρα ἐκατάλαβα τὴν πλάνην τῆς νοός μου.

Ὅχι ἐδᾶ, ὅχι ἐδᾶ, τὸν λέγει ὁ Ἀστράιος,
τὸ πρᾶγμα μὴ τὸ πάρος δᾶ, παντῆ πασι τελέως.

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶν' ὡς ἐκεῖ, ὁμῶς ἐκεῖ κοντάει,
καθ' ἑνὸς εἰς τὸν τόπον τε ἀρμόδια κοντάει.

Ἐγώ, μὰ κάποιον λοιπὸν σιχοποιὸν, καὶ ἄλλοι,
ὅπερ θάρρῃν πῶς εἶν' αὐτοὶ φιλόσοφοι μεγάλοι,

Ἀλόγως ἀποφαίνονται, ὁπότεν διορίζην,
πῶς ὅλα ἀπερνῶν καλὰ, καὶ τὸ ἀποφασίζην.

Ὁ Αἰθεροφιλόσοφος, γὰρ σὲ εἰπῶ, τὸν λέγει,
εἰς τῷτο τόσον μὴδ' αὐτὸς, πᾶς μὴ παραφέγη.

Ἐχεν καὶ αὐτοὶ τὸν λόγον της, ἔχεν τὸ δίχαιόν της,
κρίναί της, καθὼς λέγουσι, καὶ αὐτὸς μὲ τὸν σκοπὸν της.

Αὐτοὶ σοὶ ὅλον σμῦταγμα, τὰν λογισμὸν αὐάγην,
καὶ λέγην εἰς τὴν τάξιν της, ὅλα καλὰ ὑπάγην.

Ἀχ! ἥποτες ἀπὸ αὐτῶν δὲν θέλω καὶ πιστέσω,
λέγει ὁ Μέμνων, αὐτὸ ἐγὼ τὸ μάπ δὲν ἰατράσω.

Ἐν ὅσῳ τὸ ματάκιμῳ ὁ ἄθλιος δὲν ἔχω,
ἐτῶτοι οἱ φιλόσοφοι τί λέγην, δὲν κατέχω.

Τ Ε Λ Ο Σ.

